

LOUIS CHIAVARINO

Diễn: Người Saliêng MAC/OPN

DON BOSCO

VUI TÍNH

XUẤT BẢN PHƯƠNG ĐÔNG

LOUIS CHIAVARIO

Don Bosco Vui Tính

Lần Đầu Ấn Bản bởi Tủ Sách Công Giáo (eBooks) 2019

Copyright © 2019 by Louis Chiavario

Bạn có thể chia sẻ hoặc gửi tặng, nhưng xin đừng sử dụng làm thương mại dưới mọi hình thức.

Tủ Sách Công Giáo kính tặng.

Chuyển ngữ: Người Salêdiêng

Sách eBooks được tạo bởi Tủ Sách Công Giáo qua Reedsy

Tại reedsy.com

Mục Lục

Bạn Đọc Thân Mến

Liều Mạng

Cậu Cười Vì Đã Hơi Ghen Tỵ

Chiếc Gậy Chỉ Huy

Bình Dũ

Truyện Ma

Bánh Mì Đen Và Lòng Tít

Cậu Bị Rớt Từ Trên Cây

Quá Quyến Luyến Đi Với Con Sáo

Bút Cờ Giá Nào Cũng Phải Làm Linh Mục

Những Chiêm Bao Thờn Tiên

Cậu Trở Thành Một Tay Nhào Lộn Leo Dây

Cậu Làm Nhiều Thư Nghề Nghiệp

Cậu làm Gián Đoạn Một Buổi Khiêu Vũ Bình Dân

Thách Thức Một Tên Múa Rối

Cậu Làm Im Bặt Một Người Nói Hàm Hờ

Trí Nhớ Phi Thường

Một Sự Tử Bỏ Rút Quảng Đại

Cậu Đi Ở Thuê Ở Đàng Quê – Lời Tiên Tri Của Gioan

Một Lời Tiên Tri Khác

[Trả Lời Nghiêm Khóc Cho Mấy Bạn Xấu](#)

[Nếu Con Được Làm Linh Mục](#)

[Một Chứng Minh Về Sự Học Giỏi Của Cậu](#)

[Cậu Giật Giải Leo Cột Bồi Mơ](#)

[Một Bằng Chứng Khác Về Sự Thông Minh Của Cậu](#)

[Có Ông Trời Phù Hộ](#)

[Một Việc Xui Xẻo](#)

[Linh Hồn Các Cuộc Chơi](#)

[Cậu Bé Leo Dây Quá Tài](#)

[Một Sam-xon Mới](#)

[Cậu Bị Tí Là Một Tay Phù Thủy](#)

[Thiên Chúa Hay Ma Quỷ](#)

[Trí Nhớ Lạ Lùng](#)

[Có Sức Mạnh Ghê Gớm](#)

[Có Những Bóp Thịt Bằng Sắt](#)

[Chân Tay Sư Tử](#)

[Bosco Chơi Đàn Vĩ Cầm](#)

[Nhà Giảng Thuyết Ứng Khẩu](#)

[Người Chết Hiện Về](#)

[Được Cứu Khỏi Sét Đánh](#)

[Ngài Nói Tiên Tri: Bà Chủ Nhà Của Ngài Sẽ Thọ 90 Tuổi](#)

[Một Ông Lạ Nửa Của Đức Mẹ](#)

[Tại Thành Phố Albi, Ngài Đã Nói Bài Tán Tụng Mình](#)

Chiếc Áo Dài Đen Quá Mỏng

Một Công Trình Kỳ Diệu

Sức Mạnh Của Niềm Phấn Khởi

Các Ca Sĩ Trên Sông Nước

Ngài Bí t Những Đi ều Bí Ẩn Và Nói Tiên Tri Về Tương Lai

Những Mơ Mạo Riêng Của Ngài

Một Bà Chàng Phải Chết

Một Lời Cảnh Cáo Hùng H ần Nữa

Bữa Ăn Trưa Trên Núi Capucino

Đội Cận Vệ Danh Dự

Ngài Bị Coi Là Người Điên

Vô Nhà Điên

Những Quả Chuông Tự Nhiên Kêu

Răn Đe Và Hình Phạt

Một Sự Lưu Luyến Lạ Lùng

Chiến Thắng Đặc Biệt

Ngài Cười Và Khóc Với Các Con Của Ngài

Ngài Đ ầu Tranh Chiến Ma Quỷ Làm Cho Nó M ất Cơ Và Đánh Bại

Nó

Việc Thủ Làm Đ ầu Tiên Bị Hỏng

Tiếng Sét Của Chúa Quan Phòng

Những Viên Thu ộc B ề ng Bánh Mì

Đưa Túi Tiền Đây, Không Thì Bỏ Mạng

[Don Bosco Bí t Những Đi ứ Xảy Ra Ở Xa](#)

[Những Cú Đ ứ m Huy ứ n Bí](#)

[B ứ n Xu Cháo Bột B ứ p](#)

[Chúa Giê-su Trong Bánh Thánh](#)

[Ngài Làm Cho Một Người Ch ứ t S ứ ng Lại](#)

[Ngài Làm Cho Hạt Dẻ Hóa Ra Nhi ứ u](#)

[Ngài Làm Cho Bánh Thánh Nền Nhi ứ u Đ ứ Các Em Rước Lễ](#)

[Bài Giảng Phi Thường Tại Milan](#)

[, R ứ i Chúng Sẻ Rớt Xu ứ ng!](#)

[Lời C ứ u Nguyên Đã Được Chúa Nghe](#)

[Rượu Vang Danh Thánh Thiên Chúa](#)

[Tôi Sẻ Ăn Thịt Chó!](#)

[B ứ t Hạnh Cho Tô-ri-nô!](#)

[Tranh Luận Với M ứ y Ông Tin Lành Và Cu ứ n Sách C ứ m Ngược!](#)

[Ngài Đuổi Thẳng Họ Ra](#)

[Những Hạt Dẻ Tầm Thu ứ c Độc](#)

[Chúng Đánh Đập Ngài Túi Bụi](#)

[Chúng Chĩa Súng Lọc Vào Mặt Ngài](#)

[Con Chó Xám](#)

[Lại Con Chó Xám](#)

[Vẫn Con Chó Xám](#)

[Dịch Tả Năm 1854](#)

[Những Lễ An Táng Lớn Tại Hoàng Cung](#)

Chứng Cố T ́ t Nh ́ t

Không Mu ́ n Làm Đức Ông

Dưới Chân Đức Thánh Cha

Bữa Quà Của Đức Thánh Cha

Thật Là Một Đi ̀ u Kỳ Diệu

Ch ́ t B ́ t Ứng

Một Bí Mật Của Gia Đình

Húc Đ ̀ u Vào Một Tủ Đứng

Bông H ̀ ng! Bông H ̀ ng Nhi ̀ u Quá!

Tước Hiệu Đức Bà Phù Hộ

S ́ Ti ̀ n Lớn Lao Tám Xu

Mười Ngàn Li-ra Của Một Bà H ̀ u Tước

Ảnh Đức Bà Phù Hộ

Xịch... Xịch... Xịch

Với M ́ y Ông Lớn

Chúng Ta Sẽ Chia Đôi

Ngài Nói Tiên Tri V ̀ Tương Lai Cho Đức Giáo Hoàng

Ngài Nói Tiên Tri V ̀ Tương Lai Cho Vua Francois, Nước Napoli

Với Đức Pi-ô IX

Ngài Nói Tiên Tri V ̀ Sự Lành Bệnh Của Một Trong Những Trẻ Em

Của Ngài

Ngài Chữa 6 Em M ́ c Bệnh Đậu Mùa

Ngài Thách Thức Tư Th ̀ n

Thách Thức Tư Th ̣n L ̣n Thứ Hai

Trò Chơi Của Chúa Quan Phòng

Lại Một Trò Chơi Nữa Của Chúa Quan Phòng

Đức Tin Th ́ng Mọi Cảnh Tr ̣

Mẹ Ngài Hiện V ̀

Linh H ̀n Của Các Cuộc Vui Giải Trí

Những Cú Đá Của Ông Kỹ Sư

Don Bosco Triệu Phú

Gi ́c Ngủ Yên Hàn

Cha Làm Sao Mà Bí ́t Được Đi ̀u Đó

Ai Đã Nói Cho Cha Đi ̀u Đó?

N ́u Như Con Ch ́t Đêm Nay Thì Sao?

Một Mục Sư Tin Lành Phải Im Miệng

Otis - Botis - Pia - Totis

Cái Áo R ́p Rộng Và Cái Cửa Hẹp

Trường Hợp Điển Hình Của Một Vị Truy ̀n Giáo

Ba Trăm Con Ch ̀n

Ba Vị Giáo Hoàng M ́c Nợ

Ngài Sẽ Cai Trị Lâu Hơn Thánh Phê-rô

Ngài Nói Tiên Tri Ai Sẽ Là Tân Giáo Hoàng

Những Bàn Tay Thủng

Hai Tai Dài Quá

Bà Bá Tước... Trẻ

Con Đánh Mát Các Tội Của Con Rồi!

Phó-mát... Và Các Tội

Bộ Đ` Ăn B`ng Bạc Bỉ`n Mát

Quả Trứng Và Con Gà

Một Buổi Thôi Miên Đ`ng Bóng

Người Đàn Bà Mộng Du

Những Mi`ng Bọt Biển Và Con La Hay Là Bí Quy`t Vĩ Đại

Tôn Giáo Hoặc Cây Gậy

Với Các Thi`u Niên Phạm Pháp

Ngài Cho Mượn Ti`ng Nói Của Ngài

Ông Cha Nhỏ

Đóng Vai Th`ng H`

Năm Trăm Li-ra Thì Nhi`u Quá

Xin Trả Tôi Chi`c Đ`ng H`

Cha Đoán Đúng Không

Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau Khi Các Bông H`ng Rụng

Mé T`m B`t Ngờ

Chúng Ta Hãy B`t Đ`u

Chín Mươi Ngàn Li-ra Có Là Gì?

Con Có Nghe Th`y Ti`ng S`m Không?

Chi`c Nón Giáo Sĩ Mới

Toàn Những Bông Là Bông

Một Trận Chi`n Ở Trong Vườn

Được Cứu Thoát Nhờ Kẻ Thù

Lý Tay Bịt Tai

Uống Cà-phê Tại Nhà Tên Dao Phủ

Người Ta Lý Cáp Chi c Áo Của Ngài

Khải Hoàn Tại Barcelona

Lòng Can Đảm Bị Thử Lửa

Một Ngày Đi Thăm Đàng Quê Vui Vẻ

Anh Chàng Sô-cô-la

Don Bosco Giảng Cho Tuổi Trẻ

Người lái buôn và những con khi

Hãy quảng đại với Chúa!

Con gà mái và con chồn

Khi Nào Chúng Ta Kiếm Được Con Bò...

Chi c Lạp Xưởng Bự...

Ngài Ăn Bát H

Cà-phê T i Quá

Câu Chuyện 400 Li-ra

Đi Hớt Tóc

Một Kh i Nặng Đè Lên Tim

Tôi Sẽ Chào Quý Sứ

Một Bà Ch`ng

Thỏa Mãn Tính Tò Mò

Th`ng Quý Sẽ Vui Cười

Những Truyện Phiêu Lưu Nực Cười Của Bertoldo

Quảng Đại Như Một Ông Vua

Mười Li-ra Để Xưng Tội

Các Tước Hiệu Không Quý Tộc

Tôi... Tôi Sẽ Đi Tu Sa-lê-diêng!

Tước Hiệu Hiệp Sĩ

Don Bosco Và Don Orione

R`i Ông Sẽ Th`y

Ki`m Giùm Tôi Hai Cái Bẽ

Bạn Đọc Thân Mến

Bạn đọc thân mến,

DON BOSCO đã có cái đặc tính ít thấy, là ngay từ tuổi thơ ấu, ngài đã trải qua những chuyện rất vui nhộn, đồng thời ngài cũng là một trong những vị thánh làm nhiều phép lạ nhất.

Tất cả cuộc đời của ngài có thể được thuật lại bằng những mẫu chuyện cảm động và những biến cố thật là vui. Đó là cách thể tôi chọn tác phẩm nhỏ này. Tôi có ý mua vui cho bạn, làm cho bạn cảm động, và nhờ đó khơi lên trong tâm hồn bạn một niềm kính phục lớn lao đối với vị linh mục thánh này, mà ảnh hưởng đang lan rộng khắp thế giới. Đâu đâu người ta cũng biết đến Phương Pháp Giáo Dục của ngài, các sách ngài viết, các công trình lạ lùng và các phép lạ vô kể của ngài.

Tôi chỉ dừng lại những sự kiện vui vui nho nhỏ của ngài. Và bởi vì người ta “có thể vui cười mà học hỏi”, bạn sẽ đọc các tiểu tiết vui đùa này để tìm hiểu rõ hơn về đấng thánh rất đặc sắc này. Bạn sẽ cảm thấy cần phải yêu mến ngài và bạn sẽ dành nhiều thiện cảm cho những người đang tiếp tục công cuộc của ngài.

Tôi đã sống nhiều năm bên cạnh thánh Gioan Bosco, tôi đã chứng kiến giờ chết lành thánh của ngài. Hơn nữa, tôi đã đọc tất cả những cuốn tiểu sử viết về ngài và về các tu sĩ Salêdiêng. Bởi vậy tôi có thể đoán chắc là tất cả những sự kiện tôi thuật lại đây đều tuyệt đối trung thực.

Liều Mạng

Từ hồi lên bốn, lên năm, cậu bé Gioan Bosco, đã có tính ham chơi. Trò chơi cậu ưa nhất là dùng một cây gậy để bắt một trái cầu bằng gỗ do một đứa bạn ném.

Đã nhiều lần, được ném do một bàn tay không thành thạo hoặc bất cẩn, trái cầu đã đánh trúng đầu, hoặc đánh trúng mặt cậu Gioan. Thế là cậu chạy về cầu cứu mẹ, mặt đầy máu. Mẹ cậu thấy tình trạng thảm hại đó thì bảo:

- Sao con cứ đi chơi với mấy đứa bạn đó? Con không thấy chúng xấu u?
- Chính vì thế mà con đi chơi với chúng. Khi con ở với chúng nó, chúng nó tỏ ra tốt hơn và không ăn nói bậy bạ.
- Nhưng rồi con trở về nhà với một vết thương ở đầu.
- Đó là do không may...
- Thôi được... Nhưng con đừng đi chơi với chúng nó nữa.
- Má!...
- Con hiểu má nói gì chưa?
- Nếu để làm vui lòng má, con sẽ không đi chơi với chúng nữa. Nhưng má nên nhớ rằng khi con ở với chúng nó, thì chúng nó làm tốt tất cả những gì con muốn, và chúng không gây lộn, không ăn nói bậy bạ.

Bà mẹ thấy hơi khó xử, và sợ rằng ngăn cản con làm việc thiện, cho nên sau một lúc ngần ngại, bà cho phép Gioan trở lại chơi với bọn trẻ.

Như thế thấy trước sứ mạng cao trọng và lớn lao của cậu đối với giới trẻ sau này, bé Gioan chạy lại chỗ lũ trẻ đang chơi, với một chiếc băng trên trán, cậu

được chờ đón và hoan hô bởi các bạn vì tính vui nhộn tràn trề của cậu. Nhưng Gioan vừa giỡn vừa nói như kêu lớn:

– Xin mấy bạn giữ gìn tôi cái đầu!... ít là cái đầu của tôi!

Cậu Cười Vì Đã Hơi Ghen Tỵ

Một lần, cũng vào hồi bốn năm tuổi, cậu về nhà cùng với anh cậu là Giuse. Cậu xin má cho uống nước. Má đưa nước cho anh Giuse trước, vì Giuse lớn hơn, nên khi tới lượt cậu, cậu bé từ chối và ra hiệu không muốn uống.

Không nói một lời, má rút tay lại và cất nước đi. Gioan đứng yên một chút, rồi đánh liều nói nho nhỏ:

- Má!... Má!...
- Má gì?
- Má cũng cho con uống nước với!
- Má tưởng là con không khát.
- Má! Xin má tha lỗi cho con! – Vừa nói se sẽ, vừa cười, cậu bé gieo mình vào vòng tay của mẹ.

Chiếc Gậy Chỉ Huy

Một hôm cậu buông mình theo tính nóng nảy của tuổi cậu và tính khí của cậu, nên mẹ cậu gọi lại, chỉ vào chiếc que ở góc nhà và nói:

- Gioan con thấy chiếc que kia không?
- Dạ, con thấy! - Cậu vừa trả lời vừa lùi xa cách thận trọng.
- Con lấy mang lại đây cho má.
- Mà má lấy làm gì hả má?
- Rồi con sẽ thấy.

Gioan đi lấy, đưa cho mẹ và nói:

- À má muốn thử lên lưng con phải không?
- Chớ còn gì nữa, nếu con cứ ương ngạnh như thế.
- Vậy con xin má, con sẽ không làm thế nữa. - Và cậu bé ôm lấy cổ má và xin lỗi má cậu.

Bình Dầu

Lần khác, lúc cậu khoảng tám tuổi, cậu muốn lấy một đồ vật ở trên mặt tủ, khi má cậu qua làng bên cạnh. Cậu đặt chiếc ghế sát cái tủ, rồi bước lên, không ngờ tay cậu đụng phải một bình đầy dầu, làm chiếc bình rớt xuống đất và vỡ tan. Bối rối và lo buồn, cậu bé đáng thương tìm cách sửa lại điều tai hại bằng cách lau quét vết dầu. Nhưng thấy rằng không giấu được mẹ chuyện này, cậu tìm cách để ít là giảm bớt được hình phạt và làm má cậu bớt buồn.

Cậu ra bụi cây gần đó, chặt một chiếc que dài, tuốt cho nhẵn nhụi và còn vẽ khắc nhiều hình trên chiếc que đó. Cậu đi đón mẹ trên đường về, chạy lại với mẹ khi còn ở tận đầu đường phố, tíu tít chào mẹ và nói:

- Má khỏe không, thưa má? Má đi bằng an không?
- Bằng an, con. Còn con, con có khỏe không? Con vui vẻ và ngoan chứ?
- Ờ, đây này má! - Và cậu đưa chiếc que cho mẹ.
- À, con cũng làm một cái cho con à?
- Dạ, thưa má, lần này thì thật sự đáng cho má phạt con.
- Chuyện gì xảy ra thế con?
- Con đã bất hạnh làm bể bình dầu của má... Bởi vậy con đã mang tới cho má chiếc que này, để má khỏi mất công đi kiếm...

Rồi cậu thuật lại sự kiện một cách đơn sơ và ngây thơ đến nỗi má cậu tin chắc là cậu vô tội trong việc này.

Truyện Ma

Gioan Bosco là đứa trẻ can đảm, không sợ gì hết. Một hôm, đang ở nhà ông bà ngoại, cậu nghe nói có ma. Người ta kể rằng nhiều khi trong nhà nghe thấy có những tiếng động kéo dài, nghe lạ lẫm và đáng sợ lắm.

Gioan tìm cách thuyết phục mọi người rằng đó là những tiếng động do các nguyên nhân tự nhiên, nhưng chẳng ai tin cậu. Người ta lại còn chế nhạo cậu nữa.

Tối hôm đó, khi mọi người còn thức cả, thì nghe một tiếng động lớn trên trần nhà, tưởng như một chiếc thùng đầy những trái lãn vừa rớt xuống, rồi một tiếng động âm ì từ đầu này tới đầu kia của căn phòng. Mọi người đều run sợ.

– Cái gì thế nhỉ?

– Ma đó chứ còn cái gì nữa?

Rồi mọi người bỏ chạy, chỉ mình Gioan nói to:

– Tôi muốn xem coi là cái gì. Cho tôi chiếc đèn!

Một vài người dừng lại không chạy trốn nữa. Họ cầm đèn và đi theo Gioan lên cầu thang, để lên gác xép. Gioan đẩy cửa bước vào, nâng cao chiếc đèn để nhìn tứ phía. Không có ai hết, mọi sự đều yên tĩnh cách ghê sợ.

Mấy người nhìn nhau: vài người đánh bạo bước theo Gioan, nhưng rồi hét lên và bỏ chạy.

Trong góc kia, một cái sàng đang động đậy, và từ từ tiến lại. Do tiếng la hét của mấy người, chiếc sàng ngưng lại một giây, rồi tiến lại gần Gioan. Đặt chiếc đèn trên một chiếc ghế cũ, Gioan cúi xuống, đưa tay nắm lấy chiếc sàng.

– Để yên đó, đừng có đụng vào!

Mọi người la lên như thế, nhưng Gioan không nghe họ, cậu nhấc chiếc sàng lên mà không sợ gì.

Dưới chiếc sàng là gì? Là một con gà mái bự. Chủ nhà đã để cho nó ấp trên gác, và đã quên nó. Vì chiếc sàng treo ở tường còn dính mấy hạt lúa, cho nên con gà mái đói, đã mổ ăn và làm chiếc sàng rớt xuống úp lấy nó.

Vì nghe nhiều truyện ma, truyện phù thủy và phù phép, rồi do bụng nhát dạ, người ta đã tưởng tượng ra đủ thứ truyện ma quỷ.

Bánh Mì Đen Và Lòng Tốt

Khi Gioan chẵn cừu ngoài đồng, cậu có một đứa bạn, tên Secondo Matta, ở cho một nông trại gần đó. Để ăn sáng, thường Secondo chỉ có một miếng bánh mì đen, còn Gioan thì được mẹ cho một khúc bánh mì trắng ngon lành. Gioan thường nói với bạn:

– Mình muốn làm vui lòng tớ không?

– Muốn chứ.

– Vậy chúng mình hãy đổi bánh mì với nhau.

– Tại sao thế?

– Bánh mì của cậu có vị ngon hơn bánh mì của tớ, hay ít ra tớ ưa bánh mì đó hơn.

Rất đơn sơ, Matta đã tưởng Bosco thấy bánh của mình ngon hơn bánh mì của bạn. Thế là trong suốt hai mùa xuân, hai cậu đã đổi bánh cho nhau, mặc dù bánh đen và cứng của Matta chẳng có gì là đáng thèm thường.

Cậu Bị Rớt Từ Trên Cây

Gioan leo cây rất giỏi. Một hôm, cậu leo lên một cây sồi cao để bắt tổ chim.

Chỉ nháy mắt cậu đã leo lên tới ngọn cây rồi, nhưng tổ chim lại ở mãi ngoài một cành dài và mềm, nó uốn vòng xuống khi cậu đặt chân lên.

Gioan không mất can đảm. Từ từ cậu ra tới tổ chim và bắt gọn mấy con chim con.

Cho tới đây mọi việc vẫn suôn sẻ, nhưng bây giờ làm thế nào để trở về với thân cây. Gioan bị trượt một chân, và bây giờ chỉ còn bám vào cành cây nhờ hai tay.

Tình thế quá nguy ngập. Gioan biết lắm, và cậu gắng hết sức để trở về với thân cây, nhưng cái cành cậu đang bám vào, mỗi lúc mỗi vòng xuống. Cậu chỉ còn cách là thả mình xuống, nhưng cậu ý tứ để rớt đứng thẳng, trên mười đầu ngón chân, và nhảy chồm về phía trước.

Tài nhào lộn của cậu đã giúp cậu thành công tốt đẹp, nhưng cậu không bao giờ quên được nỗi hồi hộp này, và mỗi lần kể lại chuyện này, Gioan rất thích thú vì đã thoát nạn.

Quá Quyến Luyến Đối Với Con Sáo

Một hôm, cậu bắt được một con sáo, và nuôi nó rất cẩn thận. Cậu tập cho nó hát bằng cách huýt sáo những bản nhạc và những nốt nhạc cho nó nghe. Không mấy chốc, con chim trở thành cuộc giải trí và niềm vui cho cậu.

Nhưng ở trần gian này, mọi sự đều qua mau và không có gì bền vững. Một hôm, cậu đã buồn thiu khi đi học về, cậu thấy chiếc lồng trống không, vấy đầy máu con sáo nằm chết, vì bị con mèo ăn hết nửa người rồi. Mấy ngày liền, Gioan buồn ngơ ngẩn, nhưng sau đó cậu lấy lại can đảm. Cậu suy nghĩ và thấy rằng thật là phù phiếm cái sự quyến luyến như thế đối với một con sáo. Cậu xua đuổi nỗi buồn đi và lại nhẹ nhàng huýt sáo những điệu vui.

Bất Cứ Giá Nào Cũng Phải Làm Linh Mục

Ngay hồi nhỏ, đôi khi cậu cũng từ chối không đi chơi với bạn bè, vì mải mê học hành. Một hôm các bạn cậu tức giận quá đã khiển trách và đánh cậu. Thay vì cự lại và phản ứng bất cứ giá nào. Gioan đã chỉ chơi với các bạn:

– Các anh cứ đánh tôi đi! Nhưng tôi sẽ làm linh mục.

– Ồ! Thưa linh mục. Thưa cha ạ! – Chúng đồng thanh reo lên.

Và Gioan đã nói tiếp với một giọng tiên tri:

– Ừ tôi sẽ làm linh mục... Và có ngày các anh sẽ đi xưng tội với tôi.

Cậu nói mấy lời ấy một cách nghiêm chỉnh, làm bọn trẻ im bật. Và từ hôm đó, mỗi khi chúng thấy cậu đọc sách hay cầu nguyện, thì chúng để yên cho cậu làm, chờ cậu xong việc mới dám chạy lại vui đùa với cậu. Những khi đó cậu làm chúng vui thích bằng cách cậu kể cho chúng nghe một chuyện vui mà cậu có cả một kho. Rồi cậu tập cho chúng hát những bài thánh ca và các bài ca vui.

Nhiều năm sau, khi lời tiên tri của Gioan đã được thực hiện, ngài đã làm linh mục, thì tất cả mọi người chạy tới xưng tội với ngài ở Becchi, ở Castelnovo, ở Torino, và họ vui đùa nhắc lại những chuyện thơ ấu của họ.

Những Chiêm Bao Thần Tiên

Đôi khi Thiên Chúa dùng những chiêm bao để tỏ bày ơn kêu gọi của Ngài cho những người mà Ngài dành làm những việc trọng đại.

Đó là trường hợp của Don Bosco. Hồi chín tuổi, Gioan đã có một chiêm bao gây ấn tượng sâu xa và sẽ theo dõi cậu suốt đời. Don Bosco đã kể lại câu chuyện này nhiều lần:

Lúc đó Gioan đang ở trên một sân rộng, có nhiều trẻ con đang tụ tập chơi đùa. Những đứa này hát, những đứa kia chơi, nhưng cũng có mấy đứa đánh nhau và chửi thề.

Nghe thấy những lời chửi thề đó, cậu Gioan nhảy vào giữa bọn chúng, vừa ngăm đe, vừa đánh cho chúng nó, để bắt chúng nó im.

Thình lình một người uy nghi hiện ra, mặc một áo trắng dài phủ tới bàn chân. Dung mạo ngài tỏa sáng đến nỗi không ai có thể nhìn thẳng vào được. Nhân vật đó gọi Gioan bằng tên cậu và bảo:

– Này con, không phải bằng những quả đấm, nhưng bằng dịu dàng và yêu thương, con sẽ chinh phục được các trẻ này, và làm chúng trở thành các bạn của con. Con hãy là thủ lĩnh chúng, hãy dạy chúng biết sự xấu xa của tội lỗi và giá trị của nhân đức.

Bối rối và sợ hãi, Gioan hỏi:

– Ngài là ai mà dạy tôi những việc không thể làm được như thế?
– Con thấy việc đó là không thể làm được, nhưng con sẽ thực hiện được, nếu con có kiến thức. Ta sẽ cho con thấy Đức Bà: Ngài sẽ dạy con thấy sự khôn

ngoan. Con hãy để Ngài hướng dẫn con.

Lập tức cảnh vật thay đổi: nhân vật kỳ diệu kia biến mất. Các đứa trẻ đã biến thành những con chó, những chó sói và nhiều con vật khác. Gioan đang run sợ, thì một Bà hiện ra đứng bên cậu, dung mạo Bà uy nghi, Bà mặc một áo choàng dát vàng, óng ánh những hạt ngọc quý giá. Bà tiến lại, cầm lấy tay cậu và nói:

– Gioan, con đừng sợ, đây là lãnh vực con sẽ làm việc. Những gì sắp xảy ra cho đàn vật này, con sẽ thực hiện như thế cho các con của Mẹ. Con hãy nhìn các trẻ đang ở trước mặt con: con hãy làm cho chúng trở nên khiêm tốn, mạnh mẽ, can trường. Con hãy biến chúng thành những con chiên non.

Gioan quay lại nhìn đàn vật, thì thấy tất cả những con vật dữ tợn đã biến đổi thành những chiên con, đang nhảy nhót kêu be be chào mừng Bà xinh đẹp. Bà đặt tay lên đầu Gioan và kết luận:

– Con hãy can đảm. Khi đến giờ, con sẽ hiểu tất cả.

Rồi Bà biến đi.

Gioan thức giấc, ướt đẫm mồ hôi, hai bàn tay còn đau vì những quả dấm mà cậu thụi cho bọn trẻ. Cậu nghĩ đi ngẫm lại giấc chiêm bao này, rồi cậu kể cho cả gia đình nghe.

Anh Giuse của cậu nói:

– Mà sẽ được dành cho việc chăn cừu.

Còn anh Antôn thì lại bảo:

– Không, không phải thế đâu. Mà sẽ trở thành tướng cướp.

Còn bà nội thì ôn tồn nói:

– Thôi mà! Các cháu không nên để ý đến chiêm bao.

Nhưng mẹ cậu lại tiếp vào:

– Biết đâu Gioan không được ơn gọi làm Linh mục?

Về phần cậu, cậu không bao giờ quên chiêm bao này, và cậu đã thấy nó được thực hiện từng điểm trong công trình lạ lùng của mình.

Cậu Trở Thành Một Tay Nhào Lộn Leo Dây

Theo mẹ đi chợ và nhất là chợ phiên, Gioan đã để ý việc người ta há mồm nghe những lời quảng cáo rẻ tiền của một nhà ảo thuật hoặc một tên bán thuốc rong.

Là đứa trẻ thông minh, cậu khám phá ra rằng đó là phương tiện hữu hiệu và dễ dàng để lôi cuốn sự chú ý của người ta. Thế là cậu bắt đầu quan sát những trò nguy hiểm của mấy tay leo dây nhào lộn. Cậu muốn nắm được những cử chỉ, những mưu mẹo của họ, và còn thêm muốn vượt tài nghệ của họ.

Về nhà cậu tập lại các trò đó, tập đi cho tới khi làm được đúng như họ. Tất nhiên dễ tưởng đến những té nhào, dụng này dụng khác, nhất là khi Gioan bắt chước những nhảy múa, nhào lộn trên dây: những cái nhảy nguy hiểm, đi trên dây bằng hai tay, đầu lộn xuống. Nhưng sự kiên trì và dẻo dai của cậu đã đạt được thành công tốt đẹp lạ thường: cậu trở thành khéo léo trong tất cả mọi lối biểu diễn nhào lộn.

Khi cậu thấy mình đã đủ tài, cậu bắt đầu tổ chức các cuộc trình diễn, nhất là ngày Chúa nhật. Cậu buộc một dây thừng vào một thân cây, và buộc đầu kia vào một cây khác cách xa đó một quãng. Cậu kê một chiếc bàn. Dưới đất cậu trải một tấm thảm, để phòng những lúc té nhào.

Dân chúng tò mò, xúm lại rất đông. Khi cậu đã sửa soạn xong, và dân chúng tới xem đã đông, cậu mời gọi mọi người lần chuỗi, rồi hát một bài thánh ca. Sau

đó cậu leo lên ghế, rồi cố gắng lặp lại bài giảng cậu đã nghe trong thánh lễ buổi sáng, thêm vào đó những nét vui độc đáo.

Nếu trong khán giả có người nào chau mày, hoặc lắc đầu, thì Gioan đứng thẳng người lên ở trên ghế như một ông vua con ở trên ngai, và bắt người đó phải nghe.

Rồi Gioan bắt đầu biểu diễn: những cái nhào lộn ngoạn mục, những cái nhảy nguy hiểm rùng mình, rồi cậu đi trên dây bằng hai tay, nuốt những đồng xu, rồi lại nhặt nó trước mặt mọi người, làm cho từ đâu không biết lòi ra không biết bao nhiêu là trái cầu, bao nhiêu là quả trứng. Cậu còn làm cho nước biến thành rượu vang, giết một con gà, rồi làm cho nó sống lại. Đó là chương trình thông thường của cậu.

Đi trên dây, mà cậu bước đi như trên mặt đất: cậu ca vũ, nhảy nhót, treo người lơ lửng bằng một chân, đôi khi bằng hai bàn tay. Rồi lại lấy đà, cậu lại đứng thẳng trên dây. Cậu có sự mềm mại và lanh lẹ khác thường. Hơn nữa, vừa biểu diễn, cậu vừa chú giải pha trò rất vui.

Mọi người đều cảm phục: họ cười rộ, vỗ tay và reo hò tán thưởng.

Gần hụt hơi, Gioan ngưng lại chốc lát, và để lấp khoảng trống, cậu cùng mọi người hát một bài thánh ca, đôi khi cậu đưa ra vài lời nhắn nhủ khôn ngoan, một lời khuyên tốt lành.

Chỉ có Antôn, người anh cùng cha khác mẹ của cậu là có vẻ khinh khỉnh, chế nhạo cậu và nói:

– Đồ ngu xuẩn! Sao mày lại làm cái nghề thẳng hề?

Gioan nín nhịn và chấp nhận lời mắng mỏ đó, vì cậu tưởng đến những điều thiện đã thực hiện được, nên không coi sao những sự hất hủi của Antôn.

Cậu Làm Nhiều Thứ Nghề Nghiệp

Trang bị cho các cuộc biểu diễn như thế cũng phải tiêu xài. Gioan thì nghèo, nhưng mà cậu khéo tay lắm, nên cũng chu toàn hết.

Cậu có tài bắt chim bằng bẫy, bằng lồng, bằng nhựa, bằng thòng lọng; cậu lại biết những chỗ có tổ chim, nên cậu bắt được rất nhiều, và mang bán được khá nhiều tiền.

Rồi cậu đan nón rơm, đan giỏ, đan thúng, đem ra chợ bán. Những nguồn thu nhập khác nữa là: cậu đi lượm nấm, cỏ thơm, và cậu còn săn bắt rắn để bán nữa.

Cậu để tâm học tập và trở thành khéo léo trong nghề se sợi đay, sợi bông, sợi lanh, và sợi tơ. Cậu còn đan những đôi vớ (bít tất) và những áo đan mang bán kiếm lời.

Má cậu để ý quan sát tất cả, và để cho cậu làm, vì bà biết rõ mục đích cao thượng mà cậu theo đuổi. Ngay vào tuổi đó, Gioan đã cho thấy cậu sẽ làm những việc trọng đại.

Cậu làm Gián Đoạn Một Buổi Khiêu Vũ Bình Dân

Hồi đó, Gioan mới lên độ mười hai tuổi, thì nhân một ngày lễ, người ta tổ chức một buổi khiêu vũ tại quảng trường Murialdo, một thôn tiếp giáp với thôn Becchi. Giờ kinh ban chiều đã tới, với những lời tử tế, cậu không sao làm cho bà con bỏ khiêu vũ để vào nhà thờ, cậu liền cất tiếng hát lớn, giọng rất hay và êm dịu, đến nỗi người ta xúm lại quanh cậu; rồi như bị thôi miên, người ta theo cậu vào nhà thờ.

Sau buổi kinh chiều, buổi dạ vũ có vẻ còn vui nhộn hơn. Gioan nghĩ rằng khi đêm xuống, những nguy hại về luân lý sẽ gia tăng. Cho nên cậu lại hát với tất cả tâm hồn, hơn lúc trước. Nghe tiếng hát ma thuật đó, cuộc khiêu vũ liền ngưng.

Những người tổ chức buổi khiêu vũ thấy khoản tiền thu nhập bị đe dọa, liền tới gặp Gioan, đề nghị một số tiền để cậu thôi hát. Họ còn đe dọa đánh cậu. Nhưng không chút nao núng, cậu trả lời:

– Này các anh nói gì thế? Tôi không được tự do làm điều tốt, cũng như các anh được tự do làm điều xấu ư? Tiền bạc của mấy anh tôi không thèm, và lời đe dọa của mấy anh tôi không sợ đâu. Ở đây tôi có họ hàng và bạn bè. Các anh cứ thử chơi với tôi coi. Tôi muốn làng tôi được giữ danh thơm tiếng tốt. Có phải như thế là tôi không đủ kính nể đối với mấy anh sao?

Những lời khôn ngoan như thế, đã có hiệu quả đối với những kẻ cuồng nhiệt. Bọn chúng thấy mình chỉ là một dóm, đối diện với một số đông đảo

những người dân quê lực lưỡng và gân cốt, nên chúng cho rằng rút êm là hơn hết.

Thách Đố Một Tên Múa Rối

Vào buổi chiều một ngày Chúa nhật, tại nhà thờ một làng bên cạnh sẽ có buổi giảng thuyết. Nhà thờ đã đầy người, bỗng dưng vang lên một tiếng kèn đồng của một tên bán thuốc rong.

Thế là không sao giữ được bọn con nít và các thanh thiếu niên, chúng ủa ra ngoài. Một lúc sau bọn thiếu nữ cũng theo luôn. Rồi đàn ông cũng lục tục làm như vậy, thành thử trong nhà thờ chỉ còn một nhóm nhỏ đàn bà.

Gioan cũng bước ra quảng trường trước nhà thờ, cậu dẫn đầu một nhóm và thách thức người bán thuốc rong chứng tỏ tài nghệ của y. Anh chàng nhìn Gioan cách khinh bỉ, nhưng mọi người phản đối om sòm, nên chàng ta phải nhận lời thách đố của cậu, và đề nghị chơi trò chơi chiếc đĩa thần. Anh ta giơ cao chiếc đĩa và mời cậu chơi trước.

Gioan cầm lấy chiếc đĩa, chụp một chiếc mũ lên đầu đĩa, rồi đặt đầu đĩa kia trên lòng bàn tay. Cậu cho chiếc đĩa nhảy từ ngón tay này sang ngón tay kia, hết lượt mười ngón, rồi nhảy trên khe bàn tay, sau đó cho đĩa nhảy qua khuỷu tay, qua vai, qua cằm, lên môi, lên mũi và lên trán cậu. Sau đó chiếc đĩa thần lại theo đường cũ trở về chỗ khởi điểm trên bàn tay.

Rồi Gioan trao lại chiếc đĩa cho anh chàng để cũng làm như thế. Dân chúng đứng coi, khoái quá vỗ tay rầm rầm và cùng nhau hô lớn:

- Đến lượt anh! Đến lượt anh!
- Tôi đâu có sợ thua!

Anh chàng trả lời. Rồi anh ta nắm lấy chiếc đũa một cách khinh thường. Anh ta cho chiếc đũa di chuyển thật khéo léo cho tới môi anh ta, nhưng vì mũi anh ta quá dài, nên chiếc đũa bị vấp, mất thăng bằng rồi rớt xuống đất.

Mọi người cười rộ: rồi tiếng hò la, pha với lời chế nhạo, bao trùm lên tất cả. Anh chàng tội nghiệp chỉ còn thu vội đồ đạc, rồi rút lui cách thảm hại.

Bấy giờ Gioan quay lại nhìn đám đông và nói như truyền lệnh:

– Bây giờ mọi người vào nhà thờ nghe giảng!

Không ai cưỡng lại hết.

Cậu Làm Im Bật Một Người Nói Hàm Hồ

Một lần khác, một người lạ mặt ngang qua đó, đang thuyết những gì không mấy ngay lành cho một nhóm người lớn và con nít, người đó vừa nói vừa pha vào những điều khôi hài tục tũ.

Rất buồn vì chuyện chướng tai gai mắt đó, Gioan liền chạy đi kiếm một chiếc thừng dài, căng thẳng giữa hai thân cây khá xa nhau, và cậu bắt đầu nhào lộn.

Bọn người hiếu kỳ liền bỏ rơi anh chàng nói láo, để chạy lại coi các trò của Gioan: cậu lộn nhào từ trên cao, rồi quặp lấy dây, lấy đà đứng thẳng trên dây, đi đi lại lại, rồi nhảy múa, ca vũ, vừa biểu diễn, vừa hát hết sức nhịp nhàng... cho tới khi anh chàng ăn nói bậy bạ kia đi khỏi.

Trí Nhớ Phi Thường

Năm 1826, lúc đó Gioan mới lên mười một tuổi, một tuần đại phúc trọng thể được tổ chức tại Buttigliera, cách Becchi chừng ba dặm.

Đa số dân chúng các làng xung quanh đều tới nghe giảng, vì họ thấy đồn rằng các vị thừa sai đó giảng hay lắm. Và Gioan không bao giờ thiếu mặt.

Một buổi chiều, khi đi nghe giảng về, nửa đường cậu gặp, rồi đồng hành với cha Calosso, vị tuyên úy mới của thôn Murialdo. Tất nhiên mọi người bàn tán về các bài giảng. Mỗi người nói lên cảm tưởng của mình.

Tới một lúc, cha Calosso nhìn cậu bé đang rảo bước bên cạnh mình. Ngài chưa quen biết cậu nên mới hỏi:

– Còn con, con có hiểu gì các bài giảng đó không? Nếu con có thể lập lại cho nghe hai tiếng về các bài giảng đó, cha sẽ thưởng cho con bốn xu.

– Không những con có thể lập lại hai tiếng mà con có thể lập lại tất cả bài giảng, từ đầu đến cuối. Cha muốn con đọc lại bài giảng nào? Bài chiều nay, hay bài sáng nay, hay là bài hôm qua?

Cha Calosso tưởng là thằng nhỏ nói giỡn, nhưng cậu bé nói mạnh:

– Cha ưng bài nào? Con sẵn sàng rồi.

– Ờ, thì con lập lại cho cha nghe bài giảng chiều nay.

Không chút bối rối, Gioan liền bắt đầu nói hơn nửa tiếng đồng hồ. Cậu lập lại tất cả cách rõ ràng, chính xác, không bỏ sót một tiếng. Khi đã xong, cha Calosso lại hỏi:

– Thế còn bài giảng sáng nay con có nhớ không?

– Con nhớ đủ hết, từ đầu đến cuối.

– Con hãy kể lại vài câu thôi.

Và Gioan lại bắt đầu nói cho tới khi, đầy cảm phục và cảm động sa nước mắt, cha Calosso hỏi cậu:

– Tên con là gì? Con ở đâu? Ba má con là ai? Con đã học hành đến đâu?

– Thừa con tên là Gioan Bosco, con ở thôn Becchi, ba con chết khi con còn nằm trong nôi, má con tên là Margarita, má con phải nuôi năm miệng ăn. Con mới chỉ có học đọc và học viết thôi, không được học gì hơn.

– Con thích đi học không?

– Con thích lắm, nhưng... má con nghèo.

– Được lắm, Gioan. Cha sẽ lo việc đó cho con. Con về nói má con tới gặp cha.

Gioan chào biệt cha, và chạy về nhà, kể cho mẹ nghe cuộc gặp gỡ may mắn vừa xảy ra cho mình.

Một Sự Từ Bỏ Rất Quảng Đại

Châm ngôn có câu: Không bông hồng nào mà chẳng có gai.

Từ ngày đó. Cha Calosso trở thành thầy dạy của Don Bosco, nhưng vài tháng sau, cha bị trúng phong. Gioan chạy tới thăm ngài: bệnh nhân nhận ra cậu bé, làm hiệu cho cậu lại gần giường ngài nằm. Vì ngài không nói được nữa, ngài rút chìa khóa ở dưới gối đầu, đưa cho Gioan, làm hiệu cho cậu bé hiểu những gì ở trong rương sắt là cha cho cậu.

Gioan lãnh chiếc chìa khóa, và lo săn sóc cha hết tình, cho đến khi ngài trút hơi thở cuối cùng. Khi họ hàng cha tới, Gioan ra đón họ, trao cho họ chiếc chìa khóa và nói:

– Thưa đây là chiếc chìa khóa của tủ sắt. Cha Calosso đã trao chiếc chìa khóa này cho cháu trước mặt nhiều người làm chứng, và ra hiệu cho cháu hiểu rằng ngài cho cháu làm chủ chiếc tủ sắt và những gì trong đó. Nhưng cháu thà nghèo khó, chẳng thà sinh chuyện tranh chấp.

Người cháu của cha Calosso mở tủ sắt, thấy sáu ngàn lira (tiền Ý), liền trao hết cho Bosco, và nói:

– Tôi phải tôn trọng ý muốn của cậu tôi. Em hãy cầm lấy số tiền này, tiền này là của em.

– Tôi không muốn lấy gì hết. Tôi quý trọng thiên đàng hơn tất cả vàng bạc trần gian.

Cậu Đi Ở Thuê Ở Đồng Quê – Lời Tiên Tri Của Gioan

Với cái chết của cha Calosso, cậu Gioan đáng thương lại rơi vào cảnh không nơi nương tựa. Cậu phải đi ở thuê cho người ta, tại gia đình Moglia, ở Castelnovo.

Một hôm, mấy người trong gia đình này đem cậu bé ra làm vườn nho, sắp lại các cây nho non cho thẳng hàng. Gioan dùng những dây leo để buộc các cây nho mới vào những chiếc cọc. Có lúc mệt quá vì kiểu ngồi bất tiện đó, cậu nói:

– Trời ơi, đau lưng quá!

– Tiếp tục đi! Làm đi cháu! – Mấy người chủ dạy bảo cậu thế. – Nếu cháu không muốn đau lưng khi đến tuổi già, thì phải làm lưng cho quen khi còn trẻ.

Gioan lại tiếp tục làm việc, nhưng sau đó một lúc, cậu tươi cười nhìn mấy người chủ của mình và nói:

– Rồi coi, mấy cây nho con mà tôi buộc bây giờ sẽ cho những trái nho ngon tuyệt, và sẽ cho loại rượu nho hảo hạng. Và mấy cây nho này sẽ sống lâu hơn tất cả các cây khác.

– Thôi đi mày! – Một người bảo.

– Nếu được thế thì tốt quá! – Một người khác nói.

Và sự thật là thế. Mỗi năm hàng cây nho này cho trái nhiều gấp đôi các cây khác, rồi các cây khác đã phải thay, trồng lại nhiều lần, trong khi những cây của Gioan vẫn cứ tốt tươi, sinh nhiều trái, từ 1822 đến 1890, nghĩa là trong khoảng 60 năm, làm mọi người thán phục.

Nhiều năm sau đó, con cháu của gia đình Moglia vẫn tới Torino thăm Bosco, và mang cho vị linh mục thánh thứ nhỏ này, để nhắc cho ngài thấy sự lạ vẫn tiếp tục.

Một Lời Tiên Tri Khác

Cũng tại gia đình Moglia, có một thiếu nữ tên Anna, hề thấy Gioan cầm cuốn sách và nói “Tôi sẽ làm linh mục”, thì chế nhạo cậu, và còn có vẻ khinh bỉ, nói rằng cậu chẳng làm nên trò trống gì. Một lần Gioan đã phải trả lời:

– Chị nói thế và chế nhạo tôi à! Chị nên biết rằng rồi có ngày chị đến xưng tội với tôi.

Khi làm linh mục và trở thành bề trên của Nguyễn xá, ngài thường thấy bà này rời bỏ làng, đến tận Torino thăm ngài, xưng tội với ngài và tham gia các việc đạo đức.

Trả Lời Nghiêm Khắc Cho Mấy Bạn Xấu

Đi học tại Castelnovo, không mấy chốc cậu đã gặp những bạn xấu: chúng chế nhạo sự trong trắng của cậu và rủ cậu trốn học đi chơi với chúng.

Cậu lánh xa thứ bạn bè đó, vịn cố mình không có tiền. Thế là một đứa trong bọn nói với cậu:

– Sao? Mà không có tiền hả? Này ông bạn yêu quý ơi! Bây giờ là lúc phải giải khuây. Chúng mình phải học cách sống ở trần gian này! À, nếu bạn không có tiền, thì phải kiếm, phải chộp ở chỗ có, rồi bạn sẽ được vui sướng như chúng tôi!

Nghe mấy lời khuyên xảo quyệt đó, Gioan trả lời ngay:

– Thế nào? Anh muốn tôi tập ăn cắp phải không? Anh không biết ăn cắp là có tội, và những kẻ ăn cắp sẽ mặt kiếp chẳng? Nếu các bạn anh theo nghề đó, thì chúng là những tên vô lại, còn anh mà khuyên người ta như thế, thì anh là tên ăn cướp và là tên đại gian ác. Thôi mấy anh lui xa ra, không bao giờ tôi sẽ là bạn của mấy anh.

Như thế là đủ. Từ hôm đó, mấy đứa con trai xấu nết đó đã để cậu yên, và những bạn tốt đã quây quần bên cậu.

Nếu Con Được Làm Linh Mục

Hồi đó tại Castelnovo có nhiều linh mục ở luôn đó, và một số qua lại đó. Bosco được giáo dục tốt và có tính đôn đả, nên thường tới gặp chào các ngài, mong các ngài ban cho một nụ cười hoặc một lời vui vẻ.

Nhưng hồi đó, người ta cho rằng vẻ nghiêm nghị tuyệt đối là tác phong duy nhất xứng cho các cha, các thầy. Bởi vậy các linh mục đó hầu như không để ý tới lời chào của cậu bé, cứ rảo bước và không để ý gì đến cậu, làm cho Gioan tủi và phải nói với mẹ:

– Một lời nói vui vẻ, một lời khuyên tốt lành có làm các ngài mất công mất của gì đâu! Mà sẽ làm ích cho tâm hồn con biết mấy! Chúa Kitô xưa đã không cư xử như thế. Má hãy tin con, nếu con mà được làm linh mục, con sẽ dâng hiến cả cuộc đời của con cho các trẻ em. Các em sẽ không bao giờ thấy con nghiêm nghị quá như thế đối với chúng. Con sẽ chào hỏi các em trước, và con sẽ vui đùa với các em. Con sẽ tập cho chúng chơi, hát, và con sẽ cố gắng dùng vui tươi để cứu vớt chúng.

Cậu vừa nói vừa như đã say sưa với sứ mạng cao trọng của cậu sau này.

Một Chứng Minh Về Sự Học Giỏi Của Cậu

Lúc đó Gioan được mười sáu tuổi và theo học lớp la-tinh duy nhất tại Castelnuovo. Ông thầy dạy nghĩ rằng, xuất thân từ thôn Becchi, cậu Bosco chỉ có thể là một học sinh kém lắm. Cậu lại đã 16 tuổi rồi nên ông thầy càng tin chắc rằng cậu là thứ “lưu lớp”.

Một hôm thầy ra cho cậu một bài thi để quyết định về việc xếp lớp. Gioan thuộc số học sinh năm thứ nhất ban cổ điển, nhưng cậu xin làm bài của năm thứ ba.

Ông thầy la lên:

– Con ở thôn Becchi tới, mà dám có tự cao như thế ư? Thôi, con khỏi học la-tinh, con sẽ không hiểu gì đâu.

Không lấy thế làm xúc phạm, Gioan cứ năn nỉ xin làm bài, nên rốt cuộc ông thầy nói dối:

– Ờ, con làm gì thì làm, nhưng không bao giờ thầy sẽ đọc những chỗ ngắn của con viết ra trên tờ giấy của con.

Bài thi cho năm thứ ba là một đoạn văn la-tinh khá khó dịch sang tiếng Ý. Không mấy lúc Gioan đã dịch xong và nộp bài cho thầy. Ông thầy cầm bỏ trên bàn mà không thèm nhìn. Nhưng Gioan thưa thầy:

– Xin thầy coi bài của con, xin thầy sửa những chỗ sai cho con!.

Các học sinh đồng thanh hô lớn:

– Xin thầy đọc cho nghe bản dịch của Bosco, chúng con cũng muốn biết những chỗ dịch nghĩa của anh ấy.

Cuối cùng, ông thầy đồng ý và đọc bản dịch. Bản dịch khá trôi chảy. Nhưng ông thầy đặt tờ giấy của Bosco xuống bàn và nói mỉa mai:

– Thầy đã bảo ngay từ trước rồi mà! Trò Bosco là hạng bất tài. Chắc cậu đã cọp-pi. Bài dịch này không thể nào là của Bosco.

– Thưa thầy, cũng dễ kiểm chứng thôi ạ! – Gioan nói – Xin thầy coi tất cả các bài của các bạn con, xem có bài nào giống của con không.

Nhận xét của Bosco rất chính xác, được các bạn bè tán thưởng. Và tất nhiên cậu đã thắng cuộc, không bị tố bậy, và được các bạn bè kính nể học lực của mình.

Cậu Giật Giải Leo Cột Bôi Mỡ

Trong mùa nghỉ hè năm đó, nhân dịp làng vào hội, người ta đã dựng một cột cao bôi mỡ, có treo nhiều phần thưởng trên ngọn cột.

Người tới dự và coi rất đông. Các thanh niên trong xứ thay nhau leo thử để ăn giải. Có anh leo được một phần ba, có anh lên được quá nửa, nhưng rồi không còn sức nữa đành tụt xuống.

Các tiếng hò la khi thì khuyến khích các người leo, khi thì la ó, vang động cả một bầu trời.

Gioan để ý quan sát, cậu thấy rằng tất cả các tay đua đều muốn leo nhanh, và cứ thế mà leo, không kịp lấy hơi, thành thử khi lên đã khá cao, họ thấy kiệt sức và sức nặng của thân thể họ dìu họ xuống đất.

Khi tới lượt cậu, Gioan đồng dục bước ra trình diện giữa quảng trường, rồi cậu bắt đầu leo cách bình tĩnh, lúc lúc, cậu lại quặp hai cẳng lại thành như một nút trên cây cột, ngồi tựa trên gót của mình để nghỉ một lúc.

Khán giả không hiểu lý do của mưu mẹo này, cứ tưởng là cậu sắp tuột xuống đất mỗi khi cậu làm như vậy. Nhưng Gioan vẫn leo lên, leo lên mãi. Khi cậu tới ngọn cây cột cao, thì mọi người nín thở, vì ngọn cây cột đu đưa dữ, vì hơi mềm. Thành linh những tràng pháo tay và những tiếng hoan hô cuồng nhiệt vang lên, khi Gioan bám được vào vòng sắt, và gỡ lấy tất cả các giải thưởng.

Khi xuống tới đất, cậu lén qua đám đông, chạy mang các giải về nhà cho mẹ.

Một Bằng Chứng Khác Về Sự Thông Minh Của Cậu

Từ trường làng Castelnuovo, Gioan được qua trường trung học Chieri. Thầy dạy cậu là một người nghiêm khắc, khi nhìn thấy cậu học sinh to lớn như Gioan, ông đã nói giỡn tại giữa lớp:

– Trò này có thể là một chàng ngốc hoặc là một danh tài.

Cả lớp cười ồ, Bosco chỉ mỉm cười nói:

– Chỉ là một cái gì ở giữa hai thứ đó thôi, nhưng tôi có thiện chí.

Chưa quá hai tháng sau, một hôm Gioan để quên cuốn sách giảng văn la-tinh ở nhà, không mang theo. Sau khi dịch và chú giải, ông thầy nhận ra Don Bosco không có sách ở trước mặt. Ông liền bảo cậu đọc lại bản văn la-tinh và dịch lại coi.

Không mất bình tĩnh, Bosco cầm ngay lấy cuốn sách gì đó, lập lại đoạn văn la-tinh cách thuộc lòng, rồi dịch và chú giải y như vị giáo sư đã làm.

Cậu vừa làm xong, thì cả lớp vỗ tay rầm rầm, làm ông thầy muốn phát giận. Khi ông hỏi cho biết duyên cớ sự náo loạn đó, thì các học sinh thi nhau thưa:

– Bosco cầm quyển sách gì đó, không phải quyển la-tinh. Vậy mà đọc và giải nghĩa y như thể có quyển sách đó trong tay.

Ông thầy muốn biết chắc. Ông nhắc lấy quyển sách từ tay Bosco, rồi bắt cậu lập lại và giải nghĩa thêm mấy câu la-tinh nữa. Sau đó, đổi bực tức thành thán phục, ông nói:

– Em có một trí nhớ phi thường, em hãy cố gắng sử dụng trí nhớ đó để làm việc tốt.

Có Ôn Trời Phù Hộ

Không những có trí thông minh và trí nhớ lạ lùng, Gioan còn có được một sức thần bí và siêu nhiên hỗ trợ cho cậu.

Một đêm, cậu mơ thấy ông thầy mình đọc cho cả lớp một bài dịch, và cậu đang nghe ông thầy giảng. Cậu thức dậy, nhảy xuống khỏi giường, lấy bút giấy viết ngay bài văn la-tinh đó, rồi cậu dịch ra tiếng Ý dễ dàng.

Rồi sáng đó, ông thầy đã thực sự đọc cho học sinh bản văn la-tinh để dịch, đúng như bài Gioan đã thấy trong giấc mơ. Không cần tự diễn gì hết, trong nháy mắt, Gioan đã nộp bài, làm mọi người hết sức ngạc nhiên. Nhưng sự ngạc nhiên đã càng gia tăng, khi bị thầy tra hỏi, Gioan đã thú nhận rằng, đêm qua, cậu đã chiêm bao thấy bản văn la-tinh của bài dịch này.

Sự kiện lại xảy ra một lần nữa.

Chỉ sau mấy phút, Bosco đã nộp bài thi, cậu đã dịch rất hoàn toàn. Ông thầy ngạc nhiên quá, bắt cậu đưa bản nháp cho thầy coi. Gioan vâng lời ngay.

Vị giáo sư đã soạn bài này tối hôm trước, nhưng khi thấy bài đó quá dài, ông chỉ cho các học sinh chép một nửa. Vậy mà, lạ chưa! Ông thấy Gioan chép toàn bản văn đó trên giấy nháp của cậu.

Làm sao hiểu được chuyện bí mật này? Không lẽ Bosco đã lọt vào phòng ông thầy lúc ban tối và đã cốp được? Không thể có như thế được? Vậy thì sao?

Một cách hết sức ngay thật, Bosco thú nhận:

– Thưa, con đã có một chiêm bao.

Như vậy, cậu đã thấy toàn bản la-tinh và bản dịch, cậu đã chép đầy đủ trên tập vở của cậu, còn trên tờ giấy nộp cho thầy, cậu đã chỉ viết những gì thầy đã đọc cho các học sinh chép.

Nhờ đó, trong có một năm, Gioan đã học xong chương trình của ba năm một cách tốt đẹp.

Một Việc Xui Xẻo

Trong mấy tháng nghỉ hè, Gioan hay tới nhà cha sở Castelnovo để ôn tập latin. Cha sở trao cho cậu chăm lo con ngựa của ngài.

Gioan vui vẻ, chăm cho con ngựa lắm. Những ngày cha sở không lấy ngựa đi đâu hết, thì cậu dắt nó đi dạo. Cậu đẩy cho nó phi nước đại, chạy đua bên cạnh nó, rồi nhảy đứng trên lưng nó, trong khi nó tiếp tục phóng thật nhanh.

Nhưng một hôm cậu gặp chuyện xui xẻo. Trong khi cậu đang phóng đi vui vẻ như thế, thành linh con ngựa hoảng sợ vì một đàn chim giạt mình từ bụi cây bay ra. Thế là nó băng qua đồng ruộng mà chạy, làm Gioan té xuống đường.

Linh Hồn Các Cuộc Chơi

Gioan, học thì đứng đầu lớp và rất chăm chỉ học hành, nhưng cũng là linh hồn các cuộc chơi. Do tài quan sát, cậu đã học được đủ thứ trò chơi: chơi bài tây, chơi bài nhiều lá, chơi đá banh, chơi đi kheo, thi chạy, thi nhảy. Cậu đã có tiếng chơi giỏi tất cả các môn này. Cậu thường biểu diễn trong nhóm bạn bè và đôi khi trước công chúng.

Điều đáng chú ý là hồi đó các trò chơi này còn ít người biết lắm.

Nhờ cậu có trí nhớ tuyệt hảo, cậu thuộc lòng nhiều tác giả cổ điển của Ý: Dante, Pétrarque, Le Tasse, Parini, Monti, và nhiều tác giả khác. Cậu thuộc lòng các tác giả này đến độ cậu có thể sử dụng lời văn của các ngài cách tự nhiên và dễ dàng như tư tưởng của cậu.

Trong những buổi hội hoặc trình diễn, cậu có thể chơi nhiều thứ nhạc cụ, cậu ngâm thơ, pha trộn những câu thơ bi kịch và hài kịch với nhau, làm mọi người lạnh lùng nhất cũng phải ôm bụng cười, hoặc rùng mình sợ hãi, hoặc sa lệ vì cảm động.

Không những thế, cậu còn giỏi làm ảo thuật, nhào lộn, chạy, nhảy, môn gì cũng tỏ ra vô địch.

Cậu Bé Leo Dây Quá Tài

Hồi đó Bosco đã 19 tuổi và vẫn theo các lớp trung học ở Chieri. Một hôm, có anh chàng múa rối leo dây tới tổ chức các cuộc trình diễn, và anh ta dành những trò vui nhất cho ngày Chúa nhật, để lôi cuốn được nhiều người đến xem, và ngăn cản họ đi nhà thờ.

Bosco nhờ người tới gặp anh chàng leo dây, đề nghị anh ta ngưng các trò chơi vào giờ có lễ nghi tôn giáo, nhưng anh chàng vô thần cười nhạo. Quá tin vào tài nghệ của mình, anh ta thách thức bất cứ ai dám so tài.

Bosco thấy trước những lợi ích tinh thần sẽ có được, nếu anh chàng leo dây này buộc lòng phải rút lui, nên cậu tới thách anh ta so tài.

Trước hết, anh ta đề nghị một cuộc chạy thi qua khắp thành phố, với giải đặc biệt là 20 lira. Bosco không có tiền để đặt cuộc, nhưng bạn bè đã giúp cậu. Người ta đã cử xong những vị trọng tài. Bosco cởi áo ngoài, làm dấu Thánh Giá và cuộc thi bắt đầu.

Thoạt tiên, anh chàng leo dây chạy nhanh hơn, nhưng rồi Bosco đã đuổi kịp, rồi để anh ta lại xa đằng sau quá nhiều, đến nỗi chỉ chạy được nửa đường là anh ta chịu thua, để phần thắng cho Bosco.

Không chịu thua, và cay cú vì những tiếng cười chê của nhiều khán giả, anh ta đề nghị thi nhảy, và đặt cuộc 40 lira.

Anh chàng nhắm một điểm ở chân tường bên kia một con kênh khá rộng. Anh ta nhảy trước, chân tới sát bức tường, thành thử không có cách nào tiến lên

xa hơn. Hơn nữa anh ta còn phải bám vào một cây nhỏ ở bờ kênh, để khỏi té xuống kênh.

Mọi người băn khoăn tự hỏi, làm sao Bosco có thể nhảy xa hơn anh chàng leo dây được. Óc tinh khôn của cậu đã giúp cậu: Bosco cũng nhảy qua con kênh, nhưng gắng với tay lên bức tường, thành thử ưỡn người lên được, cậu đã đứng thẳng trên bức tường.

Đứng trước cái tài nhào lộn đó, mọi người vỗ tay rầm rầm, hoan hô cậu, và anh chàng kia thấy mình mất toi số tiền. Úc quá, anh ta nói to:

– Chịu nhục gì thì chịu, chớ tôi không chịu thua đâu. Tôi còn một trăm lira, vậy tôi cược: ai đặt chân lên cao nhất trên cây du này, sẽ giật giải.

Đó là cây du rất cao của đại lộ. Được bạn bè khuyến khích, Bosco đã nhận cược. Anh chàng leo dây chạy đến gốc cây, khuỳnh hai cánh tay ra ôm lấy thân cây, và leo lên. Vì tức giận và ghen tị, anh ta leo rất lẹ và chỉ một lát là anh ta đã tới ngọn cây rồi. Anh ta leo lên chót vót trên ngọn cây, khiến cành cây uốn xuống, như muốn gãy, để anh chàng rớt xuống đất.

Các khán giả đều cho là anh ta thắng, vì không có cách nào leo cao hơn. Bosco không chịu thua. Cậu cũng leo lên tới chỗ anh chàng kia: thế rồi hai tay ghì lấy cành cây, cậu lấy đà, cắm đầu xuống để tung người lên cao và giơ hai chân lên thật cao, đặt hai bàn chân vào một chỗ cao hơn chỗ anh chàng kia tới một mét.

Ai mà tả được những tiếng hò la, những tiếng hoan hô vang trời và những tràng pháo tay dành cho Gioan. Anh chàng kia thì uất người lên như điên khùng.

Bosco thương hại anh ta, đề nghị sẽ trả lại anh ta tất cả số tiền đã mất cược, với điều kiện là phải bao cậu và bạn bè cậu một bữa ăn ngon. Anh chàng quá sung sướng nhận lời ngay, và từ ngày đó, anh ta không bao giờ dám quấy phá các giờ kinh lễ nữa.

Một Sam-xon Mới

Gioan Bosco có sức mạnh hiếm thấy. Hồi đó, cậu vẫn ở Chieri, vào lúc các học sinh sắp vào lớp, thì mấy anh xua đuổi Lu-y Comollo, người bạn thân nhất của Bosco, và cũng là học sinh đạo đức nhất trường.

Bosco đứng ra bênh vực cho bạn, nhưng bọn kia khinh thường, lại còn giở trò đấm đá cậu Comollo. Thấy vậy, Bosco không dằn lòng được nữa, cậu liền tóm lấy một tên trong bọn này, nắm hai vai nó và vung nó lên mà đánh cả lũ nhóc con kia.

Giữa lúc đó, thầy giáo tới. Khi thấy những cánh tay và cẳng chân bị vung tít như thế, thầy nổi nóng và hỏi cho biết cơ sự. Không chút bối rối, Bosco đã thưa thầy tất cả sự thật. Bấy giờ thầy nói:

– Các em đáng bị phạt nặng lắm, nhưng Bosco cho các em một bài học như thế, cũng tạm đủ lần này. Coi chừng đừng bao giờ tàn nhẫn đối với bạn bè, nhất là đối với một em ngoan ngoãn và đạo đức nhất trong các em.

Cậu Bị Tổ Là Một Tay Phù Thủy

Bosco đã tổ chức tại Chieri cho bạn bè cậu một hội, mang tên là “HỘI VUI VẺ”, với tư cách là hội trưởng, cậu thường có dịp cho thấy sự lanh lẹ và những trò ảo thuật của cậu.

Vì nhiều người không thể hiểu làm sao cậu có thể làm những việc kỳ diệu đó trước mặt họ, nên dần dần họ nghi cậu là một tay phù thủy, và cậu nhờ ma quỷ mà thực hiện những điều lạ lùng đó. Ông Tomaso, ông thầy coi nhà nội trú của Bosco, cũng nghi như thế.

Hôm lễ bốn mạng của thầy, thầy đã nhờ dọn một con gà nấu đông cho các em nội trú mừng lễ thầy, khi bung mâm lên bàn và mở lồng bàn ra thì, ghê quá, một con gà trống nhảy ra, vỗ cánh và gáy inh ỏi.

Nhiều lần thầy đã rót rượu vang đầy các chai, nhưng khi cầm chai rót ra ly để uống thì lại hoàn toàn là nước lã. Trái lại, có lần thầy muốn uống nước, lại thấy ly của mình đầy rượu vang.

Rồi những chuyện mút biến thành bánh mì, mấy đồng bạc biến thành mảnh kẽm, nón của thầy biến thành nón phụ nữ, các hạt dẻ trong túi trở thành đá sỏi.

Những đồ quý, người ta giữ thật kỹ, như bóp tiền, chiếc nhẫn, dây chuyền, v.v..., chỉ một dấu hiệu của Bosco, là các đồ đó rơi vào tay cậu, thế rồi các đồ cậu đang cầm ở tay, lại thành linh biến mất.

Thiên Chúa Hay Ma Quỷ

Những trò ảo thuật như thế diễn ra hết ngày này sang ngày khác, làm cho thầy Tomaso nghi ngại:

– Thằng nhỏ là một ông thần hay là một thằng quỷ, mà bởi vì nó không phải là Thiên Chúa, cho nên nó là quỷ. Ta phải đi tố cáo nó.

Nhưng thầy vẫn chưa dám đem câu chuyện này nói với ai hết. Thầy tính tới hỏi ý kiến một vị linh mục ở gần đó. Thế rồi thầy tới thăm ngài, vừa sợ, vừa kể lại cho vị linh mục nghe từng chuỗi những sự kiện mà thầy đã chứng kiến. Thầy kể với một sự chính xác và hùng hồn, đến độ làm vị linh mục cũng tin lây, và linh mục quyết sẽ trình bày trường hợp của Gioan với giáo quyền.

Ít lâu sau, một vị kinh sĩ (linh mục có chức vị tại nhà thờ chánh tòa) được trao nhiệm vụ đòi Bosco tới trình diện. Và cậu đã tới giữa lúc vị kinh sĩ đang phát của bố thí cho những người nghèo. Rồi khi bước vào bàn giấy của linh mục, Gioan nghe thấy ngài bảo:

– Bosco à, cho tới nay các bề trên của con rất hài lòng về việc học hành và hạnh kiểm của con, nhưng người ta có thể kể về những chuyện kỳ lạ về con. Người ta nói rằng con có thể biết những ý kiến thầm của người khác, con đoán được số tiền ta có trong túi, và cái trắng con đổi ra đen, rồi lại làm cho đen trở nên trắng. Con biết cả những chuyện xa xôi, và nhiều chuyện khác như thế. Tóm lại người ta nói về con nhiều điều lắm, con bị nghi là nhờ phù phép ma quỷ. Người ta đoán là có ma quỷ giúp một tay trong các hành động của con. Vậy con

hãy tin cha, nói nhỏ cho cha biết con tiến hành thế nào. Cha sẽ chỉ dùng những điều bí mật con sẽ nói để làm ích cho con thôi.

Chẳng chút bối rối, Bosco xin suy nghĩ năm phút trước khi trả lời cha. Cậu xin cha cho biết mấy giờ rồi. Vị linh mục móc túi lấy đồng hồ coi giờ, chẳng thấy đồng hồ đâu nữa.

– Thưa cha, nếu cha không có đồng hồ, xin cha đưa cho con một đồng bốn xu.

Vị linh mục sờ hết các túi mà không thấy bóp tiền đâu nữa. Ngài la lên:

– À! thằng ranh mãnh! Mi làm tôi ma quỷ, và ma quỷ giúp mi... Thế là mi đã lấy cắp bóp tiền và đồng hồ của ta! Ta không thể im tiếng. Ta sẽ tố cáo mi với Đức Giám mục. Và không hiểu tại sao ta lại không cho mi một trận.

Trước tất cả các lời sỉ vả đó. Bosco mỉm cười trả lời:

– Xin cha bình tĩnh lại, cha ạ!

– Sao? Bình tĩnh hả? Thế đồng hồ của ta đâu? Bóp tiền của ta đâu?

– Xin cha bình tĩnh lại một chút! Đó chỉ là lệ tay mà thôi ạ!

– Ờ, lệ tay để ăn cắp đồng hồ và bóp tiền của người ta hả?

– Con xin giải thích ngắn gọn để cha nghe. Khi con tới đây, cha đang phát của bố thí cho những người nghèo. Cha đã để chiếc bóp của cha trên chiếc bàn quỳ này. Rồi cha qua phòng bên cạnh, cha lại để chiếc đồng hồ của cha trên mặt bàn này. Con đã lấy hai đồ vật đó và giấu dưới chiếc nón của cha.

Vừa nói Bosco vừa nhắc chiếc nón lên, và hai đồ vật kia hiện ra trước mắt cha.

Vị linh mục liền bắt Gioan trình diễn lại cho ngài xem thêm mấy trò ảo thuật khác nữa. Sau cùng, ngài tặng cậu một món quà quý và tiễn cậu ra về, miệng vui vẻ nói:

– Con hãy đi và nói cho người ta hiểu rằng: “Người ta kinh ngạc bởi vì người ta dốt, không hiểu”.

Trí Nhớ La Lung

Đọc những điều trên đây về thánh Gioan Bosco, người ta có thể nghĩ là ngài lười học lắm. Trái lại, ngay lúc còn nhỏ, ngài đã quen ít ngủ: hai phần ba thời giờ mỗi đêm, ngài mê man đọc sách. Đôi khi tới giờ thức dậy, ngài vẫn ôm quyển sách trên tay.

Nhờ giao dịch với một tiệm sách, ngài đã thuê đọc các sách cổ điển La-tinh và Ý. Ngài không đọc cho vui, nhưng để đọc lấy cái hay và thưởng thức vẻ đẹp của văn chương. Khi đọc sách không những ngài gắng học thuộc những đoạn hay nhất, mà còn nhớ luôn từng chữ, từ đầu đến cuối. Đối với ngài, không có gì khác nhau giữa đọc và học, vì ngài dễ dàng thuộc lòng tất cả nội dung một cuốn sách ngài đọc, dù là tiếng Ý, tiếng La-tinh hay Hy Lạp.

Một hôm, ngài ôn bài chung với một người bạn, để chuẩn bị kỳ thi. Anh bạn này đề nghị thế này:

– Bosco, anh muốn chúng mình thi xem ai thuộc trang sách này trước không?

– Được lắm! Nào thử coi!

Vừa đọc xong trang sách, người bạn đã đọc lại thuộc lòng đúng từng chữ.

– Bây giờ tới lượt anh.

Bosco cũng đọc thuộc lòng, không sai một chữ, rồi nói thêm:

– Thế bây giờ anh có thể đọc ngược không?

– Anh có ý tưởng kỳ quá! – Anh bạn kêu lên.

– Đây nè, tôi đọc ngược cho mà nghe.

Và Don Bosco đã đọc tron từ chữ cuối, ngược lên tới chữ đầu.

Có Sức Mạnh Ghê Gớm

Kỳ nghỉ lễ Phục sinh 1835, khi đó Bosco được hai mươi tuổi. Cậu tới thăm Hannibal Strambio, một người bạn chí thân, tại Pinerolo. Ông này sau sẽ là nhà chính trị, giữ chức lãnh sự tại Marseille, và rất thân với các tu sĩ Salêdiêng.

Một hôm hai anh em bạn quyết định đi dạo chơi qua Fenestrelle. Họ lên đường trên một chiếc xe đò ngựa. Lúc đầu, trời đẹp lắm và mọi sự đều tốt đẹp, nhưng sau đó, một cơn dông dữ dội nổi lên, muốn đẩy con ngựa trở lại, làm nó không sức nào đi tới được. Hơn nữa, gió mạnh bốc cát bụi lên mù mịt, như tát vào mặt con vật đáng thương làm nó không thấy đường đi nữa.

Thế rồi, trời tối sầm lại: con ngựa thở hổn hển, chạy xiêu vẹo, vấp bên này, vấp bên kia và trượt té. Nó không chịu đi thêm bước nào nữa. Gió thì thổi mạnh ghê sợ, như muốn đẩy cả ngựa lẫn xe xuống hố.

Hai anh em bạn may mắn nhìn xa phía trước, có một hang đá bên cạnh đường, có thể ẩn trú an toàn. Nhưng làm sao đi tới đó được? Con ngựa bất kham, nhất định không đi nữa, hai bánh xe thì sa lầy, quăng đường thì vắng vẻ.

Bosco nói với bạn:

– Anh cầm dây cương lôi con ngựa, còn tôi thì đẩy xe.

Và họ làm như vậy, nhưng thay vì tiến bước, con ngựa lại lùi lại. Bosco liền nói:

– Được rồi! Anh lại đây đẩy xe, để tôi kéo.

Rồi Bosco tiến lại đằng trước, nắm lấy dây buộc cổ con ngựa mà kéo hết sức mình: thế là cả con ngựa, chiếc xe, và người bạn được dẫn tới chỗ trú ẩn an toàn.

Có Những Bắp Thịt Bằng Sắt

Tác giả của những dòng này xin bảo đảm sự kiện sau đây. Tháng 12 năm 1884, Don Bosco, khi đó đã gần 70 tuổi, ngài tới Saint Benigne để dự lễ mặc áo của các tập sinh. Ngài ở với họ trọn một ngày, kể cho họ nghe những chuyện vui hồi niên thiếu của ngài. Một tập sinh mà ngài đang cầm tay nói với ngài:

– Thưa cha, khi cha còn trẻ, cha chạy lẹ hơn cả bọn làm xiếc, thế mà bây giờ cha lê chân không nổi. Tiếc quá, hai chân của cha nay không còn ích gì nữa.

– Ờ đúng thế, hai cẳng của cha không chịu phục vụ cha nữa, nhưng hai bàn tay của cha còn tốt lắm. – Don Bosco vừa trả lời, vừa mỉm cười.

Và ngài bắt đầu nắm chặt tất cả những bàn tay mà các tập sinh giơ ra cho ngài. Họ gắng lắm mới mở tay ra được, trừ thầy tập sinh đã nói với ngài mấy câu trên kia. Thầy này phải xin chịu thua mới lấy được tay ra. Vừa lau mồ hôi, vừa thoa những ngón tay đau nhức, thầy nói:

– Hai tay của cha còn phục vụ cha tốt lắm. Đúng là cha có những bắp thịt bằng sắt. Nay con đã có chứng cứ rõ.

Chân Tay Sư Tử

Hồi đầu, khi các lễ nghi tôn giáo được cử hành tại nhà nguyện mới thánh Phanxico Salê, thì công chúng có thể tới dự những ngày lễ trọng.

Một Chúa nhật, khi cha đang giảng, thì một sĩ quan mặc quân phục bước vào nhà nguyện, cùng với một thiếu nữ. Anh ta đi vài bước, rồi ngồi vào đầu ghế cuối nhà nguyện, để người thiếu nữ ngồi trên đùi anh ta.

Có lẽ không mấy ai để ý, nhưng chuyện này không lọt được mắt Don Bosco. Ngài đang ở trên cung thánh. Rất bình tĩnh, ngài lén ra qua cửa phòng thánh, đi vòng xuống cuối nhà nguyện, vào lối cửa cuối, bước lại gần viên sĩ quan, nắm lấy cổ tay anh chàng và ra hiệu đi theo ngài.

Viên sĩ quan trừng mắt nhìn ngài, và gắng sức gỡ tay ra, nhưng Don Bosco nắm chặt lắm. Anh ta muốn gỡ tay ra và phản đối, nhưng Don Bosco vẫn bình thản, tiếp tục bóp thật mạnh, đến nỗi nạn nhân buộc lòng phải đứng dậy và bước theo ngài ra ngoài. Rồi anh ta cúi thủ đi khỏi, vừa đi vừa xoa cổ tay đau nhức và nói:

– Ông cha này ghê quá! Chân tay gì như chân tay sư tử.

Bosco Chơi Đàn Vĩ Cầm

Từ hồi lên học tại Chieri, Bosco là ca sĩ chính tại nhà thờ chánh tòa. Vì cậu biết chơi đàn vĩ cầm, nên cậu đệm nhạc cho các buổi lễ nghi.

Được ông cậu già 102 tuổi mời tới dự lễ mừng thượng thọ trong gia đình tại Buttigliera, Bosco đã vui lòng nhận hát và chơi đàn vĩ cầm để thêm vui cho cuộc lễ. Mọi sự diễn ra tốt đẹp cho tới hết bữa tiệc, để mừng ông cậu.

Sau bữa ăn, nhiều người trong đó có cha sở mời Bosco chơi thêm vài bài cho vui. Chiều lòng mọi người, nhất là ông cậu tuổi tác đã năn nỉ cậu hơn mọi người khác, Bosco không dám từ chối và đã chơi ngay vài bài, làm mọi người thích thú, vỗ tay rầm rầm.

Nhưng Bosco nghe thấy những tiếng rì rào và nhịp chân ở ngoài sân. Cậu chạy lại nhòm qua cửa sổ và thấy nhiều người đang khiêu vũ theo tiếng đàn vĩ cầm của mình.

Chung sinh Bosco liền nổi sùng và nói:

– Trời đất, tôi luôn luôn phản đối khiêu vũ, mà như thế này là tôi khuyến khích khiêu vũ hay sao? Không bao giờ như thế được!

Cậu ném chiếc đàn vĩ cầm xuống đất, nhảy lên giẫm nát từng mảnh và không bao giờ chơi nhạc cụ này nữa.

Nhà Giảng Thuyết Ứng Khẩu

Cũng mùa nghỉ hè năm đó, Gioan Bosco được cha sở họ Cinzano mời tối dự lễ, với tư cách thầy giúp lễ.

Chuông đổ hồi đã lâu, báo hiệu buổi kinh chiều, nhưng vị giảng thuyết không thấy bóng đâu. Cha sở họ lo nghĩ quá. Để giúp ngài thoát khỏi cơn lúng túng này, chủng sinh Bosco lần lượt xin mấy vị linh mục đã hiện diện hãy giảng thế cho:

– Cha muốn để cho dân chúng ra về, mà không được nghe vài lời giảng sao?

Một vị linh mục khó chịu vì sự nản nỉ của Bosco, đã trả lời:

– Chú ngây thơ quá! Ứng khẩu một bài ca tụng nhân đức thánh Roco, đâu có phải dễ dàng như uống một ly nước. Nếu chú có hứng, chú hãy làm một bài coi!

Bị xúc phạm đến tự ái phần nào, chủng sinh Bosco thưa lại:

– Vâng, được! Bởi vì các đấng từ chối hết lượt, thì con xin nhận.

Sau khi kinh chiều đã được hát xong, Bosco lên tòa giảng, và giảng một bài được mọi người coi là hay nhất cho những dịp như thế.

Sự việc này còn diễn ra nhiều lần. Khi Gioan mặc áo giáo sĩ, thầy đã xin Chúa ban cho ơn lợi khẩu, và Chúa đã ban cho thầy cách tràn đầy.

Người Chết Hiện Về

Gioan Bosco và người bạn chí thân là Lu-y Comollo, đã hứa với nhau là sẽ cầu nguyện cho nhau, và còn thêm rằng ai trong hai người chết trước, sẽ phải sớm xin phép Thiên Chúa, để hiện về báo tin cho bạn mình còn sống, biết số phận đời đời của mình.

Chủng sinh Comollo đã chết tại chủng viện Chieri, trong đêm 02.04.1839. Thế rồi đêm mồng 3 sang ngày mồng 4, trước ngày mai táng, giữa lúc Bosco và các bạn ngủ say, thì một tiếng động âm âm và kéo dài vang lên từ cuối hành lang nhà ngủ, nghe mỗi lúc mỗi lớn và ghê sợ.

Các chủng sinh thức dậy hết, nhưng không ai dám lên tiếng. Tiếng động mỗi lúc mỗi gần hơn: cửa nhà ngủ bỗng mở toang ra, một luồng ánh sáng hiện ra, mỗi lúc mỗi rực sáng hơn, giữa một tiếng động âm âm như sấm. Ánh sáng này từ từ chuyển tới ngang phòng ngủ của Bosco.

Ánh sáng đó trở thành chói lọi, bỗng mọi tiếng động đều im bật, và người ta nghe thấy tiếng nói của Comollo, nói rất rõ ba lần: “Bosco... Bosco... Bosco... Tôi đã được cứu rồi!”.

Rồi tiếng động lại nổi dậy âm âm, mạnh hơn, nhưng rồi xa dần. Cửa nhà ngủ tự nhiên đóng lại im lìm. Tất cả căn nhà bị rung chuyển như trong một trận động đất. Rồi tất cả trở lại yên hàn.

Các bạn của Bosco nhảy xuống khỏi giường và chạy trốn như những người điên. Bosco gọi các bạn lại, trấn an họ, và để họ vững dạ, Bosco đã kể lại cho các bạn nghe lời kết ước với nhau giữa hai người, trước khi Comollo chết.

Được Cứu Khỏi Sét Đánh

Cuối năm học đó, nói cho đúng là ngày cuối niên khóa, các học sinh chuẩn bị đi nghỉ hè. Trời mưa quá, Bosco ngồi bên cửa sổ, nhìn trời đầy cơn đen đe dọa, trong khi các bạn ai nấy tíu tít thu xếp hành trang lên đường.

Thình lình sét đánh trúng bờ cửa sổ, nơi Bosco đang ngó ra. Những mảnh gạch bị sét đánh vỡ tung tóe văng trúng ngực Bosco, đẩy thầy té nằm bất tỉnh ở giữa phòng.

Các bạn vội chạy lại, khiêng đặt thầy lên giường, lấy nước lau rửa lên mặt thầy, sợ thầy không qua khỏi. Nhưng nước lạnh làm Bosco tỉnh lại. Thầy mở mắt, nhảy xuống khỏi giường và nói lớn tiếng:

– Sao các bạn lo sợ như thế? Đức Mẹ đã cứu tôi mà!

Ngài Nói Tiên Tri: Bà Chủ Nhà Của Ngài Sẽ Thọ 90 Tuổi

Dịp lễ phục sinh năm 1830, Bosco ghé thăm ông Gioan Moglia, người chủ cũ của ngài, trước khi về trường, thầy cũng lên lầu chào bà Moglia đang đau yếu.

Thầy nghe bà than thân và nói là bà “tận số rồi”, thầy mỉm cười nói với bà:

– Bà hãy can đảm lên, và hãy vui vẻ. Bà không chết đâu. Bà sẽ sống tới 90 tuổi.

Đúng thế, bà đã lành, và bà tin tưởng vào lời của thầy Gioan, đến nỗi sau đó, có bị bệnh nặng, bà cũng không chịu uống thuốc. Bà nói:

– Thầy Bosco đã đoán chắc là tôi sẽ sống tới 90 tuổi. Uống thuốc làm gì cho vô ích.

Và thực sự bà sống lâu hơn cả Don Bosco. Bà qua đời được 91 tuổi. Người ta gọi bà là “bà già của Don Bosco”.

Một Ôn Lễ Nữa Của Đức Mẹ

Ít lâu trước ngày thụ phong linh mục của Don Bosco, ngày 05.06.1841, má Margarita trèo lên cây dâu để hái lá dâu nuôi tằm. Thình lình cành dâu gãy, và má té xuống đất.

Hơn nữa, cành dâu gãy đó đã rớt theo, trúng trán má, và vẫn để lại vết theo suốt đời má. Nhưng má đứng dậy được liền, y như thể không có gì xảy ra. Má vội mang lá dâu vào cho con tằm đang đói. Sau này, khi biết chuyện đã xảy ra cho má, Don Bosco thường nói rằng:

– Má thấy không? Đức Mẹ rất tốt lành. Quỷ đã tính hại sinh mạng của má, không cho má được niềm vui thấy con má làm linh mục, và hôn kính bàn tay được thánh hiến của con linh mục của má. Quỷ đã không thành công, nhưng nó đã để lại trên trán má một kỷ niệm của sự trơ tráo của nó.

Tại Thành Phố Albi, Ngài Đã Nói Bài Tán Tụng Mình

Vài tháng sau khi thụ phong linh mục, Don Bosco đi bộ tới Torino để theo lớp thần học dành riêng cho các cha giải tội trẻ tuổi. Ngài trầm ngâm nhiều và trí tưởng tượng của ngài đã bay bổng, khi từ những ngọn đồi Superga, ngài nhìn ngắm thành phố Torino xuất hiện trước mắt. Ngài đã nói lên những cảm hứng này trong một bài giảng để tán tụng thánh Philip Neri, tại thành phố Albi.

Hôm đó, phần nhập đề của bài giảng đã có màu sắc thi ca. Và sau đây là bức tranh mà ngài đã phác họa. Đứng cao trên các ngọn đồi của Roma, ngài thấy thành phố đế vương này trải rộng bao la dưới chân mình. Ngài chợt thấy một thanh niên, mệt mỏi vì đường xa. Người thanh niên dừng lại, vừa đắm chiêu suy nghĩ, vừa nhìn phong cảnh huy hoàng của toàn thành phố thủ đô.

Don Bosco nói tiếp: “Chúng ta hãy lại gần và hỏi han người thanh niên này:

– Chú là ai? Và tại sao lại chăm chú nhìn cái gì thế?

– Tôi là một người khách qua đường. Tôi nhìn ngắm thành phố vĩ đại này, và tâm trí tôi rất bận tâm với một ý nghĩ. Nhưng tôi sợ đó là một ý nghĩ điên rồ, hoặc một sự liều lĩnh.

– Ý nghĩ gì vậy?

– Tôi có ý nghĩ hiến thân cho vô vàn vô số các linh hồn này, để lo cứu vớt tất cả những đứa trẻ đáng thương, vì không được giáo dục về tôn giáo, mà đang đi về nẻo hư mất.

- Chú có đủ học rộng tài cao không?
- Tôi có học một ít, nhưng tôi không phải vào hàng các nhà thông thái.
- Thế chú có tiền không?
- Không có lấy một xu. Tôi chỉ có khúc bánh mì ông chủ tôi cho tôi mỗi ngày.

- Chú có nhà nguyen không? Có nhà cửa không?
- Tôi chỉ có một gian nhà nghèo khó, cùng với ít đồ đạc rẻ tiền.
- Chú không có danh tiếng, không có sự thông thái, không có tiền, không có nhà, thì làm sao chú dám tính làm công việc lớn lao kia?

- Đúng thế, chính vì thiếu các phương tiện mà tôi đâm ra lưỡng lự.
- Chú có yêu mến Đức Mẹ không?
- Có chứ! Và yêu mến rất nhiều.

Nói tới đây, Don Bosco ngắt cuộc đối thoại với người thanh niên, quay ra mô tả diện mạo và dáng dấp người đó, nào là đôi mắt trong sáng, nụ cười thiên thần, v.v... Rồi ngài lại tiếp tục cuộc đối thoại với người thanh niên:

- Mà xin chú cho biết quý danh.

Don Bosco muốn trả lời: "Philip Nêri". Nhưng trong đám thánh giả, có tiếng xì xào, gần như một tiếng nói lớn: "GIOAN BOSCO".

Chiếc Áo Dài Đen Quá Mỏng

Don Bosco mới tới ở Torino có vài tuần, thế mà đã có nhiều thanh niên quây quần xung quanh ngài. Chúng chờ ngài sau các giờ tan học và thích đi với ngài một quãng đường.

Một buổi chiều, ngài gặp kinh sĩ Cottolengo. Vị này nhìn Don Bosco một hồi, rồi nói:

– Cha có vẻ là người thương người. Cha hãy tới làm việc chung với tôi tại ngôi nhà nhỏ của Chúa Quan phòng. Không thiếu việc cho cha đâu.

Don Bosco cho lời mời này là do Đấng Quan phòng, cho nên sau đó vài hôm, ngài đã tới khu Valdocco để thăm công việc của cha Cottolengo.

Cha Cottolengo đón ngài cách ân cần, dẫn ngài đi thăm tất cả các phòng, nơi các bệnh nhân nằm, thật là đủ thứ: những người què, những người bất toại, những người mất trí, những người mắc ung thư, những người tàn phế. Tóm lại, tất cả những thứ phế thải của các bệnh viện.

Vào cuối cuộc thăm viếng, Don Bosco đã tưởng thế nào cha Cottolengo cũng mời mình ở lại cộng tác với ngài. Nhưng cha Cottolengo nhìn thẳng vào đôi mắt của Don Bosco và nói:

– Lãnh vực hoạt động tông đồ của cha sẽ khác hẳn: một mùa gặt rộng lớn hơn, một cuộc đời dao động hơn, đang chờ cha.

Rồi lấy mấy ngón tay vê nhẹ tay áo dài đen của vị linh mục trẻ, cha Cottolengo nói thêm:

– Áo dài đen của cha bằng thứ vải mềm quá và mỏng quá! Cha phải may bằng thứ vải dày hơn, để các thiếu niên có thể bám và lôi kéo, mà không rách. Rồi sẽ có ngày rất nhiều người giật xé tấm áo này.

Don Bosco coi những lời của cha Cottolengo là lời tiên tri thật, một sự xác nhận những chiêm bao của mình, những chiêm bao sắp sửa được thực hiện.

Một Công Trình Kỳ Diệu

Sáng 08.12.1841, Don Bosco đang ở trong phòng thánh để mặc áo lễ, chuẩn bị dâng Thánh Lễ. Ngài là cha phó ở nhà thờ thánh Phanxicô Assisi.

Thấy một thiếu niên đứng ở góc phòng, người giúp phòng thánh gọi cậu ấy đến giúp lễ.

– Tôi không biết giúp lễ.

– Đồ ngu xuẩn! – Ông giữ phòng thánh la to. – Nếu mày không biết giúp lễ, thì vô đây làm gì?

Ông ta chụp lấy một cây gậy, vụt lia lia trên đầu và trên vai cậu thiếu niên la lầm, làm cậu ta vừa chạy trốn vừa la hét. Don Bosco bênh vực cậu ta ngay, ngài bảo người giữ phòng thánh:

– Ông làm gì vậy? Sao lại đánh đập em bé đáng thương này?

– Nó không biết giúp lễ mà dám vào phòng thánh.

– Này, ông đi gọi nó lại đây cho tôi. Tôi có việc phải nói với nó. Nó là bạn của tôi.

Người coi phòng thánh vội chạy theo cậu thiếu niên, gọi ới ới và thuyết phục cậu ta trở lại phòng thánh. Đến trước mặt Don Bosco, cậu được đón nhận với nhiều thiện cảm.

– Em có dự thánh lễ không?

– Không.

– Vậy em hãy tới dự thánh lễ, sau lễ, tôi sẽ nói cho em nghe một câu chuyện chắc em sẽ thích.

Sau Thánh Lễ, Don Bosco hỏi cậu:

– Em tên gì vậy?

– Bartôlômêô Garelli.

– Em ở đâu?

– Ở Asti.

– Em mấy tuổi?

– Mười sáu tuổi.

– Em có biết đọc biết viết không?

– Không biết gì hết.

– Em làm nghề gì?

– Tôi tập nghề thợ xây.

– Ba má em làm gì?

– Ba má chết lâu rồi.

– Em rước lễ lần đầu chưa?

– Chưa.

– Em đã xưng tội chưa?

– Có, khi còn nhỏ.

– Em có đi học giáo lý không?

– Không dám đi, vì các bạn chế nhạo.

– Nếu cha dạy riêng em ở đây, em có sẽ tới không?

– Dạ, tới, nhưng đừng lấy gậy đánh tôi.

– Em yên trí. Từ nay, em sẽ là bạn của cha. Thế bao giờ em muốn bắt đầu học?

– Khi nào cha muốn.

– Ngay bây giờ được không?

– Dạ, ngay cũng được, con sẵn lòng.

Đó là một sự khởi đầu. Đó là đệ tử đầu tiên của Don Bosco, rồi nhiều em

khác đã tới nhập bọn rất đông. Bartolomêô Garelli vẫn là viên đá nền tảng của các khu sinh hoạt của Don Bosco và các công trình Salêdiêng.

Khi nhắc tới sự kiện mà ta vừa nghe thuật lại trên đây, Garelli thường nói: “Nhờ ông coi phòng thánh đánh tôi mấy gậy mà tôi được hạnh phúc như ngày nay”.

Sức Mạnh Của Niềm Phấn Khởi

Các thi sĩ kể lại thần thoại Orphêô, dùng lời ca tiếng nhạc mà lôi cuốn được cả cây cối và những tảng đá. Người ta cũng có thể nói như thế về Don Bosco. Do một sức mạnh thôi miên không tài nào cưỡng lại được, ngài đã làm cho từng đoàn thiếu nhi và thiếu niên chạy theo ngài, thoát khi chúng trông thấy ngài.

Một hôm, đi tới Porta Palazzo, ngài gặp một bạn nhỏ của ngài đi mua đồ cho cha mẹ về, tay cầm một ly giấm và tay kia ôm một chai dầu ăn. Vừa trông thấy Don Bosco, cậu bé kêu lớn:

– Hoan hô, Don Bosco muôn năm!

Thánh nhân mỉm cười và đáp lại: “Hoan hô...” Rồi ngài lại bên cậu bé, nói để vui đùa:

– Con có thể làm như cha không?

Thế rồi Don Bosco vỗ tay rất giòn. Cậu bé đầy phấn khởi, liền kẹp chai dầu vào nách và vỗ tay theo thánh nhân. Nhưng chai dầu và ly giấm của cậu theo nhau rớt xuống đất.

Nghe tiếng thủy tinh bể, và nhìn dầu ăn chảy lênh láng trên mặt đất, cậu sợ ngần người ra, và khóc như mưa:

– Má con sẽ đánh con cả trăm roi!

– Con hãy an tâm! – Don Bosco nói. – Điều bất hạnh này không phải là vô phương cứu chữa. Con lại đây với cha!

Và Don Bosco dẫn cậu bé lại tiệm gần nhất, kể lại chuyện rủi ro cho bà chủ tiệm nghe, và xin bà bán cho cậu bé đủ những thứ cậu vừa mất.

– Xong rồi đây, thưa cha! – Bà chủ tiệm nói với niềm kính phục đối với vị linh mục trẻ. Và bà nói thêm:

– Thưa quý danh cha là gì?

– Tôi là Don Bosco, người cha của những em bé bụi đời. Bà cho biết bao nhiêu đấy ạ?

– Hai mươi ba xu, nhưng cha khỏi trả.

Don Bosco cảm ơn bà chủ tiệm quảng đại và đi ra với cậu bé.

Một em bé khác ở thuê cho một tiệm bán nệm giường. Tiệm này quay mặt ra một trong những đường phố lớn của thành phố Torino: cửa ra vào là một tấm kính lớn. Một hôm cậu bé đang dọn dẹp trong tiệm thì thấy Don Bosco đi ngoài đường. Cậu sung sướng chạy ra chào vị linh mục, quên cả mở cửa. Đầu cậu xô vào tấm kính lớn, làm nó vỡ tung thành trăm miếng.

Nghe đổ vỡ, tất cả nhân viên đều chạy tới. Ông chủ thì la mắng. Người ta xúm lại. Cậu bé đáng thương, vừa run sợ vừa chạy tới cầu cứu thánh nhân. Ngài mỉm cười hỏi:

– Con đã làm gì vậy?

– Thưa, con thấy cha đi ngang qua, con chạy vội ra, chẳng để ý là cửa đang đóng.

– Thôi, không sao, để cha trả tiền bồi thường cho con, con bằng lòng chứ?

Nhưng ông chủ thấy rằng đó là một sự dăng trí, nên ông kết luận:

– Không nên để cho lòng tốt của em nhỏ và đức bác ái của Don Bosco phải chịu phiền vì việc vừa lỡ xảy ra này. Nhưng tôi hy vọng rằng, lần sau bé Carolô chúng ta sẽ không dám băng qua cửa kính như ma trôi như vậy nữa.

Các Ca Sĩ Trên Sông Nước

Don Bosco dùng lời ca và âm nhạc như phương tiện sắc bén để lôi cuốn và giữ các thanh thiếu niên lại bên cạnh ngài. Những lời ca này gia tăng mạnh mẽ niềm phấn khởi của tuổi trẻ và khơi dậy sự mến phục của dân chúng.

Một hôm, ngài đưa các trẻ nhỏ đi dạo bằng thuyền trên sông Pô, từ Torino đến xóm Đức Mẹ Trên Cột.

Khi ba chiếc thuyền ra tới giữa sông, tất cả các em đồng thanh cất tiếng hát một bài thánh ca. Dân chúng hai bên bờ sông vỗ nhịp theo. Giữa lúc đó, một đội kèn đồng đi ngang qua. Họ liền đưa kèn lên miệng thổi phụ theo bài ca dễ dàng này, tạo nên một ấn tượng lạ lùng.

Các thuyền càng đi, tiếng hát càng lên cao, và dân chúng theo hai bên bờ sông càng đông. Khi thuyền các em tới xóm Đức Mẹ Trên Cột, thì tất cả dân cư xung quang đều bỏ nhà ra đón các trẻ em ca sĩ, và tặng các em đủ thứ trái cây và bánh kẹo.

Ngài Biết Những Điều Bí Ẩn Và Nói Tiên Tri Về Tương Lai

Chúa đã vui lòng làm cho mồ hôi nước mắt của đầy tớ Ngài được trở sinh hoa trái, bằng cách ban cho các ơn lạ.

Hồi đó, quãng tháng 5, tháng 6 năm 1844, tại bệnh viện thánh Gioan, có một bà già nằm để được điều trị về bệnh lao phổi, ở giai đoạn cuối cùng. Bà này đã sống cuộc đời rất bê bối, và người ta sợ rằng bà sẽ chết trong tuyệt vọng, không ăn năn trở lại.

Lún sâu vào đường tội lỗi, bà này không xưng tội rước lễ đã từ nhiều năm, và hề thấy linh mục tuyên úy hoặc các sơ khuyển nủ xưng tội, thì bà nổi sùng. Chính Don Cafasso cũng thất bại, nên ngài đã xin Don Bosco để ý lo việc này.

Don Bosco đã tới. Ngài nói với bà về nhiều chuyện, rồi cuối cùng ngài nói không úp mở:

– Nhân danh Thiên Chúa, tôi có thể nói với bà rằng, Thiên Chúa nhân lành chỉ còn dành cho bà mấy tiếng đồng hồ nữa thôi, để bà lo liệu việc linh hồn. Bà hãy cấp tốc lo xưng tội và lãnh nhận các bí tích, vì mai bà đi vào cõi đời đời.

Những lời đó đã gieo vào lòng bà ta một sự sợ hãi bổ ích: ngay chiều hôm đó, bà cho mời thánh nhân tới, bà đã xưng tội và thành tâm hối cải. Bà đã chết an lành.

Cách đó mấy hôm, một bà giàu có, phu nhân của ông lãnh sự Bồ-đào-nha tại Torino, chuẩn bị đi xa. Trước khi lên đường, bà muốn xếp đặt mọi sự trong linh

hồn cho ổn, nên bà tới nhà thờ thánh Phanxicô Assisi, nơi Don Bosco đang làm cha phó.

Bà không biết thánh nhân, và thánh nhân cũng chưa gặp bà bao giờ. Thấy một linh mục đang quỳ cầu nguyện đắm chìm trong Chúa cạnh tòa giải tội, bà ta tiến lại xin xưng tội.

Don Bosco giải tội cho bà và ra việc đền tội cho bà là phải bố thí một chút tiền ngay hôm đó.

– Thưa cha, con không có thể.

– Tại sao thế? Bà nhiều tiền lắm.

Bà rất ngạc nhiên vì linh mục nhận ra địa vị xã hội của bà, vì bà tin rằng cách ăn mặc của bà không cho thấy điều đó.

– Thưa cha, con không thể làm việc đền tội này, vì con lên đường bây giờ.

– Thế thì thay vào đó, bà hãy cầu xin thiên thần bản mệnh, để ngài gìn giữ bà khỏi những tai ương sẽ xảy đến cho bà hôm nay.

Bà lãnh sự càng ngạc nhiên hơn. Về tới nhà, bà kể lại mọi sự cho người nhà nghe, rồi cùng với họ, bà đọc kinh cầu thiên thần bản mệnh, sau cùng mới bước lên xe với người con gái của bà, và một tớ gái.

Xe đi được một hồi, thì những con ngựa kéo xe hoảng sợ, cắm đầu phi nước đại. Người đánh xe bị ném tung, ngã ngựa trên ghế ngồi, chiếc xe cũng bị tung lên, làm bà té đập đầu xuống đất, trong khi đó mấy con ngựa chạy vun vút như mất vía.

Trong một phút sáng trí, bà đọc to kinh cầu khẩn thiên thần bản mệnh, và mấy con ngựa liền đứng lại.

Người ta xúm lại quanh các nạn nhân và hết sức ngạc nhiên khi thấy rằng không ai bị hề hấn gì hết. Về tới Torino, bà lãnh sự trở lại vô nhà thờ thánh Phanxico Assisi. Bà hỏi cho biết vị linh mục kia là ai, để tạ ơn. Và từ ngày đó, bà rất mến phục ngài.

Sau này, bà đã là một cộng tác viên Salêdiêng rất nhiệt thành.

Những Mưu Mẹo Riêng Của Ngài

Ngay từ khi ngài tới Torino, tiếng đồn về sự thánh thiện của ngài đã vang xa, và nhiều gia đình tranh giành nhau vinh dự được giao tiếp với ngài.

Một hôm, cả một gia đình tới thăm ngài, vì thích được nghe lời ngài. Don Bosco thấy bà mẹ và mấy cô con gái của bà ăn mặc không được nết na lắm, nhưng ngài không dám chê trách ngay. Ngài liền quay sang phía cô bé nhất của bà:

- Con có thể giải thích cho cha một điều không?
- Dạ, con sẵn sàng. - Cô bé vui vẻ thưa.
- Cha không hiểu tại sao con khinh rẻ cánh tay của con như thế?
- Con ấy à? Con đâu có coi rẻ cánh tay con.
- Vậy mà người ta có thể nói thế.
- Trái lại thì có, cha ơi! - Bà mẹ chen vào.
- Cha không biết con phải la rầy nó vì tính làm dáng. Khi nó rửa hai cánh tay, nó thoa thêm bao nhiêu là nước hoa.
- Chính đó là lý do để cha nói là con làm hại cho hai cánh tay của con. -
Thánh nhân nói tiếp, và vẫn nhìn thẳng vào cô bé.
- Thưa cha, tại sao thế ạ?
- Vì khi con chết, hai cánh tay của con sẽ bị liệng xuống lửa địa ngục.
- Nhưng con có làm điều gì ác đâu. Con không muốn xuống địa ngục đâu.
- Vậy mà rồi chuyện đó sẽ xảy ra, hoặc ít ra con cũng ở luyện ngục không biết bao nhiêu năm.

– Thưa cha, điều này cũng đúng cho con – một trong những cô lớn vừa nói vừa đỏ ửng mặt lên.

– Ồ, lửa sẽ bốc lên từ hai cánh tay tới cổ, và sẽ thiêu đốt luôn cả cổ.

– Thưa cha, con hiểu rồi, – Bà mẹ nói như để kết luận.

– Vậy, con hiểu. Chính con sẽ sửa chữa, và con sẽ làm.

Từ ngày đó, gia đình này rất thường lui tới thăm Don Bosco, nhưng bao giờ cũng ăn mặc rất nết na, không ai chê được.

Một Bà Chàng Phải Chết

Thấy chỗ tập hợp các em để nghe dạy giáo lý quá hẹp, không đủ cho các em ngày càng đông. Don Bosco để tâm kiếm một chỗ rộng lớn hơn. Sau cùng ngài tìm ra được một nơi gần nhà nguyện của nghĩa trang thánh Phêrô bị xiềng xích.

Được sự thỏa thuận của linh mục tuyên úy nhà nguyện đó, ngài dẫn đoàn trẻ đông đúc của ngài tới đó, ngày Chúa nhật 25.05.1844. Thấy nơi đó rộng rãi, mát mẻ, các em phấn khởi lắm, và tổ chức vui chơi thỏa chí.

Nhưng buồn thay, các em vừa nếm được mấy phút hạnh phúc, thì hạnh phúc đã trở nên cay đắng, do lỗi của một người đàn bà. Chị bếp của cha tuyên úy nghe thấy tiếng vui đùa hò hét của 400 thiếu niên, liền chạy ra đầu nhà, giận dữ, hai tay chống nạnh, bắt đầu gọi các em và chửi mắng nhiều lời độc địa, đúng là thứ lưỡi rắn độc.

Để cho đủ bộ, đứa con gái của chị ta cũng chạy theo và la mắng, con chó của chị ta thì sủa, con mèo cũng kêu meo meo, đàn gà thì cục ta cục tác. Người ta có cảm tưởng như sắp xảy ra một cuộc đại chiến tại Âu Châu.

Trước hết, Don Bosco tìm cách làm cho chị ta im đi, nhưng mụ ta vẫn la hét và nói những lời xỉ vả ngài. Giống như một người bị quỷ ám, mụ nắm tay, giơ về phía ngài và hét:

– Không!... Không!... Cả cha nữa, Don Bosco, cha đừng có tới đây Chúa nhật sau, nếu không sẽ mang vạ vào mình.

Để chấm dứt cái màn đáng buồn này, thánh nhân đành phải nói với chị ta một cách ôn tồn:

– Thôi bà ơi, đã chắc gì bà còn ở nơi đây Chúa nhật sau.

Rồi Don Bosco tập hợp các em lại và dời đi khỏi đó, đồng thời cha nói với các em:

– Ôi người đàn bà đáng thương! Chị ấy cấm không cho cha con mình đặt chân tới đây Chúa nhật sau, mà lúc ấy thì chị cũng bị mang đi chôn rồi.

Và điều đó đã xảy ra đúng như thế.

Một Lời Cảnh Cáo Hùng Hồn Nữa

Bị buộc lòng dời đi khỏi khu nhà nguyện thánh Phêrô bị xiềng xích, Don Bosco đã xin được hội đồng thị xã cho tập hợp các em tại nhà thờ “Khu xay lúa”. Nhưng rồi ở đây cũng vậy, thoạt khi các em rầm rộ kéo tới vui chơi, thì dân xung quanh nhà thờ, nhất là mấy ông có máy xay lúa, đã đứng lên phản đối. Người chống đối hăng hái nhất là viên thư ký của nhóm: anh ta đi thâu lượm những chuyện đồn về các em và về vị linh mục hướng dẫn các em. Anh ta lấy đó làm tài liệu để viết một lá đơn dài gửi cho hội đồng thị xã. Do những lời tố cáo ác ý đó, hội đồng thị xã đã quyết định Don Bosco phải dời đi khỏi địa điểm đó.

Khi đưa tin này cho các em, Don Bosco đã an ủi và khuyến khích các em:

– Một lần nữa, cha con mình lại phải dọn đi nơi khác, nhưng các con đừng sợ! Những cái bắp búng đi trồng nơi khác, sẽ đẹp và bự hơn. Rồi chúng ta sẽ có những bắp cải tuyệt đẹp!

Và ngài nói thêm bằng một giọng tiên tri:

– Chúa Quan Phòng sẽ bênh vực sự vô tội của các con.

Và đúng thế, tờ đơn kia đã là bức thư cuối cùng do người thư ký ấy viết, vì sau đó, anh ta bị trúng phong giật, và dần dần đi tới cõi chết. Con trai của anh ta bơ vơ không nơi nương tựa, phải tới xin trú ngụ và ăn xin, nhờ các hội của Don Bosco nuôi nấng.

Bữa Ăn Trưa Trên Núi Capucino

Bị đuổi khỏi khu xay lúa, Don Bosco phải đi thuê một cánh đồng cho các trẻ của ngài. Tại đây ngài dạy giáo lý và giảng cho các em nghe. Còn về Thánh Lễ, thì ngài dẫn các em đi khắp các nhà thờ trong vùng.

Một Chúa nhật, cha con lên núi Capucinô, nơi đây, tất cả các em đã rước lễ. Rồi các em tràn ra một khu cỏ rộng để nhận phần ăn trưa mà Don Bosco đã mang theo cho các em.

Trong khi các em ăn vui vẻ, thì Don Bosco chợt thấy một em ngồi riêng một mình, nét mặt buồn. Ngài lại gần, hỏi:

- Con tên gì?
- Phaolô.
- Con ăn trưa chưa?
- Thưa chưa.
- Sao con không ăn?
- Con không xưng tội và không rước lễ.
- Đó không phải là điều cần để ăn trưa.
- Vậy cần cái gì cha?
- Chỉ cần thấy muốn ăn.
- Ồ, cái đó thì con có lắm.

Don Bosco liền dắt em Phaolô lại cạnh thùng để thức ăn, đưa bánh mì và trái cây cho em ăn thỏa thuê, rồi tươi cười nói với em:

- Từ nay trở đi, con đừng ngại gì với Don Bosco. Con hãy là bạn của cha.

– Dạ, ồ, con thích lắm.

Phaolô đã giữ lời. Em nhập bọn với các em khác và tới sinh hoạt rất chăm chỉ.

Đội Cận Vệ Danh Dự

Nhưng ngay tại cánh đồng này, Don Bosco cũng không tránh hết được những sự phiền hà. Một hôm, chính bá tước Ca-vua, thị trưởng Torino, tới chỗ các em hội họp. Thấy Don Bosco ngồi phệt trên đất với nhóm thiếu niên vây quanh ngài, bá tước hỏi những người cùng đi với ông:

– Ông cha kia là ai đó?

– Thưa là Don Bosco.

– Don Bosco à! – Bá tước nói một cách đầy sùng sốt. – Vậy thì ông cha này điên rồi, hoặc đáng phải nhốt vào tù.

Bá tước cho mời ngài lại và nói:

– Đây, cha tốt lành ơi, cha hãy nghe lời tôi khuyên: cha hãy bỏ mặc cho lũ nhóc này. Chúng sẽ chỉ gây khó chịu cho cha, và gây phiền hà cho chính quyền thôi. Tôi thấy tụ tập chúng lại như vậy rất nguy hiểm, bởi vậy tôi sẽ không dung thứ đâu.

Sau khi nghe những lời giải bày rất ôn tồn và khiêm tốn của Don Bosco, ông bá tước chỉ còn cách nói:

– Mà lũ ranh con này có hệ gì đến cha? Thôi, cha giải tán chúng về nhà chúng đi. Cha đừng ôm lấy những trách nhiệm như thế.

– Điều rất hệ trọng là nền giáo dục tôn giáo của chúng và sự cứu rỗi của chúng. – Don Bosco trả lời.

– Trong khi chờ đợi, tôi sẽ phải cho người trông chừng cha.

Từ đó trong một thời gian khá lâu, mỗi Chúa nhật, ty cảnh sát phái nhân viên đến canh chừng, xung quanh cha con Don Bosco tập họp, và còn theo cha khi cha dẫn các em đi đây đó.

Thấy mình được theo dõi, hay là được bảo vệ như một ông hoàng, bởi một đội cận vệ danh dự, Don Bosco chỉ mỉm cười hóm hỉnh, và ngài gọi thời gian này là “những ngày thú vị nhất của công cuộc ngài”.

Ngài Bị Coi Là Người Điên

Không những chính quyền gây phiền hà cho Don Bosco và tìm cách ngăn chặn những bước tiến của công cuộc ngài làm, mà anh em trong hàng linh mục cũng nghi ngờ ngài. Các vị này nhất định cho là Don Bosco điên khùng rồi, và sự nhiệt tình hy sinh cho các trẻ em chỉ là một tính kỳ quặc. Nhiều linh mục đã tới gặp Don Bosco, lấy tình bác ái nói với ngài rằng:

– Cha Bosco thân mến, xin cha nên hiểu rằng cha đang gây thương tổn cho uy tín hàng linh mục. Cha làm những điều trái khoáy quá! Cha đi chơi đùa với bọn con nít, để chúng bám theo cha từng đoàn ngoài đường phố. Như vậy cha sẽ mất hết uy tín, làm người ta nghi ngại và chê cười cha.

Vì Don Bosco vững tin vào chính sự chính đáng của công việc mình, không chút nao núng vì những lời lẽ như thế của các ngài, nên mấy vị đã nói:

– Cha mất trí rồi! Cha không còn biết suy luận nữa. Cha Bosco đáng thương ơi! Cha không thể làm chuyện bất khả đốn đâu! Cha đừng có cố chấp nữa! Cha không thấy rằng Chúa Quan phòng chống đối việc của cha sao? Có ai bằng lòng cho cha thuê địa điểm đâu?

– Ôi! Chúa Quan phòng! Chúa Quan phòng sẽ giúp tôi. Don Bosco vừa trả lời, vừa giơ hai tay lên trời. Chúa Quan phòng đã gởi cho tôi đàn trẻ nhỏ này, tôi sẽ không xua đuổi một em nào. Xin các cha nhớ cho. Chính các cha đang ở chỗ sai lầm. Tôi tin rằng Chúa Quan phòng sẽ lo liệu mọi sự cho tôi. Người ta không cho tôi thuê nhà, thì Đức Mẹ sẽ giúp tôi xây nhà. Chúng tôi sẽ có những dãy nhà khang trang, nào nhà trường, nào xưởng thợ, nào trường dạy nghề đủ thứ, các

lớp học rộng lớn và những nhà cho các em chơi đùa... Và sẽ có một ngôi nhà thờ nguy nga. Sẽ có những chủng sinh, những giáo lý viên, những thầy giám thị, những giáo sư, những thợ tài khéo và nhiều linh mục. Rồi mấy cha sẽ thấy, vâng, rồi các cha sẽ thấy...

Nghe những lời như thế, các linh mục bạn của Don Bosco rất nản. Họ coi đó là chứng cứ chắc chắn của sự mất trí nơi một linh mục bạn, mà họ quý mến. Họ lắc đầu bỏ ra về, vừa đi vừa thì thào với nhau:

– Tội nghiệp quá! Ngài điên thật rồi! Phải liệu cách đối phó ngay mới được!
Don Bosco bình thản chờ đón những gì sẽ xảy đến cho mình.

Vô Nhà Điên

Mấy vị linh mục đó bàn định câu chuyện với tòa giám mục, rồi gặp ông giám đốc một nhà thương điên. Họ xin giữ một chỗ cho người bệnh của họ. Thế rồi, hai vị hăng hái và khỏe mạnh nhất trong mấy vị linh mục đó đã lãnh thi hành kế hoạch đáng buồn này.

Họ đã thuê một chiếc xe ngựa có mui kín, rồi đến thăm Don Bosco. Sau vài câu chuyện vui vẻ, họ mời ngài cùng dạo chơi cho vui:

– Cha bạn ơi, hãy đi dạo với chúng tôi một vòng! Đi đổi khí một chút sẽ rất tốt đối với cha. Chúng tôi đã có xe chờ sẵn kia rồi.

Thánh nhân khám phá ra ngay mưu mẹo của họ và những gì họ tính làm cho ngài, nên ngài vui vẻ nhận lời mời và reo lên:

– Thế thì còn gì bằng! Lại có xe nữa! Hoan hô xe ngựa! Tôi không quen đi xe ngựa, nhưng cũng được. Vâng, nào ta cùng đi!

Họ mời ngài lên xe trước, nhưng ngài không chịu và nói:

– Đâu tôi dám vô lễ như thế. Xin mời hai cha lên trước ạ!

Hai vị liền bước lên xe, không chút nghi ngại, đinh ninh rằng Don Bosco sẽ bước lên theo. Nhưng vừa thấy hai vị ngồi vào trong xe, Don Bosco liền đóng cửa thật mạnh và ra lệnh cho người đánh xe:

– Lẹ! Chở thẳng vào nhà thương điên!

Người đánh xe quất ngựa chạy lẹ, và không mấy lúc đã tới nơi. Cổng nhà thương đã mở sẵn, có mấy y tá đang chờ đó. Xe đi thẳng vào trong sân.

Người gác khóa cổng lại. Các y tá xúm lại quanh xe, nhưng khi mở cửa ra thì thấy hai chứ không phải một người điên.

Hai vị linh mục phản đối hết sức mình, nhưng vẫn bị dẫn lên lầu trên. Vì bác sĩ và ông giám đốc bệnh viện vắng mặt, cho nên trưa đó, mỗi linh mục được một phần ăn của người điên. Mãi tới chiều tối, khi bí ẩn được làm sáng tỏ, hai ngài mới được thả về.

Chỉ trong một ngày, tin này đã đồn ra khắp thành phố. Bao nhiêu nghi ngờ của người ta về thánh nhân đều tan bay hết, và từ nay mọi người đầy lòng cảm phục Don Bosco.

Những Quả Chuông Tự Nhiên Kêu

Hòa với những tiếng vỗ tay hoan hô biến cố nhà thương điên, và hòa với những tiếng cười của dân thành phố, các chuông của nhà thờ Đức Bà miền Campania cũng tự động vang lên từng hồi, như để chứng tỏ lòng Chúa nhân từ đối với thánh nhân.

Chúa nhật lễ lá là ngày cuối cùng của cha con Don Bosco được sử dụng cánh đồng, ngài báo trước cho các em biết, các em sẽ dự Thánh Lễ tại đền thánh Đức Mẹ miền Campania, do các cha dòng Capucinô trông coi.

Các em rất vui mừng đón nhận tin này. Lúc đi đường tới đền thánh, các em lần chuỗi, hát kinh cầu Đức Bà và các bài thánh ca.

Khi 400 các em hàng hàng lớp lớp bước vào con đường dẫn tới nhà dòng, thì các quả chuông của thánh đường đã thi nhau đổ hồi. Điều này làm dân làng rất ngạc nhiên, họ kéo tới thánh đường rất đông. Các thầy dòng cũng chạy lại coi, xem chuông gì, ai kéo và ai ra lệnh kéo chuông.

Không ai ra lệnh hết. Và cũng không ai mó vào các dây chuông cả. Người ta nhận ra rằng các quả chuông đã tự động vang lên từng hồi như thế.

Don Bosco rất cảm động vì dấu hiệu này của Chúa Quan phòng.

Răn Đe Và Hình Phạt

Sau cùng thì Don Bosco đã mua được một căn nhà tại khu Valdocco. Tại đây đã mở Nguyễn xá đầu tiên cho các trẻ em. Và ngài hy vọng sẽ được ở yên.

Nhưng đâu có được? Ma quỷ không bao giờ để yên các thánh, nên nó sớm gây nên trăm thứ kẻ thù để hết cách chống phá Don Bosco và công cuộc của ngài.

Bá tước Cavour, thị trưởng thành phố, cho gọi ngài tới và nói thẳng vào đề:

– Cha phải chấm dứt, phải thôi ngay công việc của cha. Vì cha cố chấp những toan tính của cha, nên tôi buộc lòng ra lệnh đóng cửa Nguyễn xá của cha.

– Thưa bá tước! – Don Bosco đáp. – Xin lỗi bá tước!... Nhưng nếu tôi đóng cửa Nguyễn xá của tôi, thì tôi sợ Thiên Chúa sẽ chúc dữ cho tôi và cho ngài.

– Lại còn nói thế nữa! Tôi có bốn phận phải bảo vệ an ninh công cộng. Vậy tôi sẽ phái người tới trông chừng cha và các cuộc hội họp của cha, hễ có dấu hiệu đầu tiên về một điều gì đáng ngại, tôi sẽ cho giải tán các trẻ ranh này, và cha sẽ phải chịu trách nhiệm về tất cả những gì có thể xảy ra.

Đó là những lời sau cùng của ông bá tước tại tòa thị sảnh. Về tới nhà ông bị đau khớp xương dai dẳng, và sau nhiều trận đau đớn, bệnh này đã dẫn ông xuống mồ.

Cái chết này gây cảm xúc mạnh tại Torino nhiều năm, nhất là trong giới “Tai to mặt lớn”. Từ đó, tại tòa thị sảnh cũng như trong chính phủ, không ai quấy phá Don Bosco nữa.

Một Sự Lưu Luyến Là Lòng

Tất cả các thanh thiếu niên đã gặp Don Bosco, dù chỉ một lần, và được nghe ngài nói, đều có một sự lưu luyến khôn tả đối với ngài.

Năm 1846, theo lời bác sĩ, Don Bosco phải xa Torino về dưỡng bệnh tại làng Sassi. Giữa lúc đó, các học sinh trường công giáo cũng đang tinh tâm, nhưng tất cả các em đều không xưng tội, để chờ Don Bosco về.

Buổi sáng ngày bế mạc những ngày tinh tâm, các em vẫn chưa thấy bóng dáng Don Bosco, liền cùng nhau lội bộ tới Sassi, nhóm thì 50 em, nhóm thì 60 em. Tất cả 300 em đều nhễ nhãi mồ hôi, và vì trời mưa ẩm ướt, nên các em quần áo vấy bùn, mệt lữ, muốn hụt hơi, coi rất đáng thương.

Thấy đoàn lũ các em quá đông đảo và khi biết rõ lý do cuộc hành trình của các em, Don Bosco đã rất cảm động. Rồi bởi vì các em chưa ăn sáng và không có chút gì trong tay, nên cha sở tốt lành của họ đạo Sassi đã mua bánh mì, ngũ cốc, cơm, khoai tây, phó mát và trái cây cho các em ăn.

Dân làng cũng vui vẻ giúp một tay, thành thử buổi sáng đó đã trở thành một cuộc đi chơi đồng quê đối với các em, một cuộc đi chơi đầy hứng thú.

Chiến Thắng Đặc Biệt

Hồi đó bà bá tước Barôlô là một bà rất giàu có và đạo đức, chuyên lo việc từ thiện, rất nổi tiếng tại Torino và cả miền Piemont.

Bà rất kính trọng Don Bosco, nhưng chưa hiểu tinh thần và sứ mạng đặc biệt của thánh nhân, nên bà tìm cách để ngài bỏ công việc của ngài để làm giám đốc các hội từ thiện của bà.

Bà cho mời Don Bosco tới và nói:

– Thưa cha, tôi có ý đề nghị với cha một việc rất có lợi cho cha. Xin cha bỏ các em đây để tới nhận chức giám đốc các công cuộc từ thiện của tôi.

Don Bosco trả lời không ngần ngại:

– Bà nói sao, thưa bà? Bà muốn tôi bỏ rơi các em? Tôi không thể và không được bỏ rơi các em. Bà có nhiều tiền, bà có nhiều phương tiện, rồi thế nào bà cũng tìm được người giúp bà. Còn các thiếu niên, ai sẽ lo cho chúng?

– Như vậy là cha coi mấy đứa trẻ bụi đời hơn các hội từ thiện của tôi? Cha nghèo, không có lấy một xu, không ai giúp đỡ, thì cha sẽ làm được gì?

– Thưa bà bá tước! – Don Bosco trả lời. – Tôi nghèo, tôi không có lấy một xu, nhưng tôi không cần tới sự giúp đỡ của bà.

– Như thế là cha kiêu ngạo! Cha nghèo túng mà cha lại không cần đến tôi.

– Vâng, thưa bà, tôi không cần tới sự giúp đỡ của bà. Nhưng nếu Chúa Quan phòng ưng dùng bà để giúp tôi, thì tôi sẽ vui lòng chấp nhận và tôi sẽ cảm tạ Chúa nhiều.

– Thôi! Thôi! Tôi sẽ không giúp gì cho cha nữa, và tôi sẽ sập cửa không cho cha vào đâu.

Don Bosco ra về, sau khi kính cẩn chào tạm biệt bà bá tước.

Nhưng bà là một phụ nữ rất đạo đức và có óc phán đoán ngay thẳng, cho nên dần dần bà nghĩ lại và lâu lâu lại gọi tới Don Bosco những số tiền dưng cúng quảng đại.

Ngài Cười Và Khóc Với Các Con Của Ngài

Tháng 7 năm 1846, Don Bosco bị viêm cuống phổi nặng, tưởng như đã tới ngày tận số. Hết mọi người cầu nguyện cho ngài, nhiều đêm tưởng như là đêm sau hết đời ngài. Linh mục Borel lo giúp ngài, thấy linh ứng là nên khuyên ngài hãy cầu xin Thiên Chúa chữa lành ngài. Nhưng Don Bosco làm thinh. Cha Borel năn nỉ:

– Don Bosco, cha biết Chúa Thánh Thần khuyên chúng ta phải cầu nguyện khi đau yếu bệnh hoạn. Vậy xin cha hãy cầu nguyện theo ý đó.

– Hãy để thánh ý Chúa được thực hiện.

– Vậy thì, ít là cha hãy đọc câu này với tôi: “Lạy Chúa... nếu đẹp lòng Chúa... xin cho con lành bệnh”.

Nhưng Don Bosco vẫn làm thinh.

– Này, Don Bosco, xin cha chiều ý tôi. Tôi xin cha điều này nhân danh các con của cha đang khóc đây. Xin cha hãy cầu với tôi, từ đáy lòng cha: “Lạy Chúa...

– Lạy Chúa... – Nếu đẹp lòng Chúa... – Nếu đẹp lòng Chúa... – Xin cho con lành bệnh... – Xin cho con lành bệnh...”

Vừa qùy đọc câu này, vị linh mục tốt lành đứng lên, lau nước mắt và nói:

– Như thế là đủ, Don Bosco thân mến, cha sẽ lành bệnh. Tôi tin chắc như thế.

Và cha Borel đã không sai lầm. Don Bosco ngủ thiếp đi, và khi thức dậy, ngài đã lành mạnh. Các bác sĩ tới thăm bệnh ngài, thấy ngài nằm yên, tưởng ngài đã chết, nhưng các ông bắt mạch xong thì nói với ngài:

– Don Bosco thân mến, xin cha hãy chỗi dậy và đi cảm tạ Đức Mẹ, đó là điều hợp lý.

Tin vui về sự lành bệnh lạ lùng này làm mọi tấm lòng tràn đầy an ủi. Chúa nhật sau đó, các con của ngài đặt ngài ngồi lên một chiếc ghế, rồi kiệu ngài đi tưng bừng vui vẻ.

Ngài Đấu Tranh Chống Ma Quỷ Làm Cho Nó Mắc Cờ Và Đánh Bại Nó

Những năm đầu, khi Don Bosco mới tới khu Valdocco, ma quỷ đã chống phá ngài dữ lắm. Hai lần nó đã phá đổ ngôi nhà đang xây dở, làm cho chỉ còn một đồng gạch vụn. Lần thứ ba, nó làm ngài bị sét đánh, suýt nữa làm vong mạng cả Don Bosco lẫn các con cái ngài. Sau cùng, nó nhất định không để cho ngài một phút nghỉ ngơi nào.

Ngài vừa đặt mình nằm xuống giường, là đủ thứ tiếng động lạ lùng nổi lên quấy phá ngài. Khi thì là những tiếng như những cục đá liệng vào phòng ngài, lúc thì có tiếng rầm rầm trên trần nhà. Rồi ghê nhất là có lần giường của ngài bị nâng lên rồi đập mạnh xuống đất.

Qua nhiều ngày tháng mất ngủ, Don Bosco đã ốm đi nhiều và có thể ngã bệnh. Bởi vậy, ngài quyết định chấm dứt chuyện này.

Ngài lấy một khung ảnh Đức Mẹ, lên lầu trên, và vừa tiến đi khắp chốn vừa giơ cao ảnh Đức Mẹ và nói: “Hỡi quỷ ma! Hỡi quỷ ma, hãy lui xa khỏi đây! Hỡi quỷ ma, hãy cút đi!”

Sau đó ngài treo bức ảnh lên tường, quỳ cầu khẩn, xin Đức Mẹ cứu ngài khỏi những sự quấy phá và những trò khỉ của ma quỷ.

Từ đó, mọi sự đều chấm dứt y như có phép thần: hết mọi khoa động, hết mọi tiếng nói. Khung ảnh Đức Mẹ ngự ở đó ít là sáu năm, cho tới khi ngôi nhà đó được phá đi để xây một nhà khác.

Việc Thử Làm Đầu Tiên Bị Hồng

Một buổi tối tháng 4 năm 1867, vì đi thăm một người bệnh, ngài về nhà lúc đã khuya. Tâm trí ngài đang nghĩ tới những thanh thiếu niên vô gia cư, đêm đêm lang thang khắp đây đó, bạn bè với bọn xấu nết, thì ngài gặp ngay một bọn chúng. Thấy vị linh mục, chúng buông lời thô tục và toan lấy đá chọi ngài.

Don Bosco đã muốn tránh chúng, nhưng thấy rằng không kịp nữa, nên ngài tươi cười đón số mệnh. Ngài lại gần và chào:

– Chào mấy cậu, mạnh giỏi không?

– Không mạnh giỏi chút nào, thưa linh mục. Chúng tôi đói khát và không có lấy một xu.

– Cha bao chúng tôi một chén rượu đi! – Một anh khác nói.

– Đúng, đúng, một chén rượu! – Cả bọn reo ầm lên. Rồi chúng bao vây lấy ngài, không để ngài đi nữa.

– Được lắm! – Gioan Bosco nói. – Nhưng tôi muốn cùng uống với các bạn.

– Nhất định rồi! Ông cha này tốt quá! Ước gì các ông khác cũng được như ông này.

– Nào ta tới quán Alpes gần đây.

Gioan Bosco gọi một chai, rồi một chai nữa, và khi thấy chúng đã trở nên hiền hòa và vui vẻ, ngài nói:

– Bây giờ tới lượt các bạn hãy làm vui lòng tôi một cái.

– Dạ, cha nói đi, không những làm vui lòng một cái, mà hai ba cái ạ. Nay chúng tôi là bạn của cha.

– Vậy thì bây giờ các bạn hãy về nhà đi, và Chúa nhật sau, tôi chờ các bạn tại Nguyễn xá.

– Nhưng chúng tôi không có nhà. Bọn tôi ngủ lung tung. Gặp đâu ngủ đó. Ngủ trong các chuồng ngựa với bọn gác.

– Nếu vậy, ta tạm xét thế này. Cho tối nay: các bạn hãy đến với tôi, rồi chúng ta sẽ cố gắng xếp đặt mọi sự.

Thế rồi, Gioan Bosco dẫn bọn còn đồ về nhà, giao cho má Margarita và nói:

– Má ơi, đây là những khách trọ đầu tiên của chúng ta, xin má liệu chỗ trú ngụ cho chúng.

Ngài bảo chúng đọc một kinh Lạy Cha và một kinh Kính Mừng mà chúng đã quên, rồi qua một cầu thang, ngài dẫn chúng lên căn chứa rơm khô, căn dặn chúng hãy giữ yên lặng và trật tự. Rồi ngài đi xuống, trong lòng mừng thầm vì đã đặt nền móng cho một viện tế bần mà ngài vẫn mơ tưởng.

Nhưng đó không phải là ý định của Thiên Chúa. Chúa Quan Phòng sẽ dùng những người khác để lo việc này.

Trời vừa tảng sáng, Gioan Bosco đã vội ra khỏi phòng mình, để lên đánh thức mấy ông bạn của ngài và nói chuyện cho vui. Ngài ngạc nhiên, không nghe một tiếng động nào hết. Ngài tưởng chúng còn ngủ, nên gọi lớn. Sau cùng, ngài lên tới nơi mới thấy là: mấy tên ăn cắp kia đã tẩu thoát rồi, mang theo tất cả mền và nệm giường! Công việc thử làm viện tế bần đã thất bại.

Tiếng Sét Của Chúa Quan Phòng

Nhiều thanh thiếu niên tới gõ cửa Gioan Bosco, xin miếng ăn và chỗ ngủ. Cùng với mẹ ngài, Gioan Bosco nghĩ ra đủ cách để có chỗ trú ngụ cho các em. Không mấy lúc, đã hết chỗ rồi, ban đêm thì nhà bếp cũng biến thành nhà ngủ.

Làm sao bây giờ đây? Ngài để ý một ngôi nhà bên cạnh và xin thuê. Nhưng bà chủ, bà Veglienti, đòi một giá quá cỡ.

Bà ta bàn cãi lâu ngày về giá cả, và đã gần như muốn chấm dứt cuộc thương lượng, thì xảy ra một sự kiện lạ thường giúp giải quyết dễ dàng.

Trời bỗng nhiên phủ đầy mây tối sầm lại, rồi một luồng chớp lóe lên rực sáng, theo sau là một tiếng sét làm rung chuyển ngôi nhà, từ nóc đến nền. Hoảng hồn, bà ta run run quay sang kêu với Gioan Bosco:

– Xin cha cứu tôi khỏi sét đánh thì tôi sẽ bằng lòng để cho cha thuê nhà với giá mà cha đề nghị.

– Cảm ơn bà! – Thánh nhân đáp. – Bà hãy vững lòng tin. Tôi cầu xin Chúa cứu bà bây giờ và mãi mãi.

Sấm chớp liền thôi ngay, và sét cũng im luôn. Trời lại hửng sáng và bản hợp đồng thuê nhà đã được ký kết với 450 lira.

Những Viên Thuốc Bằng Bánh Mì

Năm 1844, tại Montafia Asti, có một ông, tên là Turco, bị sốt rét nặng dai dẳng, không thuốc nào chữa khỏi.

Gia đình ông này chạy tới cầu cứu Gioan Bosco. Ngài khuyên bệnh nhân xưng tội, rước lễ, rồi trao cho một lô thuốc để uống mỗi ngày vài viên trước khi đọc ba lần kinh Lạy Nữ Vương để tôn kính Đức Mẹ.

Sau khi xưng tội và rước lễ, con bệnh uống mấy viên đầu tiên, liền hoàn toàn khỏi bệnh.

Mọi người đều lạ lùng. Ông dược sĩ đem phân tích mấy viên thuốc chỉ thấy toàn là bánh mì.

Ông ta mang phân chất lại một lần nữa tại nhà một dược sĩ khác cả hai cùng kết luận:

– Chỉ có bánh mì! Chẳng có chất gì khác ngoài bánh mì! Rõ quá mà!

Ông Turco tới Torino thăm và cảm ơn Gioan Bosco. Ông kể lại cho thánh nhân nghe việc phân chất các viên thuốc và lời bàn tán của dân chúng trong làng. Gioan Bosco mỉm cười và nói:

– Đúng, đó chỉ là bánh mì, và ba kinh Lạy Nữ Vương ông đã đọc khi có ơn Chúa, là món thật kỳ diệu!

Đưa Tiền Đây, Không Thì Bỏ Mạng

“Một linh mục phải luôn luôn là linh mục” – Gioan Bosco thường nói thế – “Và linh mục phải tỏ mình là linh mục trong mọi hoàn cảnh và trong mọi lời nói của mình. Linh mục phải luôn luôn nghĩ tới phần rỗi các linh hồn, và không bao giờ để cho một người đến với mình, mà lại phải ra đi không một lời khuyến thiện!”.

Don Bosco nói sao thì làm vậy. Vào hồi đó, nghĩa là hồi xảy ra chuyện “Những viên thuốc bánh mì”, ngài thường trở về thôn Becchi thăm các anh ngài.

Một buổi chiều tà, khi ngài đang đi một mình trên cánh đồng quê, thì chạm trán một tên lạ mặt, hấn ra lệnh:

– Đưa tiền đây, không thì bỏ mạng!

Gioan Bosco dừng lại, nhìn thẳng vào mặt nó và nói:

– Từ từ một tí nào!

– Không từ từ gì hết! Đưa tiền đây, không thì ta giết!

– Tôi không có tiền để cho anh. Còn mạng sống tôi thì Thiên Chúa đã ban cho tôi, chỉ mình Ngài có thể đòi lại thôi.

Tên lạ mặt đã đội nón chụp xuống tới mắt, nhưng Don Bosco đã nhận ra hấn là một trong số những tù nhân mà ngài dạy giáo lý tại nhà tù Torino. Chính nhờ ngài bảo lãnh mà hấn được thả mấy hôm trước đó. Ngài liền gọi tên hấn và nói nhỏ:

– Sao! Antôn! Anh làm cái nghề đốn mạng này sao? Như thế là anh giữ lời anh đã hứa với tôi ở Torino đấy ư?

Người thanh niên khốn nạn đã nhận ra Don Bosco, anh nói lắp bắp:

– Ôi, Don Bosco, xin tha thứ cho tôi. Tôi đã không nhận ra cha... Xin cha tha cho tôi!

– Như thế chưa đủ, Antôn ạ! Phải thay đổi cuộc sống.

– Tôi xin hứa với cha.

– Vẫn chưa đủ. Phải bắt đầu ngay, phải xưng tội đi.

– Vâng, con sẽ xưng tội.

– Bao giờ xưng?

– Ngay bây giờ, nếu cha muốn... Nhưng con chưa dọn mình. – Cha sẽ giúp anh. Hãy hứa với Chúa là anh chấm dứt lối sống xấu xa này.

– Vâng, con xin hứa điều đó.

Don Bosco liền nắm tay anh dắt ra một chỗ vắng bên lộ, và bảo anh ta quỳ xuống. Thánh nhân giải tội cho anh rồi cho anh một mẫu ảnh và số tiền ngài mang trong mình. Hôm sau, ngài dẫn anh ta về Torino, kiếm việc làm cho anh ta. Anh tỏ ra làm việc tử tế, anh trở thành một Kitô hữu tốt lành và sau đó trở thành một gia trưởng rất đàng hoàng.

Don Bosco Biết Những Điều Xảy Ra Ở Xa

Trong số những đặc ân Chúa ban cho ngài, Don Bosco có một sự sáng suốt lạ lùng.

Năm 1847, có việc phải đi Stressa, ngài trao quyền cai quản Nguyen xá cho một người bạn, là giáo sĩ Carpano.

Ngài đang trên cuộc hành trình với nhà thầu khoán Frederico Bocca, tự nhiên ngài âu sầu nói:

– Thế là giáo sĩ Carpano đã lợi dụng sự vắng mặt của tôi để đi khỏi Nguyen xá, mặc các em ở nhà không ai coi sóc, và còn làm chuyện này, chuyện kia.

Về tới Torino, ông Bocca nói với giáo sĩ:

– Hôm Chúa nhật, thầy đã vắng mặt khỏi Nguyen xá và thầy đã làm chuyện này, chuyện kia.

– Ai nói cho ông biết điều đó?

– Chính Don Bosco nói với tôi.

– Bọn con nít đã vội mách mọi chuyện cho ngài nghe. Tôi muốn biết đứa nào đã nói với ngài.

Nhưng giáo sĩ im ngay, khi ông biết Don Bosco đã thấy và đoán được mọi sự.

Những Cú Đấm Huyền Bí

Năm sau đó, khi đang tĩnh tâm tại Lanzo, Don Bosco viết thư cho cha Borel: “Cha bạn thân mến, hôm Chúa nhật hai em Costa và Berretta, vào lúc nhà thờ đang đọc kinh, đã lén qua cửa phòng thánh để đi bơi tại Dora. Khi chúng ở dưới hồ, chúng đã bị một bàn tay vô hình đánh cho mấy cú thật mạnh”.

Đọc kinh xong, cha Borel gọi hai em tới tra hỏi: các em đã khóc rùng rùng và thú nhận tội lỗi, và nói rằng mọi sự đã xảy ra đúng như Don Bosco đã viết trong thư. Khi Don Bosco trở về, hai em đã tới quỳ dưới chân ngài, xin tha thứ.

Bốn Xu Cháo Bột Bắp

Một hôm, một người tự xưng là cha của năm đứa con, và đã hai ngày không có gì cho chúng bỏ bụng, ông ta vào tận bàn giấy của Don Bosco và xin giúp đỡ.

Thánh nhân nhìn người ấy với tấm lòng cảm thương, rồi lục lọi hết các túi, chỉ còn có bốn xu, ngài đưa cho ông ta và làm phép lành cho ông ta.

Người đó ra đi, và Don Bosco quay lại nói với ông Giuse Brosio có mặt ở đó:

– Người này đáng thương quá! Nếu tôi có một trăm lira, tôi cũng cho ông ta hết, vì ông ta đã nói sự thật.

– Làm sao cha biết đó là sự thật? Cha có quen biết gì ông ta đâu?

– Tôi còn có thể nói hơn nữa: ông ta không những chân thành và ngay thật, ông còn chăm chỉ làm ăn và tận tụy với gia đình. Chỉ vì không may mà ông ta bị nghèo khổ.

– Sao cha biết được những điều đó?

Don Bosco cầm lấy tay người bạn, nắm chặt lại và nói:

– Tôi đọc thấy tất cả trong lòng ông ta.

Tình cờ sau đó ít lâu, ông Giuse Brosio gặp lại người đã nhận được bốn xu của Don Bosco, và người này cũng nhận ra ông ta và nói:

– Tôi đã đem bốn xu đó của Don Bosco mua bột bắp, nấu cháo cho các con tôi. Nhưng đó là một thứ cháo bắp do phép lạ: Đúng ra chỉ đủ tạm tạm cho hai người ăn, thế mà bảy người đã ăn no, no đến nỗi hôm sau vẫn không đói. Don Bosco là một ông thánh, và gia đình tôi kêu ngài là ông thánh cháo bắp. Hơn

nữa, nhờ lãnh phép lành của ngài, tôi đã kiếm được việc làm. Công việc làm ăn của tôi đã thuận chiều may mắn, và mỗi ngày mỗi khá hơn.

Khi ông Brosio kể lại cuộc gặp gỡ này cho Don Bosco nghe, thánh nhân đã nói lớn:

– Đúng tôi là linh mục cháo bắp.

Chúa Giê-su Trong Bánh Thánh

Những phong trào bình dân năm 1848 đã nhóm lên nơi mọi người một cơn sốt đổi mới đến nỗi hình như nhiều người đã đánh mất lương tri. Don Bosco rất lo buồn vì chuyện này, vì ngài có lý để sợ rằng những tai họa sẽ xảy đến cho Giáo hội.

Một hôm ngài dâng Thánh Lễ tại nhà Chúa Chiên Lành, thì vào lúc dâng Mình Thánh Chúa, một sơ kêu lớn tiếng, làm náo động cả cộng đồng.

Sau Thánh Lễ, Don Bosco cho gọi sơ đó tới và hỏi:

- Chị đã nhìn thấy gì?
- Con thấy Chúa Giêsu trong Bánh Thánh. - Sơ trả lời.
- Chúa Giêsu có những nét của một trẻ nhỏ vấy đầy máu!
- Như thế nghĩa là gì?
- Thưa con không biết.
- Để tôi nói cho chị nghe: Một cuộc bách hại đang được chuẩn bị để chống Giáo hội. Chị nhớ kỹ, và chị hãy cầu nguyện.

Lại trở lại dâng Thánh Lễ tại đó, các sơ hỏi ngài làm sao và tại sao Chúa lại hiện ra, ngài chỉ mỉm cười đáp:

- Có thể Chúa đã giải thích rõ hơn cho tôi về điều đó, nếu chị kia không kêu lớn tiếng làm ngài biến mất.

Ngài Làm Cho Một Người Chết Sống Lại

Năm 1849, một thiếu niên quăng 15 tuổi, tên Carôlô, thường tới sinh hoạt tại Nguyễn xá như một em ngoại trú. Em ngã bệnh nặng.

Em là con một chủ quán ăn ở làng bên cạnh. Khi bác sĩ nói em không qua khỏi đâu, thì người ta đi đón cha cho em xưng tội. Carôlô muốn Don Bosco là cha giải tội thường xuyên của em, nhưng ngài không có mặt tại Torino. Cậu bé tắt thở ngay đêm đó, miệng không ngớt đòi gặp Don Bosco.

Khi Don Bosco về nhà, ngài nghe bệnh tình của Carôlô thì vội qua thăm em ngay, nhưng người coi cổng ra đón ngài và nói:

- Trễ quá rồi! Don Bosco, trễ quá rồi. Carôlô đã tắt thở đêm qua.
- Đâu nào! Em ấy ngủ đó.

Người coi cổng nhìn ngài cách mỉa mai và nói:

- Cha dám cuộc với tôi một chầu rượu, là Carôlô đã chết rồi không?

Giữa lúc đó, người nhà tới đón cha, vừa khóc vừa nói:

- Vâng, vâng, nó chết rồi. Ôi tội nghiệp Carôlô, nó đi rồi, cha ơi!
- Để coi xem. - Thánh nhân nói.

Người nhà liền dẫn Don Bosco vào phòng, nơi đặt thi hài của Carôlô, mặc áo liệm và được phủ một tấm voan trắng. Don Bosco lại cạnh giường, cầu nguyện sốt sắng, rồi bảo mọi người:

- Bà con hãy lui ra ngoài một lúc, để tôi một mình với Carôlô!

Sau khi cầu nguyện, với một giọng như ra lệnh, ngài gọi:

- Carôlô... Carôlô... Con hãy chỗi dậy!

Nghe tiếng gọi, cậu bé cử động, rồi như vừa ra khỏi một giấc ngủ say, cậu mở hai mắt, nhìn khắp xung quanh và nói:

– Tôi ở đâu thế này? Ồ, Cha Don Bosco! Cha đấy sao? Cha có biết con đang mong chờ cha dường nào không? Con cần có cha, cảm ơn cha đã làm con thức dậy.

Bà mẹ ở ngoài vẫn lắng nghe, liền nhận ra tiếng nói của con mình, bà vội chạy vào phòng, nhưng Don Bosco bảo:

– Hãy chờ đó đã, chưa đến giờ. Bà hãy đi kêu cả gia đình. Tôi sẽ ra hiệu cho vào.

Rồi ngài quay qua nói với Carôlô:

– Cha đến đây vì con. Con hãy nói tất cả những gì con muốn nói.

– Ồ Cha Don Bosco! Đáng lẽ con ở trong địa ngục rồi! Lần xưng tội cuối cùng, con đã giấu không xưng một tội. Con vừa có một giấc mơ hãi hùng: con thấy mình ở bờ một lò lửa... Một lũ quỷ ra sức đẩy con té vào lò lửa đó, giữa lúc đó con nghe thấy tiếng cha gọi con. Con muốn xưng tội.

Rồi cậu xưng tội, tỏ vẻ hết sức thống hối. Cậu vừa xưng tội xong, thì Don Bosco ra hiệu, và mẹ cậu cùng cả gia đình chạy vào. Carôlô quay ra nói với mọi người:

– Cha Don Bosco đã cứu linh hồn con! Con đã xưng tội không nên. Cha Don Bosco đã cứu con khỏi địa ngục!

Cậu còn sống được hai giờ rất tỉnh táo và thưa lại mọi điều người ta hỏi. Nhưng, tuy nói được và cử động được, xác cậu vẫn lạnh ngắt như đồng, mặt thì xanh, hai mắt lờ đờ.

Sau cùng Don Bosco bảo cậu:

– Bây giờ con đã ở trong ơn nghĩa với Chúa. Thiên đàng đã mở ra cho con... Con muốn về với Chúa hay ở lại với chúng tôi?

Bằng một giọng cương quyết và vui vẻ, cậu đáp:

– Con muốn về thiên đàng. Xin hẹn tái ngộ ở trên trời!

Rồi cậu ngã người trên chiếc gối, bất động, và lại an nghỉ trong Chúa.

Tiếng vang về sự kiện lạ lùng này đã in sâu và sống động trong tâm trí mọi người nhiều năm: ai cũng nói đến chuyện này. Nơi xảy ra việc này thì ai cũng biết, ai cũng biết bảng hiệu của tiệm ăn, tên của người thiếu niên và của gia đình cha mẹ cậu.

Ngài Làm Cho Hạt Dẻ Hóa Ra Nhiều

Ngày Chúa nhật sau lễ các Thánh 1849, ở Nguyễn xá đã tổ chức lễ nghi dọn mình chết lành, nghĩa là tất cả các em đã xưng tội và rước lễ, kể các em nội trú và ngoại trú. Buổi chiều, Don Bosco dẫn các em đi viếng nghĩa địa, và hứa khi về sẽ cho các em một bữa hạt dẻ.

Má Margarita đã mua ba bao, nhưng má tính chỉ nửa bao cũng quá đủ cho các em, nên chỉ nấu có bấy nhiêu. Khi về tới nhà, các em đứng xếp hàng như lính điểm quân, và Don Bosco bắt đầu phát cho mỗi em đầy mũ nồi của các em.

– Cha làm gì thế? – Má Margarita vội kêu lên. – Phát như thế thì làm sao đủ?

– Đủ mà, mình có những ba bao!

– Nhưng phần kia chưa có nấu!

– Nấu hay không nấu, ta cứ phát cho các em như lúc đầu.

Và Don Bosco tiếp tục cho mỗi em đầy mũ nồi của các em. Thúng hạt dẻ đã tro đáy ra, chỉ còn vài nắm là hết, mà số các em chưa lãnh thì còn đông lắm.

Tiếp theo những tiếng reo hò vui vẻ, nay là sự im lặng đầy lo âu. Nhiều em sợ đến lượt mình sẽ không còn một hạt. Nhưng Don Bosco không bao giờ ngã lòng. Ngài kích động các em vui cười và nói:

– Những hạt dẻ ngon nhất đều ở đáy thúng. Mấy con đừng sợ thiếu!

Ngài xắn tay áo lên, thọc tay vào thúng, bốc những nắm đầy, bỏ vào mũ nồi các em. Ngài bốc mãi mà số hạt dẻ vẫn không vơi, không hết, thành thử khi các em đã có phần đầy đủ, thì trong thúng còn phần cho Don Bosco và cho má ngài.

Tối hôm đó, trong sân nhà và ngoài đường phố, chỉ nghe những người nói lớn tiếng:

– Don Bosco đã làm cho hạt dẻ hóa ra nhiều.

Để kính nhớ sự tích này, trong tất cả các nhà của Tu hội Salêdiêng, người ta phát hạt dẻ vào chiều ngày lễ các Thánh.

Ngài Làm Cho Bánh Thánh Nên Nhiều Để Các Em Rước Lễ

Hai năm trước đó, tức là năm 1847, đúng vào lễ Sinh nhật Đức Mẹ, chừng 650 em thiếu niên đã xưng tội và dọn mình rước lễ.

Don Bosco dâng Thánh Lễ và cứ tưởng trong Nhà Tạm còn nhiều bánh thánh đã truyền phép. Nhưng bình thánh đã gần trống trơn, và người giữ phòng thánh đã quên không mang bánh thánh lên bàn thờ để thánh hiến.

Khi cho rước lễ, thánh nhân mới thấy sự quên sót, nhưng làm sao bây giờ? Thật là vô phương cứu chữa! Ngài ngẩng mặt lên trời, thở dài một tiếng lớn, rồi bắt đầu cho các em rước lễ. Ngài tiếp tục cho các em rước lễ, y như không xảy ra chuyện gì hết. Các bánh thánh hóa ra nhiều trong tay ngài, đến nỗi ngài có thể cho tất cả các em rước Mình Chúa mà không phải bẻ một bánh thánh nào.

Sau đó, được hỏi về sự ngài đã làm thế nào, ngài trả lời cách điềm nhiên: “Thật là kỳ diệu! Không lẽ do sự dâng trí của chú từ nhà thờ mà Chúa là Đấng hằng ao ước ngự vào lòng các em, Ngài lại tỏ ra khó tính và hờn dỗi chăng?”.

Bài Giảng Phi Thường Tại Milan

Năm 1850, Đức Thánh Cha Piô IX tuyên bố năm toàn xá đặc biệt để đối phó với những hiểm nguy tinh thần gây nên do những cuộc cách mạng và những cuộc chiến thời đó.

Tuy nhiên, tại Milan không một ai dám nghĩ đến giảng thuyết, vì sau “những ngày” cách mạng ghê gớm, cả thành phố như đang ở trên một ngọn núi lửa. Cảnh sát đặc biệt theo dõi các giáo sĩ vì sợ rằng từ trên tòa giảng các ngài lại nói bóng nói gió về cuộc nổi dậy vừa dập tắt.

Chính trong hoàn cảnh đó, Don Bosco đã tới gặp cha sở họ thánh Sempliciano, nói mình sẵn sàng giảng năm toàn xá cho họ đạo của ngài. Cha sở ngần ngại và xin Don Bosco tới hỏi ý kiến Tòa Giám mục. Tại đây người ta cũng do dự như cha sở, nhưng trước sự quyết tâm và năn nỉ của Don Bosco, Đức Tổng Giám mục chỉ biết nói:

– Tôi không chống đối đâu, nhưng nếu xảy ra điều chẳng lành, thì không phải tại tôi. Cha nên biết rằng đối với những năm tháng chúng ta đang sống, cha sẽ không bao giờ sợ thận trọng quá!

– Cám ơn Đức Cha. Con sẽ giảng như người ta vẫn giảng từ 500 năm nay. Xin Đức Cha ban phép lành cho con.

Các bài giảng của ngài đã nhắm vào sự cải tổ cách sống, khuyên người tội lỗi hãy sám hối, và ngài giảng về bốn sự sau, chớ không có một lời nào gợi ý đến chính trị và thời sự.

Dân chúng tò mò và lắng nghe, kéo tới mỗi lúc mỗi đông thêm, và hoa trái của việc giảng thuyết thật là phi thường.

Từ nhà thờ thánh Sempliciano, Don Bosco qua giảng tại các họ đạo khác: Thánh Maria, thánh Carôlô, thánh Eustorga; đồng thời ngài cũng giảng tại Mon-za, nơi các nhà dòng Barnabit.

Tin này được loan về tới Torino. Khi ngài trở về, người ta hỏi ngài về việc này, ngài cười vui vẻ và trả lời:

– Đúng, đúng, ở Milan người ta tưởng tôi là một người chết hiện về.

Ồ, Rồi Chúng Sẽ Rớt Xuống!

Từ lâu, Don Bosco vẫn suy tính mua ngôi nhà bên cạnh của ông Pinardi, để mở rộng thêm Nguyễn xá, nhưng ông này đòi một giá quá cỡ. Tình cờ, tối ngày 19.02.1851, tại khách sạn đối diện với ngôi nhà đó, nổi lên một trận ẩu đả, làm nhiều người bị thương và chết.

Chán ngán vì phải chứng kiến những cảnh như thế, ông Pinardi đã lập tức tới gặp Don Bosco và nói với ngài:

– Thưa cha, thật là hết chịu nổi! Ngán quá sức! Người ta chỉ đập lộn nhau hoài! Nếu cha muốn mua ngôi nhà của tôi, tôi sẵn sàng để lại cho cha.

– Bao nhiêu?

– Như tôi đã nói với cha: tám mươi ngàn...

– Tôi không thể mua giá đó.

– Tại sao vậy?

– Vì như thế là mắc quá cỡ.

– Thế tôi để cho cha định giá.

– Ông để cho tôi đúng giá nghe!

– Vâng, xin hứa.

– Ông nghe đây: tôi đã nhờ người ta định giá và người ta quả quyết rằng: trong tình trạng hiện nay của nó, ngôi nhà này chỉ đáng từ 26 đến 28 ngàn lira. Tôi xin trả ông ba mươi ngàn. Ông chịu không?

– Chịu, nhưng cha phải trả tiền ngay.

– Được, trả ngay.

- Vậy khi nào làm giấy tờ?
- Khi nào ông muốn.
- Tuần sau được không?
- Tùy ý cha.

Hai người bắt tay nhau và tạm biệt. Nhưng kiếm đâu ra tiền để trả? Đó là mối lo nghĩ đã ray rứt Don Bosco những ngày đó. Ngài nhớ rằng linh mục Rossini đã hứa cho ngài hai mươi ngàn lira, nhưng lấy đâu ra mười ngàn lira cho đủ số ba mươi ngàn?

Thì Chúa Quan phòng đã lo liệu cho ngài. Bỗng đứng cha Cafasso, bạn và cố vấn của ngài, đến Nguyễn xá, vừa đi vừa tươi cười, y như thể các vị thánh có thể đọc được những gì trong lòng nhau. Ngài nói với Don Bosco:

- Tôi mang tới cho cha một món tiền dâng cúng hậu hĩ. Đó là mười ngàn lira do bà bá tước Casazza gửi cho các công trình của cha.

- Deo gratias! Cảm tạ Chúa! - Don Bosco nói. - Thế này là phó mát tra vào nui.

Rồi ngài kể chuyện vừa mua xong ngôi nhà của ông Pinardi. Ngài đi qua ngay ông này.

- Khi nào thì ông muốn chúng ta thảo hợp đồng? Tôi có đủ tiền rồi đây, toàn tiền vàng.

Nghe thấy tiếng vàng, ông Pinardi tỉnh hẳn người lên, và nhận đi liền tới nhà ông trưởng khố Cotta.

Đến lúc ký giấy tờ, Don Bosco đổ trong bao ra, và xếp lên bàn ba mươi ngàn lira bằng vàng. Nhưng còn lệ phí? Và các món quà Don Bosco đã hứa cho bà Pinardi? Vậy còn phải trả 3.500 lira nữa!

Don Bosco đã không nghĩ tới chuyện đó. Ngài rối trí một lúc, rồi ngài đổi sự lúng túng thành một màn vui nhộn. Ngài lắc và dốc mạnh cái túi vải ngài vẫn cầm ở tay và nói:

– Tôi hy vọng sẽ còn mấy đồng tiền rớt xuống!

Ông chường khế và người làm chứng đều phì cười, nhưng ông Cotta, đại ân nhân của Don Bosco đỡ lời:

– Số 3.500 lira, để tôi trả, được không?

– Các bạn thấy đó, mấy đồng tiền đó đã rớt xuống! – Don Bosco nói. – Ồ, tôi biết chắc Chúa Quan phòng không nỡ để tôi lúng túng.

Lời Cầu Nguyện Đã Được Chúa Nghe

Trong số các bạn hữu chí thân của Don Bosco có một linh mục gương mẫu về đạo đức và khiêm tốn: đó là cha Gioan Baotixita Francesia.

Trong những năm cuối đời thánh nhân, vị linh mục này ở đầu phòng nhỏ ở cầu thang, từ bàn giấy của Don Bosco đi ra sân. Vì Don Bosco phải ra ngoài nhà dòng mỗi ngày, để lo những công việc quan trọng, nên ngài thường gõ cửa phòng cha Francesia và bảo:

– Francesia ơi, anh hãy quỳ cầu nguyện cho tới khi tôi về!

Thường khi nhiều giờ Don Bosco mới về. Ngài lại gõ cửa phòng choa Francesia và nói:

– Đủ rồi, Francesia ạ! Chúa đã ban ơn chúng ta cầu xin!

Rượu Vang Danh Thánh Thiên Chúa

Tục ngữ phương tây có câu: “An đi rồi sẽ thấy muốn ăn”. Trường hợp của Don Bosco đã đúng như thế. Mua được ngôi nhà rồi, ngài cảm thấy cần có thêm một ngôi nhà nguyện, để tập hợp các em cho tiện. Ngài nói với má Margarita:

– Má à, con muốn xây dựng một nhà thờ kính thánh Phanxicô Salê, bốn mạng chúng ta.

– Con lấy đâu ra tiền? Con biết chúng ta không còn gì hết... Mấy đứa trẻ của chúng ta ăn độn đủ thứ. Con hãy nghĩ đến điều đó trước! Con hãy bàn tính với Chúa.

– Thì con vẫn làm như má nói. Thiên Chúa rất tốt lành. Tiền bạc thì Chúa có dư thừa cho cả thế giới. Xin má đừng sợ!

Don Bosco cho mời kiến trúc sư tới và xin làm một họa đồ. Rồi ngài kêu nhà thầu tới trao công việc, và lập tức ba chục thợ xây và lao công bắt tay vào việc.

Trong bọn thợ xây có vài anh thỉnh thoảng lại chửi thề, làm khổ tâm Don Bosco và má ngài mỗi khi nghe thấy.

Được yêu cầu đừng chửi thề như vậy, họ xin lỗi và nói:

– Biết làm sao được? Đó là thói quen, buột miệng nói không kịp nghĩ gì hết. Thật khó sửa mình lắm.

– Vậy thì chúng ta sẽ làm thế này. – Don Bosco nói với họ. – Nếu các anh thôi chửi thề, thì mỗi thứ bảy, các anh sẽ được uống vài ly rượu vang thật ngon.

Một lời như thế có hiệu quả hơn nhiều bài giảng dạy: vì thích uống rượu, hứa không chửi thề nữa. Và họ đã giữ lời. Trong hơn một năm trời, cứ mỗi ngày thứ

bây, má Margarita mang tới cho họ một thùng nhỏ rượu vang. Khi họ hỏi:

– Thưa bà Margarita, thứ rượu gì vậy?

– Đó là rượu vang danh thánh Thiên Chúa. – Má trả lời.

Tôi Sẽ Ăn Thịt Chó!

Khi Don Bosco đưa ra ý kiến xây một ngôi nhà thờ, thì một người bạn đồng liêu của ngài là cha Cogliotti, thách đố ngài rằng:

– Tội nghiệp Don Bosco, nếu anh mà xây được một ngôi nhà thờ như anh nói, thì tôi sẽ ăn thịt chó!

Sự thật thì Don Bosco không những đã xây một nhà thờ, nhưng cả trăm, cả mấy trăm ngôi nhà thờ. Còn cha Cogliotti thì không bao giờ dám ăn thịt chó.

Đôi khi thánh nhân gặp người bạn của ngài, ngài thường vừa nói vừa cười:

– Này, Cogliotti! ăn thịt chó chưa?

Bất Hạnh Cho Tô-ri-nô!

Trong số các em được thụ nhận vào Nguyễn xá, có một em tên là Gabriel Fassio, mười ba tuổi, tính nết như thiên thần và rất đạo đức. Don Bosco rất thương em và thường nói về em: “Em tốt lành quá, nhưng em sẽ chết ít lâu nữa thôi!”. Lời đó là một lời tiên tri.

Em Fassio ngã bệnh và khi không còn chữa được nữa, em đã lãnh nhận bí tích trong đạo. Rồi như được ơn linh hứng, em nói lớn:

– Bất hạnh cho Torino!... Bất hạnh cho Torino!

Các bạn hữu đang đứng xung quanh để giúp em, hỏi em tại sao lại nói thế, thì em trả lời:

– Một trận động đất ghê sợ!

– Khi nào sẽ có động đất?

– Ngày 26.04... Bất hạnh cho Torino!

– Chúng ta phải làm gì?

– Phải cầu xin thánh Luy Gonzaga để ngài che chở Nguyễn xá và những người trong đó.

Sau đó, em Fassio đã chết cách lành thánh và các em ở Nguyễn xá mỗi sáng và mỗi tối đọc thêm một kinh Lạy Cha, một kinh Kính Mừng và một kinh Sáng Danh kính thánh Luy Gonzaga, rồi thêm câu: “Khỏi mọi sự dữ, xin Chúa chữa chúng con”.

Đúng ngày 26 tháng 04 năm 1832, vào lúc mười hai giờ trưa, một tiếng ầm ầm ghê sợ, xa hơn ba cây số còn nghe rõ, làm rung chuyển cả thành phố, các cửa

lớn và cửa sổ đều rớt ra khỏi bản lề, làm vỡ tan tành các cửa kính. Kho thuốc súng nổ tung, suýt làm cho Torino thành đống gạch vụn.

Nhà Nguyễn xá chỉ cách kho thuốc có 500 mét, còn y nguyên không bị tàn phá, và các em bị vùi trên các đường xá và ngoài đồng đều bằng an vô sự. Don Bosco xin cho in một ảnh thánh để kỷ niệm sự kiện này: trên mẫu ảnh, xa xa đằng sau người ta thấy thành phố Torino, và kho thuốc súng bốc lửa, phía trên là Đức Mẹ An Ủi kẻ âu lo, phía trước là mấy thiếu niên quỳ cầu khẩn Đức Mẹ, phía dưới là hàng chữ: “Lạy Mẹ Maria, chúng con được cứu thoát cơn nguy bị lửa thiêu, nhờ ơn Mẹ. Chúng con đến quỳ dưới chân Mẹ để cảm tạ Mẹ”.

Biết bao lần Don Bosco đã cùng hát những lời này với các em thiếu niên, giống như một bài thánh ca, rồi cùng nhau hoan hô Đức Mẹ và Gabriel Fassio đã cứu các em khỏi nguy khốn.

Tranh Luận Với Mấy Ông Tin Lành Và Cuốn Sách Cầm Ngược!

Khi các cuộc bách hại do chính quyền chấm dứt, thì lại bắt đầu có các cuộc quấy phá của nhóm Tin lành. Để làm cho ngài thôi tranh đấu không mệt mỏi chống lại họ, họ đã thách thức ngài tranh luận công khai với họ. Trước hết, các thủ lãnh của họ ở Torino và vùng lân cận đã đọ sức với Don Bosco, nhưng họ luôn luôn bị cứng họng, nên họ cho mời mục sư Meille tới cùng với hai người chánh phái Vaudois.

Mấy người được mời này đã tới Nguyen xá Valdocco. Sau mấy câu chào hỏi xã giao, họ đã khai mào một cuộc tranh luận kéo dài từ mười một giờ sáng tới sáu giờ chiều. Cuộc tranh luận đã kết thúc một cách nực cười.

Điểm tranh luận là luyện ngược.

Don Bosco đã đưa ra đủ các lý chứng: lý lẽ, lịch sử, Thánh kinh, Phúc âm, rút ra từ một cuốn Thánh kinh bằng la-tinh. Một người trong nhóm chống đối, và chính là mục sư Meille, không chịu thua và nói:

– Bản la-tinh không đủ. Phải tra cứu đến ngọn nguồn, phải tham khảo bản hy-lạp.

Nghe vậy, Don Bosco liền đứng dậy, bước qua thư viện, lấy một cuốn Thánh Kinh hy-lạp và đưa cho mục sư Meille:

– Thưa mục sư, đây là bản hy-lạp. Ngài hãy tham khảo và sẽ thấy rằng bản hy-lạp hoàn toàn phù hợp với bản la-tinh.

Nhưng ông mục sư biết tiếng hy-lạp cũng như con lừa biết các đồng tiền: ông ta không dám thú nhận sự dốt nát của mình, nên đã cầm lấy quyển sách một cách kiêu hãnh và bắt đầu mở hết trang nọ sang trang kia, y như thể đang kiểm đoạn sách đang được tranh cãi.

Rủi thay! Ông mở sách mà lại cầm ngược. Don Bosco nhìn thấy ngay, nhưng cứ để cho ông ta mở đi mở lại một lúc, rồi mới mỉm cười và nói với một giọng cảm thông rằng:

– Xin lỗi ông mục sư! Ông sẽ không bao giờ tìm thấy đoạn sách trích dẫn, nếu ông cứ cầm ngược quyển sách như thế. Xin ông cầm xuôi lại cho.

Rồi ngài giúp ông ta cầm xuôi quyển sách lại.

Ta đã hiểu sự mắc cỡ của ông mục sư lên tới mức nào. Mặt mũi đỏ ửng như con tôm hùm luộc, ông thả quyển sách Thánh Kinh xuống mặt bàn, đứng dậy vội vàng, chấm dứt nơi đây cuộc tranh luận, và ra về.

Ngài Đuối Thẳng Họ Ra

Mấy ông Tin lành thấy không thể dùng lý sự trong các cuộc tranh luận để bắt Don Bosco im tiếng, liền nghĩ ra nhiều cách khác.

Một ngày Chúa nhật tháng 8 năm 1853, có hai người tới Nguyễn xá, xin gặp Don Bosco. Được đưa vào bàn giấy ngài, một người là mục sư nhóm Vaudois, sau khi khen ngợi tài đức của ngài và lòng nhiệt thành của ngài, đã nói với ngài:

– Thưa cha, thay vì lo xuất bản loại sách “Bài đọc công giáo” và viết những sách về tôn giáo, nếu cha lo nghiên cứu lịch sử hoặc một chủ đề khác, thì cha sẽ làm ích cho công trình của cha hơn. Xin cha nhận lấy số tiền dâng cúng đầu tiên này của tôi: đây là bốn tờ trăm lira. Tôi chắc rằng cha sẽ nhận được những khoản tiền dâng cúng khác nữa.

Don Bosco từ chối cách khinh bỉ lời đề nghị xảo trá đó. Thế là họ đứng lên, vẻ mặt dữ tợn và hăm rằn:

– Cha từ chối như thế là không phải, là làm nhục chúng tôi. Cha biết chuyện gì sẽ xảy ra cho cha.

Don Bosco thoáng thấy ngoài cửa phòng ngài có một thanh niên của ngài vẫn trông chừng. Ngài trả lời mấy người kia:

– Tôi nghĩ rằng mấy ông không biết một linh mục công giáo là gì: một linh mục luôn sẵn sàng chết cho vinh danh Thiên Chúa và lợi ích của các linh hồn. Xin các ông ngưng ngay những lời hăm dọa của mấy ông: tôi coi khinh những lời như thế.

Nghe những lời này, sự tức giận của mấy ông không nén nổi nữa, học liền xô lại túm lấy ngài. Nhưng Don Bosco đã thận trọng nắm lấy một chiếc ghế để tự bảo vệ:

– Nếu tôi muốn dùng sức mạnh, tôi có thể cho mấy anh thấy xâm phạm gia cư của tôi thì phải trả giá đau đớn thế nào, nhưng sức mạnh của linh mục ở nơi đức nhẫn nhục và sự tha thứ. Tuy nhiên, mấy anh phải chấm dứt ngay cái trò này! Vậy thì ra đi ngay!

Giữa lúc đó cửa văn phòng mở ra, và Giuse Buzzeti, một thanh niên cường tráng, đệ tử trung tín của Don Bosco, bước vào. Don Bosco bảo Buzzeti cách bình tĩnh:

– Con đưa mấy anh này ra cổng, họ không biết lối ra.

Hai người nhìn nhau, rồi cùng nhau đi theo người hướng dẫn ra cổng.

Những Hạt Dẻ Tâm Thuốc Độc

Những ngăm đe mà chúng tôi vừa kể lại trên đây là khởi đầu của một loạt những cuộc mưu sát Don Bosco.

Một buổi chiều, ngài được mời đi giải tội cho một bệnh nhân trong làng. Don Bosco luôn mau lẹ đáp lại những yêu cầu như thế, ngài chuẩn bị liền, nhưng do thận trọng ngài kêu mấy thanh niên đi cùng.

Khi tới nơi ngài để mấy đệ tử ở lại ngoài, rồi bước vào phòng. Tại đây đã có chừng mười hai thanh niên tráng kiện ngồi quanh một chiếc bàn, đang ăn hoặc đang làm bộ ăn hạt dẻ.

Thoạt nhìn thấy linh mục vào, họ đứng dậy và tỏ đủ cách tôn kính. Họ mời ngài ngồi ăn hạt dẻ cho vui, đang khi họ đi báo cho người bệnh.

– Tôi không thấy muốn ăn. – Don Bosco trả lời. – Tôi đã ăn tối rồi và không muốn ăn gì nữa.

– Thì ít ra mời linh mục uống một ly rượu!

– Tôi không thích uống, tôi không quen uống ngoài các bữa ăn.

– Ồ! Uống một ly có hại gì, mà lại có lợi cho sự tiêu hóa.

Thế là họ lấy một chai rót cho nhau uống và lấy một chai khác rót mời Don Bosco. Ngài nhìn thấy ngay cái trò đó nhưng làm bộ như không hay, không biết gì. Ngài cầm ly rượu, nâng lên chúc sức khỏe mọi người, rồi đặt ly xuống bàn, không nhấp một giọt nào.

– Sao linh mục không uống? – Họ đồng thanh kêu lên.

– Đừng làm bộ khinh khỉnh như thế!

– Ngài làm nhục chúng tôi.

– Chúng tôi nhất định muốn ngài uống.

Nói là hành động ngay: chúng nắm lấy vai ngài, đưa ly cho ngài uống và nói:

– Nếu ngài không vui lòng uống, chúng tôi sẽ dùng bạo lực bắt ngài uống.

Trong phút nguy kịch, Don Bosco phải dùng mưu. Ngài nói:

– Nếu mấy anh muốn tôi uống thì bỏ tôi ra. Các anh ghì tôi thế này, tôi sẽ đánh đổ hết.

– Ngài nói có lý. – Họ nói rồi buông ngài ra.

Don Bosco đã lấy mắt đo quãng cách, ngài lùi mạnh lại một bước là tới cửa và kêu mấy đệ tử vào.

Thấy mấy thanh niên lực lưỡng đó từ đâu bước vào, bọn côn đồ ngồi im, vẻ giả bộ hiền lành. Tên đầu sỏ dịu giọng nói với ngài:

– Nếu linh mục không muốn uống thì thôi! Để lần khác.

Chúng Đánh Đập Ngài Tội Bui

Một chiều tối khác, ngài được mời đi giải tội cho một bà đau nặng. Ngài cũng đi ngay, nhưng không quên đem theo bốn thanh niên thân tín. Ngài để hai anh ở chân cầu thang, hai ở ngoài cửa phòng.

Bước vào phòng, ngài thấy một người đàn bà thở hổn hển, làm bộ như sắp tắt thở. Xung quanh bà ta là bốn người đàn ông vẻ mặt khả nghi.

Don Bosco xin mấy người này lui ra, để người bệnh xưng tội, nhưng bà ta phản đối:

– Trước hết tôi muốn tên ăn cắp này rút lại lời vu khống mà y đã tung ra chống tôi.

– Vu khống nào? – Người bị chỉ mặt trả lời cách giận dữ.

– Có mà!

– Không có!

– Thôi im đi! Đồ dê hèn!

– Tôi dê hèn hả?

Thế là tất cả cầm lấy gậy. Các đèn tắt hết, trong tối om, các cú đánh cứ như mưa trên Don Bosco, ngài đã lạnh hiểu cái trò của chúng, nên vội cầm lấy ngay một chiếc ghế, đội ngược lên đầu mình để tự bảo vệ và tìm lối ra cửa.

Nghe thấy tiếng đánh đập âm âm như thế, mấy thanh niên của Don Bosco lấy vai hích mạnh và cửa mở tung ra: Don Bosco có thể trở về bình an vô sự với các con của ngài.

Chúng Chĩa Súng Lục Vào Mặt Ngài

Thấy tất cả các cuộc mưu hại giả hình của chúng đều thất bại, mấy ông Tin lành muốn đích thân hành động.

Một buổi chiều tháng giêng năm 1854, hai người ăn mặc lịch sự bước lên phòng của Don Bosco. Ngài tiếp họ với sự lịch thiệp đã quen. Lúc đó các thanh thiếu niên đang ở nhà thờ đọc kinh chiều. Nhưng Gioan Cagliero nhìn thấy hai ông kia lên, thì sinh nghi và lẻn đến đứng cạnh phòng thánh nhân.

Cậu không nghe rõ nói gì, nhưng biết là có tranh luận gay gắt. Rồi thình lình cậu nghe thấy có mấy lời này:

– Tóm lại, linh mục phải thôi xuất bản loại sách “Bài đọc công giáo”, nếu không chúng tôi sẽ dùng vũ lực bắt ông phải thôi.

– Tôi sẽ không thôi đâu! – Don Bosco trả lời cách cương quyết.

– Nếu linh mục không thôi, thì sẽ phải chết. – Và họ rút súng lục ra, chĩa vào ngực ngài.

– Cứ bắn đi! – Don Bosco nói lớn tiếng, nét mặt nghiêm nghị.

Giữa lúc đó người ta nghe tiếng xô cửa thật mạnh, do sợ tai biến xảy ra cho thánh nhân, Cagliero đã đẩy mạnh cửa, và cửa đã mở tung, đồng thời cậu kêu lên ầm ĩ:

– CỨU! CỨU!

Hai người kia vội giấu vũ khí đi và bỏ chạy, trong khi Don Bosco ngả mũ chào họ rất lịch sự.

Con Chó Xám

Đối phương đã sỉ nhục ngài, hăm dọa ngài nhiều lần vô kể, và họ đã giảng biết bao cạm bẫy để hại ngài, nhưng Don Bosco không khi nào mang vũ khí, và ngài cũng không sử dụng sức mạnh ghê sợ của ngài để xua đuổi các vụ tấn công.

Một mình Chúa Quan Phòng đã bảo vệ ngài trong mọi hiểm nguy. Và Chúa Quan Phòng đã dùng tới con Xám.

Con Xám là gì? Đó là một chú khuyển khổng lồ, cao hơn một mét. Chú chó này đã cứu Don Bosco nhiều lần trong những trường hợp khá lạ lùng.

Năm 1852, một buổi tối khi Don Bosco một mình trên đường về nhà, đi tới quảng trường Emmanuel-Philibert, ngài nghe có ai đuổi theo mình. Ngài ngoảnh lại, thấy một người lạ cầm cây côn, chỉ còn cách ngài mấy bước. Ngài liền chạy, hy vọng về tới nhà trước khi bị tên kia bắt kịp.

Ngài chạy về tới đầu đường phố của Nguyễn xá, thì vào quãng ngang đường Cottolengo, mấy tên côn đồ khác nhảy ra chặn đường ngài. Trước nguy hiểm mới này, ngài nghĩ cần phải giải quyết anh chàng đang đuổi theo ngài đã. Ngài dừng lại bất thành linh, lấy cùi chỏ đánh mấy cú vào ngực tên khốn nạn, làm nó té lăn ra và kêu:

– Ôi tôi chết mất! Tôi chết mất!

Món võ này đã cứu ngài thoát tay một tên hung thủ, nhưng bọn kia đang sẵn lại, đứa nào cũng có cây côn, để bao vây ngài.

Giữa lúc đó, Chúa Quan Phòng cho con Xám nhảy chồm tới, đứng cạnh Don Bosco, vừa hú lên vừa sủa lớn. Nó xông xáo tứ phía cách rất dữ tợn, làm mấy tên

côn đồ hoảng hồn, sợ nó cắn nát xác, nên chúng phải van xin thánh nhân bắt con chó đứng yên bên cạnh ngài, rồi đưa trước, đưa sau trốn mất dạng, để vị linh mục đi tiếp con đường của ngài.

Được con Xám đi cạnh bảo vệ và mừng rỡ, Don Bosco đã về nhà bằng an.

Lại Con Chó Xám

Vào cuối tháng 12 năm 1854, trong một đêm tối trời và đầy sương mù, Don Bosco đang đi từ trung tâm thành phố về nhà. Lúc đang từ đường Consolata về tới ngang nhà Cottolengo, thì bỗng ngài thấy hai người đàn ông đi trước ngài mấy bước. Họ để ý đi đúng nhịp của ngài, ngài đi nhanh thì họ bước nhanh, ngài đi chậm thì họ cũng bước chậm lại.

Đúng rồi, họ có toan tính gì đây. Thánh nhân muốn quay trở lại để trú ẩn tại một nhà gần đó, nhưng không kịp: chúng quay lại bắt ứng, túm lấy ngài và quàng một áo choàng lên đầu ngài.

Don Bosco cúi mình xuống rất lẹ, và đã có lúc rút được đầu mình ra. Ngài vừa chống cự, vừa kêu cầu cứu, nhưng hai tên côn đồ ghì chặt lấy ngài, lấy mù soa nhét vào miệng ngài. Chính lúc đó con Xám chồm tới! Nó rú lên, như một con sư tử, làm chúng té lăn ra trên đồng bùn trên đường. Rồi nó đứng thẳng lên bằng hai chân sau, bên cạnh Don Bosco, nó nhe bộ răng nanh của nó và nhìn mấy tên địch thù của nó bằng một vẻ đầy ngạo nghễ và thách thức.

Mấy tên hèn kia, lấm láp vấy bùn và run sợ hết mình, lóp ngóp bò dậy và kêu xin Don Bosco:

– Xin cha thương cứu chúng tôi khỏi con chó này! Chúng tôi xin cha thứ lỗi và tha tội cho chúng tôi.

– Được, tha cho mấy anh lần này. – Don Bosco trả lời. – Nhưng đi ngay khỏi đây và để cho tôi đi lo công việc của tôi.

Chúng cảm ơn ngài, rồi ba chân bốn cẳng chạy trốn mất dạng, để quên cả áo choàng và khăn quàng cổ của chúng. Còn thánh nhân thì trở về nhà bằng an.

Vãn Con Chó Xám

Một lần khác thay vì ngài ra ngoài nhà, nó đã ngăn cản Don Bosco, không cho ngài ra khỏi cổng.

Lúc đó, đêm đã xuống từ lâu, nhưng Don Bosco phải ra ngoài lo chuyện. Má Margarita tìm cách can ngăn ngài, nhưng ngài khuyên má đừng sợ gì hết, rồi lấy nón ra đi với vài thanh niên của ngài.

Cha con ra tới cổng thì thấy con Xám nằm đó, ngài nói:

– Ồ, Xám! Xám! Tốt quá, đi với ta cho vui! Nào, dậy đi! Đi với chúng ta!

Nhưng thay vì vâng lời như mọi khi, con Xám kêu ư ự mấy tiếng, rồi cứ nằm yên tại chỗ. Một thanh niên lấy chân đạp vào nó, giục nó dậy, nhưng nó gầm gừ mạnh hơn và có vẻ không bằng lòng hơn.

Má Margarita đã có mặt ở đó, liền nói với Don Bosco:

– Nếu cha không vâng lời tôi, thì hãy nghe con Xám... Đừng có đi!

Để làm vui lòng mẹ, thánh nhân trở vào nhà. Lập tức có người lối xóm chạy hệt hơi tới nói với ngài là đừng có ra ngoài, vì bốn tên có vũ khí đang lẩn khuất quanh đó để nhất định giết ngài. Sau đó, nhiều người đáng tin cậy cũng cho ngài biết đúng có như vậy.

Dịch Tả Năm 1854

Đầu tháng 8 năm 1854, tại Torino xảy ra một trận dịch tả. Don Bosco đã báo trước điều này ngay từ cuối tháng năm. Ngài bảo các em:

– Năm nay dịch tả sẽ hoành hành tại Torino, gây chết chóc rất nhiều. Nhưng nếu chúng con làm theo lời cha dạy, thì chúng con sẽ thoát khỏi.

– Chúng con sẽ phải làm gì ạ?

– Trước hết, phải sống trong ơn nghĩa Chúa, rồi các con sẽ mang mẫu ảnh thánh mà cha sẽ làm phép cho các con. Sau cùng, mỗi tối các con sẽ đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính Mừng và một kinh Sáng Danh để kính thánh Lu-y Gon-za-ga.

Không mấy chốc các trường hợp bệnh dịch tả đã lên tới số năm mươi người mỗi ngày. Sau ba ngày con số đó đã vượt qua 1400 mạng.

Khu phố bị hại nhất là khu Valdocco, nơi có nhà Nguyễn xá. Nhưng trong khi nhiều gia đình chết trọn không sót một người, thì tại Nguyễn xá, cả các em lẫn nhân viên, không ai bị hề hấn gì. Vậy mà một số đông các em vẫn ngày ngày tự nguyện tới các gia đình và các bệnh viện để giúp đỡ các nạn nhân.

Don Bosco thường nói với các em: “Nếu mấy con không phạm tội, thì cha quyết rằng không một em nào trong các con sẽ mắc bệnh dịch”. Ngài thật là một vị tiên tri.

Những Lễ An Táng Lớn Tại Hoàng Cung

Ngày 28 tháng 11 năm 1854, một dự luật được đưa ra tại hạ nghị viện về việc hủy bỏ các dòng tu. Don Bosco rất đau lòng về việc này, và hôm đó ngài đã có một chiêm bao.

Ngài thấy mình đang đứng trong sân Nguyễn xá cùng với các giáo sĩ và các linh mục của ngài, thì một người lính hầu nhà vua vội vàng đi tới trước mặt ngài và kêu lớn tiếng:

– Tin quan trọng!

– Tin gì thế? – Don Bosco hỏi.

– Tôi loan báo quý ngài biết: “Có lễ an táng lớn tại hoàng cung!” – Rồi người đó biến mất.

Năm ngày sau, Don Bosco lại có một chiêm bao khác. Ngài thấy mình như đang ngồi ở bàn giấy và đang viết, thì nghe thấy tiếng ngựa hí ở ngoài sân. Ngài thấy cửa mở ra và xuất hiện cùng người lính hầu đó, mặc đồng phục đỏ. Anh ta bước vào nửa người và kêu lớn tiếng:

– Xin báo tin cho ngài: “Không phải một lễ an táng tại hoàng cung, mà là nhiều lễ an táng”. – Anh ta lặp lại câu đó một lần nữa, rồi khép cửa lại đi mất.

– Don Bosco chạy ra ban công, thấy người lính đã lên ngựa, liền hỏi tại sao lại loan tin như thế, nhưng anh ta thúc ngựa đi và nói thêm: “Những lễ an táng linh đình tại hoàng cung!” – Rồi anh ta biến mất.

Sáng sớm hôm đó, thánh nhân lại gửi cho nhà vua lá thư thứ hai, kể cho vua nghe giấc chiêm bao này. Khi ngài chiêm bao lần trước, ngài cũng gửi một thư để

cảnh tỉnh nhà vua. Ngài xin vua làm mọi cách để ngăn cản đạo luật chống tôn giáo này.

Ít lâu sau đó, mẫu hậu Maria-Teresa lâm bệnh nặng và qua đời ngày 12 tháng giêng, thọ 54 tuổi. Lễ an táng của bà được cử hành ngày 16, thì ngay chiều đó hoàng hậu Maria-Adélaïda chịu của ăn đàng và qua đời ngày 20, hưởng dương 33 tuổi.

Chưa hết! Ngay chiều hôm đó, hoàng thân Ferdinand, bào đệ của vua, cũng chịu của ăn đàng và tắt thở trong đêm mùng 10 rạng ngày 11 tháng 2, cũng chỉ mới 33 tuổi.

Mặc dù có những năm mờ mịt đó, và mặc dù có những cái chết liên tiếp như vậy, cuộc tranh luận về đạo luật đáng buồn kia đã lại bắt đầu lại, và được chấp thuận sau 17 phiên họp, để được đệ lên thượng viện.

Vẫn còn le lói một chút hy vọng, cho nên để củng cố hy vọng đó, Chúa đã ban xuống một lời cảnh cáo thứ bốn, ngày 17 tháng năm, hoàng gia lại có thêm một cái tang Hoàng tử út của hoàng hậu Maria-Adélaïda quá cố, đã theo mẹ qua thế giới bên kia.

Như vậy, trong vòng bốn tháng, nhà vua đã lần lượt mất mẹ, mất vợ, mất em, và mất một con trai. Các chiêm bao của Don Bosco đã được thực hiện. Nhưng năm ngày sau đó, thượng viện đã thông qua đạo luật với một đa số nhỏ là mười một thăm.

Lần này, Don Bosco cảm thấy đau buồn lắm, vì từng trăm nhà dòng và đan viện sẽ bị tịch biên, từng ngàn tu sĩ và nữ tu phải tan tác.

Tuy nhiên, Don Bosco vẫn tiếp tục viết thư cho vua với hy vọng kéo vua ra khỏi ngõ bí có thể rất thảm hại này. Thế rồi, một hôm, vua tâm sự với viên sĩ quan hầu cận là hầu tước D'Angrogna:

– Chà! Trẫm muốn gặp đích thân con người đó và nói chuyện với ông ta.

Rồi một buổi sáng, vua cùng với viên đại tướng cỡi ngựa tới khu phố

Valdocco, xin gặp Don Bosco. Chẳng may, mấy phút trước đó, Don Bosco đã bảo với người giữ cổng:

– Sáng nay tôi bận việc lắm. Dù vua có tới, anh cũng sẽ nói là tôi không thể tiếp ngài được.

Người giữ cửa đã trung thành giữ lời dặn, cho nên vua Victor-Emmanuel đã lui về. Vua cho viên sĩ quan hầu cận thấy sự bực tức của mình, nên ngay sáng hôm sau, ông này còn bị ảnh hưởng về sự xúc phạm, đã hỏi thánh nhân:

– Linh mục là Don Bosco?

– Vâng, chính tôi đây.

– Linh mục đã dám viết một số thư cho đức vua để tìm cách áp đặt một cách cai trị cho vương quốc phải không?

– Tôi đã viết thư, nhưng tôi không có ý áp đặt ai phải theo ý tôi.

Viên đại tướng liền buông ra những lời lăng mạ, gọi thánh nhân là người tráo trở, là kẻ cuồng tín, là tên phản tặc, là kẻ thù của nhà vua.

Don Bosco tìm cách cắt đứt cái chuỗi lời phỉ báng này, nhưng viên sĩ quan càng nổi giận, và có lúc đã hét lên:

– Tôi không muốn những lời nói suông! Tôi muốn có những hành vi. Linh mục phải đền tạ những lời sỉ báng mà linh mục đã cả gan gửi tới đức vua.

– Đền tạ thế nào?

– Nhân danh đức vua, mời linh mục ngồi xuống và viết những lời tôi đọc cho mà viết.

– Tôi sẵn sàng.

Viên đại tướng bắt đầu đọc một kiểu mẫu đơn phủ nhận, chối bỏ sự thật. Don Bosco đặt bút xuống bàn và nói:

– Không thể như thế này được! Tôi không thể viết một sự phủ nhận như thế.

– Trái lại, với bất cứ giá nào, linh mục phải viết như thế.

– Không, tôi sẽ không viết đâu.

Viên đại tướng định rút kiếm ra, như muốn thách ngài đấu, nhưng với sự hiền hòa của ngài, Don Bosco làm ông ấy bỏ ý định, ngài nói:

– Thừa hầu tước, nếu tôi biết trước rằng ngài muốn xếp đặt công việc này cho êm xuôi, thì tôi đã đích thân tới nhà ngài, khỏi phiền ngài quá bộ tới đây.

Hơi ngạc nhiên về đề nghị đó, ông tướng đã bốt nóng. Ông ta dụi giọng nói:

– Linh mục sẽ tới nhà tôi thật không?

– Chắc chắn tôi sẽ tới.

– Linh mục có đủ can đảm sao?

– Quá đủ mà!

– Tôi có thể tin lời linh mục?

– Dĩ nhiên.

Ngày hôm sau, đúng giờ đã hẹn, Don Bosco đã tới nhà hầu tước D'Angrogna. Hai người đã thảo ra một bức thư chúc tụng đức vua. Và từ lúc đó, hầu tước trở thành người thân và ân nhân của Don Bosco.

Sau này, chính vua Victor-Emmanuel cũng tỏ lòng quý mến Don Bosco, tìm cách gặp thánh nhân tại Torino và tại Florence. Vua nói với Đức Tổng Giám mục Gênova về ngài rằng:

– Đức Cha biết không? Ông bạn quý yêu Don Bosco của chúng ta thật là một ông thánh!

Và vua không ngừng bố thí, giúp đỡ ngài cũng như các vị trong dòng họ Savoie của vua tiếp tục làm sau này.

Chương Cớ Tốt Nhất

Sau đây là chứng cứ trung thực và hùng hồn về sự vua Victor-Emmanuel rất quý trọng và quảng đại đối với Don Bosco.

Hồi đó, Don Bosco đang tổ chức một cuộc xổ số lớn để đối phó với những khó khăn về tài chính đang bủa vây ngài tứ phía.

Hơn 400 nhân vật thuộc hàng thượng lưu quý tộc của thành phố Torino đã họp thành một ủy ban, và đua nhau tận tình giúp cho sự thành công của cuộc xổ số. Cho nên, chỉ sau một thời gian ngắn, các phòng đã đầy ắp những tặng vật. Đúng hàng đầu là những tặng phẩm của nhiều vị bộ trưởng và nhiều vị trong hoàng gia. Hơn nữa các vị này rất quảng đại, đã nhận mua trả tiền ngay từng xấp vé số.

Một hôm, hầu tước D'Angrognia thưa chuyện với vua về công cuộc của Don Bosco, vua nói:

- Tiện đây, nghe nói Don Bosco đang tổ chức một cuộc xổ số phải không?
- Dạ đúng thế, thưa đức Vua.
- Hãy cho lệnh lấy cho ta 500 vé.
- Dạ tâu đức vua đã làm rồi ạ.
- Làm rồi ư?
- Đức vua quên, không nhớ đó...
- Đã vậy, khanh bảo lấy thêm 500 vé nữa. Ta hãy giúp đỡ vị linh mục tốt lành này!

Không Muốn Làm Đức Ông

Năm 1850, khi Don Bosco tới Roma lần đầu tiên để trình bày với Đức Thánh Cha về việc lập Dòng Salêdiêng, thì Đức thánh Cha muốn phong cho ngài chức ngự phòng của mình, để tỏ lòng quý mến ngài, như vậy Don Bosco sẽ được gọi là “Đức Ông”

Vốn không ham danh vọng, Don Bosco đã cảm ơn Đức Thánh Cha cách khiêm tốn và nói thêm một cách đầy tinh thần thiêng liêng:

“Tâu Đức Thánh Cha, con mà mặc phẩm phục chức Đức Ông, để xuất hiện giữa đám thanh thiếu niên của con, thì thật là oai nghi quá! Nhưng các em sẽ không nhận ra con nữa, và sẽ không còn dám ở gần con, để lôi kéo con hết phía này tới phía khác, như chúng vẫn quen làm. Rồi người ta sẽ tưởng là con giàu lắm,... thế là không ai bố thí cho chúng con nữa. Các trẻ nhỏ đáng thương của con sẽ chết đói, và công cuộc của con sẽ tàn. Ồ! Con muốn cứ là Don Bosco nghèo và đáng thương như thế tốt hơn!”.

Đức Thánh Cha cảm phục tính khiêm nhu dễ thương của Don Bosco và càng quý mến Don Bosco nhiều hơn.

Dưới Chân Đức Thánh Cha

Tuần thánh năm đó, Đức Thánh Cha muốn Don Bosco ở gần ngài trong tất cả các nghi lễ tại Vương cung Thánh đường Thánh Phêrô. Ngày 04.04, ngày Chúa nhật Phục sinh, thánh nhân đi cùng với một vị Hồng y tới hành lang nhà thờ thánh Phêrô, là nơi Đức Thánh Cha sẽ tới để ban phép lành cho dân chúng Roma. Đang khi ngài say sưa nhìn đám người đông đảo hai trăm ngàn người, thì Đức Thánh Cha ngự trên kiệu đi ngang chỗ thánh nhân đứng.

Không cầm mình được, Don Bosco xoay qua một bên, và đầu bàn chân của Đức Thánh Cha, đã đặt nhẹ lên vai ngài.

Hai hôm sau, Don Bosco trở lại bệ kiến Đức Thánh Cha. Vừa trông thấy thánh nhân, Đức Thánh Cha đã nói với một vẻ làm bộ nghiêm nghị:

– Don Bosco, ngày lễ Phục sinh, con đã đứng ở đâu lúc Cha ban phép lành? Ở đây này, đằng trước Đức Giáo Hoàng! Hai vai con ở dưới chân Đức Giáo Hoàng, y như thể Đức Giáo hoàng cần phải được Don Bosco nâng đỡ.

– Lạy Đức Thánh Cha, con đã bị bất ngờ, con xin lỗi nếu...

– Nay con còn thêm xúc phạm đến Ta, bằng cách hỏi xem con có đã làm phật ý Ta chăng sao?

Tội nghiệp Don Bosco đã nhìn Đức Thánh Cha với vẻ mặt ngượng ngùng đến nỗi phải có tất cả vẻ nghiêm nghị của Đức Piô IX thì mới khỏi phì cười.

Bữa Quà Của Đức Thánh Cha

Cũng trong buổi triều yết đó, để tỏ lòng cha nhân từ yêu mến của mình đối với Don Bosco và các thiếu niên của ngài, Đức Piô IX đã nói với ngài: “Ta ban cho con tất cả các quyền hành cần thiết”, rồi Đức Thánh Cha hỏi thêm: “Con cần xin thêm Ta điều gì không?”.

Don Bosco còn suy nghĩ, thì Đức Thánh Cha tiếp:

- Ờ! Ờ, chắc con còn chờ xin một cái gì.
- Tâu Đức Thánh Cha, được lãnh phép lành của Đức Thánh Cha rồi, con còn có thể ước ao gì nữa?
- Con nói sao? Con không nghĩ mua vui cho các trẻ của con, khi con về với chúng sao?
- Dạ, tâu Đức Thánh Cha, con có nghĩ ạ.
- Vậy thì con chờ Ta một chút.

Rồi Đức Thánh Cha mở một hộp quý, lấy ra một nắm tiền vàng, không đếm gì hết, cứ giúi vào tay thánh nhân mà nói:

- Con cầm lấy, liệu có một bữa quà thật ngon nhân danh Ta.

Don Bosco đã lãnh thi hành, và bữa quà đặc biệt đó được gọi là: “Bữa quà của Đức Thánh Cha”.

Thật Là Một Điều Kỳ Diệu

Vì những lời tiên tri của Don Bosco có ấn tượng mạnh trong cả thành phố Torino, nên tháng 9 năm 1855, viên cảnh sát trưởng đã tới Nguyễn xá để nhân danh nhà vua cấm ngài không được nói tiên tri về những người sắp chết.

– Tại sao thế? – Don Bosco hỏi.

– Tại vì những chuyện đó gây xúc động, và những lời tiên tri đó có thể không được thực hiện.

– Những điều đó gây xúc động và sinh ích cho người ta. Đúng thế, nhưng bảo rằng các lời tiên tri đó không được thực hiện, thì tôi chưa thấy trường hợp nào hết.

– Đã vậy, xin cha cho tôi biết tên người nào trong các người thuộc quyền cha sẽ chết trước trong năm nay.

– Ông có hứa tuyệt đối giữ bí mật không?

– Tôi xin lấy danh dự mà hứa.

– Gioan Boggero.

Ông cảnh sát trưởng ghi tên đó trong cuốn sổ tay rồi đi.

Anh Gioan Boggero là một thanh niên 26 tuổi, rất bảnh trai, thông minh, tràn trề sức khỏe, và được mọi người yêu mến.

Ba tháng sau, sáng ngày 14 tháng 12, trong lúc anh sắp ăn bữa trưa, tự nhiên anh lăn đùng ra đất và chết ngay do trúng phong nặng.

Được tin đó, ông cảnh sát trưởng trở lại Nguyễn xá nói với Don Bosco rằng:

– Cha muốn nói gì với các con của cha cũng được. Nay cha có đủ các phép cha muốn.

Rồi ông cảm động nắm tay cha mà hôn, vừa ra về vừa nói:

– Thật là một điều kỳ lạ! Thật là quá kỳ lạ!

Từ đó hễ ai hỏi thánh nhân về các lời tiên tri của ngài, ngài thường mỉm cười nói:

– Đó là một điều kỳ lạ!... Ông cảnh sát trưởng đã nói thế.

Chết Bất Ứng

Tháng giêng năm 1865, Don Bosco được mời tới giảng tuần đại phúc tại Viarigi, trong vùng Mont-ferrat, là nơi một linh mục khốn nạn đã gieo rắc nhiều điều lầm lạc.

Tuần đại phúc bắt đầu mấy ngày rồi, mà dân đến nghe giảng vẫn thưa thớt. Thánh nhân liền nhờ mấy thánh giả đi cảnh cáo các người trong xứ rằng: “Nếu họ không muốn đến nghe giảng, thì Thiên Chúa sẽ bắt họ phải đến”. Rồi ngài xin họ cùng ngài đọc một kinh Lạy Cha và một kinh Kính Mừng cầu cho người sẽ chết trước tiên trong họ.

Tin đó loan truyền ra rất nhanh, nhưng như chớp, và mọi người run sợ. Tuy nhiên chiều hôm đó, tại một trong những nhà tai to mặt lớn, người ta vẫn tổ chức hội hè có khiêu vũ, vui nhộn cho tới sáng.

Đúng vào giờ đó, người tổ chức buổi hội hè đó thành linh lẩn ra chết do một bệnh đau đớn.

Người ta chạy đón linh mục, nhưng ngài tới không kịp. Sáng hôm sau đó, trong bài giảng, Don Bosco đã chỉ nói một cách đơn giản, không ám chỉ ai hết: “Bây giờ chúng ta hãy đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính Mừng cầu cho người anh em đáng thương của chúng ta vừa mới qua đời”.

Ngài đọc kinh cách thông thả, và trầm buồn làm mọi người xúc động sâu xa.

Từ ngày đó, dân chúng lũ lượt kéo nhau tới nhà thờ. Người ta bị xúc động đến nỗi trong số khoảng ba ngàn giáo dân, không một người lớn nào không xưng tội, rước lễ trong dịp đó.

Một Bí Mật Của Gia Đình

Vì Don Bosco có mối liên lạc chặt chẽ với Đức Thánh Cha, nên công an sinh nghi ngại. Tháng 5 năm 1860, ngài bị công an khám nhà kỹ lưỡng. Trong khi lục soát một tủ đứng, nhân viên công lực thấy một hộp nhỏ có khóa cẩn thận.

– Cái gì trong này, thưa linh mục?

– Những giấy tờ riêng tư, bí mật. – Don Bosco trả lời. – Tôi không muốn cho ai mở hết.

– Riêng tư gì? Xin linh mục tới mở ra cho!

– Tôi không thể mở đâu. Đó là những điều sẽ làm mất danh dự của tôi. Xin mấy ông tôn trọng những bí mật gia đình.

– Đối với chúng tôi, không có gì là bí mật hết. Xin linh mục mở hộp sắt này ra, nếu không, chúng tôi sẽ bẻ khóa.

– Vì áp lực, tôi phải chịu,... nhưng tôi không muốn chút nào.

Hộp sắt vừa mở ra, viên trưởng toán liền chộp lấy mớ giấy đựng ở trong và đưa cho đồng bọn và nói:

– Chúng ta nắm được rồi!

Vui vẻ ra mặt, ông ta đưa các giấy tờ đó cho các bạn coi, anh nào cũng tò mò giằng lấy coi. Ông ta mở tờ thứ nhất, rồi tờ thứ hai, tờ thứ ba và đọc: “Bánh mì do lò bánh Magna cung cấp cho Don Bosco, 730 lira; vải cung cấp cho xưởng may của Don Bosco, 730 lira”.

– Thứ giấy tờ gì mà kỳ quá vậy?

– Mấy ông đã bắt đầu, thì xin cứ tiếp tục rồi sẽ biết.

Họ liền mở ra và đọc thêm mấy tờ nữa, toàn là biên nhận mua gạo, mua mì sợi, mua dầu ăn, v.v., và là những biên nhận chưa trả tiền. Cho nên ông đại diện cho ty công an hỏi ngài:

– Sao linh mục lại chế nhạo chúng tôi như thế?

– Tôi không chế nhạo ai hết! Tôi không thích một chút nào để người ta biết đến những món tiền nợ của tôi. Nhưng vì các ông đòi coi cho được, thì các ông cứ lãnh lấy sổ phận của mình: nếu mấy ông có lòng tốt, xin làm ơn trả giúp một trong những giấy nợ này đi! Như thế mấy ông sẽ làm một việc bác ái tốt đẹp!

Mấy anh công an bắt đầu cười và họ thay đổi hẳn thái độ. Don Bosco gọi đưa lên một chai rượu vang và mọi người vui vẻ uống chúc mừng cuộc khám xét.

Húc Đầu Vào Một Tủ Đương

Trong số những người hung hăng nhất trong việc khám xét các linh mục và các dòng tu, và tất nhiên đã xét nhà của Don Bosco, có một viên chức cao cấp, tên là Gatti.

Được lệnh điều tra về các trường học của Nguyễn xá, ông này đã làm một bản báo cáo dối trá và đầy ác ý.

Sợ các trường của mình bị đóng cửa, Don Bosco đã tới thẳng ông Bộ Trưởng Bộ Giáo dục để đối phó cơn giông tố.

Ông Bộ Trưởng gọi ông Gatti tới đối chất với Don Bosco về những báo cáo không thật của bản báo cáo: ông ta vô cùng bối rối và lúng túng, mất cả tự chủ, đến nỗi vì không bình vực được những lời báo cáo gian dối, ông ta đứng phắt dậy, hăm hăm tức giận, tìm cách bỏ đi, nhưng vì quá mắc cỡ và điên người lên vì nhục nhã, ông ta quên mất cửa ra, mở vội cánh cửa tủ đứng và đâm đầu vào trong.

Thấy vậy, ông Bộ Trưởng phải kêu lên:

– Ê, đi đâu gấp thế? Ông đi lầm vào tủ đứng của tôi rồi! Trở lại đây!

Rồi ông Bộ Trưởng đứng dậy, ra mở cửa cho ông ta ra.

Bông Hồng! Bông Hồng Nhiều Quá!

Tháng 12 năm 1862, Don Bosco được mời tới nhà hầu tước Somma-riva, vị đại ân nhân của ngài. Ngày hôm đó, tuyết rơi nhiều, và trong đêm lạnh quá, khu lâu đài nguy nga có vẻ như nằm ngủ uể oải giữa những cây bông hồng leo, phủ kín mặt tiền huy hoàng và hai phía đầu nhà của lâu đài.

Mỗi lần Don Bosco tới thăm là một ơn phúc và niềm vui cho lâu đài, nhưng lần này thì rõ là một sự bất ngờ kỳ diệu, gần như một phép lạ. Bởi vì sáng hôm sau, các cây hồng đang trụi lá như thế mà lại trở đầy bông. Tứ phía, chỗ nào cũng đầy những bông hồng. Bông nở rộ khắp vườn, tỏa ra khắp nơi một hương thơm nhẹ nhàng!

Những người coi cổng và những người bảo vệ đã là những người thấy điều lạ vui mừng này đầu tiên: họ la lên vì ngạc nhiên và vui thích.

Mẩu chuyện vui tươi này, giống như một chuyện thần tiên, nhắc chúng ta rằng thánh nhân luôn mang theo những bông hồng của ân sủng và sự bảo đảm được Chúa chúc lành.

Tước Hiệu Đức Bà Phù Hộ

Năm 1863, Don Bosco muốn khởi công xây dựng một ngôi thánh đường đồ sộ “Đức Bà Phù Hộ”, và những khó khăn lớn nhất đã đến với ngài từ phía tòa thị chính.

Sơ đồ đã đưa lên để xin duyệt, nhưng ông kỹ sư trưởng từ chối, không chấp thuận:

– Danh hiệu “Phù Hộ” nghe không thuận ý dân... Không hợp thời! Lại có vẻ đạo đức các bà dòng. Tóm lại, không thích hợp cho thời đại ta!

– Nếu vậy thì bỏ. – Don Bosco trả lời.

– Linh mục sẽ đặt tước hiệu nào thay vào?

– Để tôi đi tìm.

– Xin linh mục nghĩ xem.

– Hiện nay, tôi không nghĩ được danh hiệu nào khác. Vậy tôi để thư thả tìm, và khi nào tôi thấy tước hiệu nào hay nhất, tôi sẽ đặt cho nhà thờ.

– Linh mục muốn đưa chúng tôi vào bầy.

– Thưa không có cạm bẫy nào hết. Ông không muốn và không chấp nhận tước hiệu chúng tôi đã chọn. Còn tôi thì rất thích tước hiệu đó và tôi sẽ đặt tước hiệu đó cho nhà thờ của chúng tôi. Như vậy cả hai chúng ta đều hài lòng, vì mỗi người đều đạt được ý định của mình.

Ông kỹ sư chỉ còn biết mỉm cười, và đầu miễn cưỡng, ông cũng đã chấp nhận.

Số Tiền Lớn Lao Tám Xu

Cả khu phố Valdocco, nếu không nói là cả thành phố Torino đã sục sôi khi nghe biết sơ đồ vĩ đại và lúc khởi sự công trình khổng lồ này.

Dân chúng ngỡ ngàng kéo nhau tới coi việc trừ tính bao la này. Họ bàn tán:

- Làm sao Don Bosco có sức tiếp tục như thế này?
- Ngài lấy đâu ra tiền?
- Ngài sẽ mang nợ rất nhiều...
- Hay là ngài đã tìm ra một kho vàng...
- Rồi ngài sẽ vỡ nợ.
- Đó là một sự điên rồ,... một sự liều lĩnh!

Thánh nhân đã nghe được tất cả những lời này. Ngài im lặng và tiếp tục công việc. Sau công việc đào và đắp đất, đã có lễ nghi long trọng đặt viên đá đầu tiên. Lễ nghi vừa xong, Don Bosco quay ra nói với ông chủ thầu:

- Hoan hô Buzzetti! Tôi muốn đưa ngay cho anh một món tiền trước, để làm các công việc. Không biết còn nhiều không, nhưng có bao nhiêu tôi đưa hết cho anh.

Nói rồi, ngài lấy túi tiền ra, mở ra và dốc hết vào tay ông chủ thầu. Ông này tưởng túi ngài đầy đồng tiền vàng.

Nhưng mọi người ngạc nhiên biết bao, khi thấy chỉ vón vện có tám xu! Don Bosco nói thêm:

- Anh đừng có lo! Đức Mẹ sẽ tính và Ngài sẽ liệu có đủ tiền cho nhà thờ của Ngài.

Và mọi sự đã xảy ra đúng như thế. Nhà thờ Đức Mẹ Phù Hộ tốn hết một triệu, theo tiền thời đó, nhưng Đức Mẹ đã dùng những phép lạ lớn lao và liên tiếp để giúp Don Bosco trả hết các khoản. Thánh nhân thường nói: “Mỗi viên gạch của nhà thờ này là một ơn của Đức Mẹ”.

Mười Ngàn Li-ra Của Một Bà Hầu Tước

Tháng 12 năm 1864, thủ đô của vương quốc được dời từ Torino về Florence, và theo lời yêu cầu của nhiều vị đại ân nhân của ngài, Don Bosco cũng quyết định qua đó để xin trợ giúp.

Cuộc hành trình qua Florence của ngài được coi như một cuộc khải hoàn. Tất cả các báo chí đều nói về ngài. Ngài được đón tiếp tại tòa Tổng Giám mục, các vị kinh sĩ có buổi họp đặc biệt để tôn kính ngài. Tất cả giới thượng lưu quý phái đều tranh nhau tiếp ngài.

Trong số đó có bà hầu tước Gerini. Bà xin ngài nghỉ lại một ngày tại nhà bà ở Florence, nhưng Don Bosco trả lời:

– Thưa bà hầu tước, tôi không thể dừng lại được. Các trẻ em của tôi mong chờ tôi.

– Thì có sao? Cứ để chúng chờ. Khi nào cha về, chúng sẽ thấy cha.

– Vâng, nhưng chúng chờ bánh mì! Nếu tôi không về, ai sẽ trả tiền bánh mì cho chúng?

– Tất cả có bao nhiêu em?

– Chừng một ngàn.

– Phải bao nhiêu tiền để mua bánh mì cho các em ngày hôm đó?

– Chừng mười ngàn lira.

– Nếu người ta kiếm cho cha đủ số tiền đó, cha có sẵn lòng ở lại đây không?

– Tại sao không, thưa bà?

– Vậy tôi sẽ tặng mười ngàn lira đó.

– Nếu thế, xin Chúa chúc lành cho bà. – Don Bosco vừa nói vừa cười.

Ảnh Đức Bà Phù Hộ

Thánh nhân được coi như người truyền bá nhiều nhất về lòng sùng kính Đức Mẹ Phù Hộ: ngài phát từng năm đầy những ảnh đeo và khuyên mọi người coi trọng việc này.

Một hôm, năm chủng sinh đầu tiên của ngài đến gặp ngài, tỏ mặt buồn rầu vì phải gọi đi quân dịch.

Don Bosco nhìn họ, mỉm cười và nói:

– Ôi mấy anh lính bún, chính quyền sẽ dùng các anh làm công việc gì?

Rồi ngài mở túi, lấy ra năm ảnh đã làm phép, phát cho họ và nói:

– Mấy con hãy nhận lấy ảnh thánh này! Hãy giữ như của quý bán và trong vài ngày nữa hãy mang về cho cha.

Đến ngày đã ấn định, năm chủng sinh ấy tới trình diện tại bàn giấy trưng binh, và được cho biết đó là một sự lầm lẫn: họ có thể trở về tiếp tục việc học.

Họ vui vẻ chạy về, đưa lại mẫu ảnh cho Don Bosco. Ngài vui vẻ nói:

– Mấy con đã thấy quyền năng và lòng nhân hậu của Mẹ Maria đó!

Một hôm khác, ngài nhận được thư của một bà bên Mỹ Châu. Thư viết: “Thưa cha, con đã ba lần trồng thử vườn nho ở miền này, mà đều không có kết quả. Con xin cha một phép lành đặc biệt để thành công trong việc này”.

Don Bosco liền gửi cho bà một gói ảnh Đức Mẹ Phù Hộ, cùng với lá thư: “Đây là phép lành đặc biệt mà bà xin cho vườn nho của bà. Bà hãy treo nó nơi mỗi đầu hàng cây nho non một trong những ảnh kèm đây, và hãy vững lòng cậy trông Đức Mẹ Phù Hộ”.

Bà ấy theo lời khuyên của Don Bosco. Bà đã thử làm và đã thấy phép lạ. Vườn nho mọc rất tốt và đến thời vụ, thì cho những trái ngon như chưa từng thấy trong các miền này.

Xịch... Xịch... Xịch

Trong thời gian ở Florence, Don Bosco được mời tới Bộ Nội vụ vì mấy công việc quan trọng. Đang khi nói chuyện với các ông Bộ Trưởng Lanza, Bettini, Ricasoli, và vài vị khác nữa, ông Lanza hỏi ngài:

– Nhưng thưa Don Bosco, cha làm cách nào để trợ cấp cho bằng ấy thanh thiếu niên, và trang trải các chi phí? Cha lấy tiền ở đâu ra?

Don Bosco mỉm cười và trả lời:

– Thưa ông Bộ Trưởng, tôi chạy bằng hơi nước.

– Cha nói sao? Xin cha giải nghĩa.

– Tôi chạy bằng hơi nước nghĩa là như xe lửa, tôi cứ làm: xịch, xịch... xịch...

Nghĩa là: nợ, nợ, nợ.

– Dĩ nhiên thế, nhưng nợ rồi phải trả chứ!

– Thưa ngài Bộ Trưởng, ngài biết phía sau đầu máy phải có lò lửa, tôi cũng đặt lò lửa.

– Cha muốn nói tới lửa gì?

– Lửa này là niềm tin vào Thiên Chúa và vào sự quan phòng của Người. Không có lửa này, các công cuộc của loài người sẽ vô bổ. Các đế quốc sẽ sụp đổ, và các vương quốc sẽ tàn tạ.

Mấy lời này đã được thánh nhân nói với một giọng gây xúc động sâu xa nơi mọi người, và làm họ tin chắc chắn rằng ngài là một con người của Thiên Chúa.

Với Máy Ông Lớn

Một hôm được mời dự đại tiệc với những người có khuynh hướng chính trị khác nhau, Don Bosco nghe họ lần lượt nâng ly chúc tụng vua Victor-Emmanuel, chúc tụng ông Cavour, chúc tụng tự do, chúc tụng nhà cách mạng Garibaldi. Được mời lên tiếng, ngài đứng dậy, nâng ly và không chút mất bình tĩnh, ngài nói cách tế nhị:

– Vạn tuế Victor-Emmanuel, Cavour, Garibaldi, dưới lá cờ của Đức Giáo Hoàng, để các ngài có thể cứu rỗi linh hồn mình.

Mọi người đều vỗ tay, rất cảm phục vì sự khôn khéo của thánh nhân và sự thành thực bày tỏ ý kiến của ngài. Một người đồng bàn hô lên:

– Vạn tuế Don Bosco! Ngài không muốn ai phải chết!

Tháng 2 năm 1878, được ủy nhiệm của Tòa Thánh để thăm dò ý kiến của chính phủ về việc sắp bầu Giáo Hoàng, Don Bosco xin yết kiến Thủ tướng Crispi. Thấy Thủ Tướng do dự, ngài nói thẳng:

– Nhân danh Hồng Y đoàn, tôi xin ngài trả lời ngay và dứt khoát, vì thế nào cũng phải họp bầu Giáo Hoàng, dù họp ở Venise, ở Milan hay là ở Avignon.

Cảm phục về sự cương quyết của Don Bosco và nghĩ rằng chính phủ sẽ có lợi, nếu việc họp bầu diễn ra ở Roma, Thủ Tướng đứng dậy, bắt tay thánh nhân và nói:

– Xin cha hãy nói lại với các Hồng Y hãy an tâm, chính phủ sẽ tôn trọng và bắt mọi người tôn trọng việc bầu Giáo Hoàng. Trật tự công cộng sẽ được bảo đảm an toàn!

Don Bosco vội trở lại điện Vaticano, mang tin vui cho các Hồng Y, tất cả triều đình Giáo Hoàng đều khen ngợi ngài về chiến thắng vừa đạt được.

Tính thẳng thắn và cương nghị của Don Bosco luôn luôn làm mọi người cảm phục và kính nể ngài.

Chúng Ta Sẽ Chia Đôi

Năm 1854, Don Bosco gặp một thiếu niên 16 tuổi tới xin ngài một mẫu ảnh. Ngài đứng lại, nhìn cậu, rồi ngài lấy bàn tay mặt chặt bàn tay trái làm hai và nói:

– Micae của cha, chúng ta sẽ chia đôi!

Cậu Micae chưa bao giờ gặp Don Bosco, nên thoát tiên cậu không hiểu ý nghĩa sâu xa của mấy lời này. Nhưng cảnh này diễn ra nhiều lần, nên cậu Micae cảm thấy bị lôi cuốn bởi Don Bosco. Cậu theo thánh nhân khắp nơi, như bóng với hình.

Micae đã trở thành chủng sinh đầu tiên của Don Bosco, linh mục đầu tiên của ngài, vị trợ tá chính và đầu tiên của ngài, và cha Micae Rua đã trở thành người kế vị đầu tiên của ngài. Rồi sau khi chia sẻ vẻ tươi sáng của nhân đức với Don Bosco, cha Rua đã chia sẻ vẻ sáng láng thánh thiện của thầy mình.

Biết bao lần Don Bosco đã lặp lại cho cha Rua mẫu truyện này, và cũng không biết bao nhiêu lần cha Rua lặp lại cho thầy mình.

Ngài Nói Tiên Tri Về Tương Lai Cho Đức Giáo Hoàng

Gần bước sang năm 1870, Don Bosco viết thư cho Đức Piô IX, xin ngài đừng làm tướng về những dáng vẻ của hòa bình, nhưng phải chuẩn bị nhận hy sinh thành phố Rôma thân yêu, vì ngài sẽ bị mất thành phố này.

Sau đó, khi được gọi tới triều yết Đức Piô IX ngày 26 tháng 02 năm 1870, ngài nói trước khi cáo biệt Đức Thánh Cha:

– Tâu Đức Thánh Cha, con có những điều quan trọng phải mặc khải cho Đức Thánh Cha, nhưng con không dám.

– Con cứ nói đi mà!

– Đức Thánh Cha không muốn con giấu giếm gì hết phải không ạ?

– Ta truyền cho con phải nói hết.

Bấy giờ Don Bosco bắt đầu nói. Ngài loan báo cuộc đụng độ ghê sợ giữa nước Pháp và nước Phổ, vua Napoléon III phải rút quân khỏi Rôma, sự sụp đổ của Đế quốc Pháp và những tai ương sẽ đè nặng trên nước Pháp và Paris.

Sau một phút im lặng, và bị quá xúc động, ngài nói thêm:

– Tâu Đức Thánh Cha, con phải nói tiếp không?

Đức Piô quá xúc động và ra hiệu cho ngài ngưng:

– Như thế đủ rồi! Đủ rồi! Ta sẽ trải qua những đêm đen tối chừng nào!

Những gì Don Bosco không nói được lúc đó, khi trở về Torino ngài sẽ viết cho Đức Thánh Cha.

Ngài Nói Tiên Tri Về Tương Lai Cho Vua Francois, Nước Napoli

Năm 1867, Don Bosco ở Rôma, thì phế vương Francois II muốn hỏi ngài về số mệnh mình. Ông đã hỏi thẳng ngài xem mình có thể tái chiếm lại vương quốc của mình như nhiều người hứa với mình chẳng.

Don Bosco trả lời:

– Tâu Đức Vua, nếu ngài muốn tôi nói rõ ràng, thì không bao giờ ngài lại ngồi yên ngai vàng nữa đâu.

– Cha dựa vào đâu mà nói thế?

– Thưa, dựa vào cung cách các tiểu vương Napoli cư xử với Giáo hội.

– Cha có ý muốn nói gì?

– Tòa Thánh không được kính trọng tại Napoli.

– Nhưng Vua Ferdinand, phụ vương tôi, về cuối đời đã cư xử tử tế với Đức Giáo Hoàng.

– Nhưng phụ vương của ngài vẫn không hủy bỏ nguyên nhân của mỗi bất hòa.

– Nếu tôi chiếm lại được ngai vàng, mọi sự sẽ tốt đẹp hơn.

– Tâu Đức Vua, tôi biết ngài tận tình với Tòa Thánh, nhưng quyền bính kia không đáp lại ý muốn của ngài.

Vua Francois đã xin Hoàng Thái Hậu tới thăm Don Bosco. Thánh nhân cũng lặp lại như thế:

– Tôi đã nói là nhà vua sẽ không trở lại Napoli nữa. Thật là đau đớn, nhưng sự thế là thế.

Và mọi sự đã xảy ra đúng như thế. Cùng năm đó, Hoàng Thái Hậu qua đời vì bệnh tả tại Albano. Còn vua Francois phải lánh nạn tại Paris, và qua đời tại đó năm 1894, không bao giờ thấy lại Napoli.

Với Đức Pi-ô IX

Các phong trào cách mạng đe dọa nghiêm trọng các phần nước của Đức Giáo Hoàng. Nhiều vị Hồng Y, giám mục và giáo dân nhiều quốc gia đã khuyên Đức Piô IX dời bỏ Roma, để lui về lánh nạn nơi những chính phủ sẵn sàng đón tiếp ngài. Nhưng Đức Thánh Cha muốn bàn với Don Bosco trước đã, và thánh nhân trả lời:

– Xin vệ binh, là Thiên thần của Isael, hãy ở lại trong đồn lũy của mình, hãy bảo vệ đá tảng của Thiên Chúa, cạnh hòm bia thánh.

Đức Piô đã không dời đi đâu hết. Ngài và các Đấng kế vị tự đặt mình làm người bị giam tù tại điện Vaticano trong gần 60 năm, cho tới khi có hiệp ước Latran chấm dứt sự xung đột giữa nhà nước và Giáo hội tại nước Ý, mang Thiên Chúa lại cho nước Ý và đem nước Ý về với Thiên Chúa.

Ngài Nói Tiên Tri Về Sự Lành Bệnh Của Một Trong Những Trẻ Em Của Ngài

Một thiếu niên trong số các em ngoan nhất của Nguyễn xá bị đau nặng. Nhưng Don Bosco vắng mặt. Khi ngài vừa trở về, thì cha bề trên và các em vội ra đón ngài, xin ngài tới ngay bên giường người hấp hối.

Don Bosco không nao núng về tin này, ngài không chút vội vã. Ngài còn hỏi:
– Ô không việc gì đâu! Davico sẽ không chết. Em chưa có ký giấy thông hành.

Sau đó ngài lại bên giường người bệnh đang mê sảng. Ngài ghé sát mặt cậu và nói thầm với cậu một lời gì đó, rồi ngài bảo mọi người đứng quanh đó hãy quỳ xuống cầu khẩn Đaminh Savio, bởi vì cậu Davico cũng mang tên thánh đó.

Vừa đọc xong kinh ngắn ngủi đó, người bệnh ngồi dậy và kêu lên:

– Tôi lành rồi!... Tôi lành rồi!

– Vậy thì con hãy đi ăn cơm tối với cha! – Don Bosco nói làm mọi người ngỡ ngàng.

Thật có vẻ như điên rồ khi bảo một người vừa mới đây đã hấp hối, hãy chỗi dậy và đi ăn bữa tối. Nhưng cậu Davico chỗi dậy, đi ăn tối với Don Bosco, và chiều tối hôm đó cả Nguyễn xá rất vui mừng vì mọi người thấy rõ Davico đã khỏe lại như thường.

Ngài Chữa 6 Em Mắc Bệnh Đậu Mùa

Tháng 05 năm 1869, ngài tới Lanzo để mừng lễ thánh Philip Nêri, bốn mạng trường học xưa của ngài. Tới nơi ngài thấy mọi người buồn rầu, vì bảy em trong số các em nội trú mắc bệnh đậu mùa, và bệnh đe dọa sẽ lây ra cả nhà.

Nghe tin này, Don Bosco kêu lên:

– Đúng thế, lễ lạt và đậu mùa không đi đôi với nhau được. Đi chuẩn bị áo quần cho các em, để sẵn đầu giường, cha sẽ lên làm phép lành cho các em.

Thấy Don Bosco tới, các bệnh nhân reo lên:

– Don Bosco! Don Bosco! Chúng con dậy được không ạ? Xin cha làm phép lành cho chúng con!

– Chúng con có tin tưởng nơi Đức Mẹ không?

– Thưa có, chúng con tin tưởng.

– Vậy thì chúng con hãy chỗi dậy! – Don Bosco giơ tay làm phép lành cho các em rồi lui ra.

Các em chỗi dậy, mặc áo quần chỉnh tề rồi chạy vội xuống sân. Chỉ mình em Baravalle nghi ngờ về sự lành bệnh, nên cứ nằm lại giường cho chắc.

Chiều hôm đó, bác sĩ tới thăm bệnh các em, nghe biết các em đã xuống sân chơi cả ngày trong một hôm trời lạnh và ẩm, ông lo ngại lắm và trách các em đại dột. Ông nói làm thế là có thể chết. Ông vội xuống phòng dành cho các bệnh nhân và chỉ thấy một mình cậu Baravalle. Nhờ bác sĩ tận tình chữa chạy, cậu này được lành bệnh sau hai mươi ngày nữa, còn các em khác đã thấy mình khỏi ngay hôm lễ, và đã chạy nhảy, hát hồng từ hai mươi hôm nay rồi.

Ngài Thách Thức Tử Thần

Tháng 03 năm 1883, Don Bosco qua Paris để quyên tiền giúp các công trình của ngài, nhất là để xây dựng đền thờ Thánh Tâm tại Rôma.

Cuộc hành trình của ngài qua nước Pháp đã là một cuộc khải hoàn. Ngay chiều ngày ngài vừa tới, ngài được mời tới ban phép lành cho một thiếu niên đang hấp hối. Cậu ấy đã lãnh nhận các Bí tích sau hết. Cậu là quý tử của một bà bá tước rất thời danh. Don Bosco nói:

– Nếu tôi tới, tôi sẽ ban phép lành cho cậu ấy, với điều kiện là sáng mai cậu ấy phải tới giúp lễ của tôi tại thánh đường Madalena, vì tôi sẽ phải giảng một bài tại đó.

Câu nói của ngài có vẻ lạ lùng, nhưng ngài vẫn bình thản và vui tươi, ngài tới nhà và hỏi bệnh nhân nằm đâu. Bệnh nhân đã đang hôn mê rồi. Ngài cầu nguyện mấy phút, gơ tay ban phép lành và nhắc lại cho cậu nghe:

– Sáng mai, con sẽ tới giúp lễ cho cha tại nhà thờ Madalena.

Tin về sự thách đố tử thần như thế đã được loan truyền rộng rãi, và sáng hôm sau nhà thờ Madalena rộng lớn như thế mà đầy những người đua nhau tới vì tò mò.

Nơi đám người đông đảo im lặng và thềm thì đó, thấy rõ được một sự thao thức mong chờ. Chuông nhà thờ đổ hồi, báo hiệu Thánh Lễ của Don Bosco. Và thế là cậu bá tước, bước đi ngẩn ngẩn và xinh đẹp như Thiên Thần, ôm sách lễ trước ngực, tiến về phía bàn thờ cùng với Don Bosco.

Đám đông bị xúc động mãnh liệt: cả ngàn con mắt, cả ngàn cặp kiếng đều quay nhìn đứa con của phép lạ, mới hôm qua còn hấp hối.

Một bà bá tước có mặt sau khi xảy ra điều lạ này, đã lập tức hiến cả di sản lớn lao của bà cho các công trình của Don Bosco.

Thách Thức Từ Thần Lành Thứ Hai

Cũng năm đó đã không kết thúc trước khi Chúa Quan phòng cho xảy ra những chuyện vui như thế. Mùa thu năm ấy, các thành viên cao quý nhất của hàng quý tộc nước Áo đã nài xin ngài tới cạnh giường ông hoàng Henri, người sắp lên ngôi vua nước Pháp. Các báo chí đều nói ông hoàng này tới ngày tận số rồi. Người ta cố mời Don Bosco, và tin rằng ngài sẽ cho ông lành.

Don Bosco ngần ngại không muốn chiều ý người xin này. Ngài nói:

– Họ có sẵn bao nhiêu linh mục, và cả những Giám mục nữa. Cần gì phải bắt tội Don Bosco phải chạy tới?

– Đúng thế! – Họ trả lời ngài. – Nhưng ông hoàng muốn nghe một lời của cha!

Sau cùng, Don Bosco chiều ý họ và lên đường. Bước vào lâu đài, ngài nói ngay với những người ra đón ngài:

– *Infirmetas haec non est ad mortem*: bệnh nhân sẽ không chết đâu.

Ngài làm phép lành cho ông hoàng, dạy ông hãy cầu nguyện Đức Mẹ Phù Hộ, rồi xuống nhà ăn điểm tâm.

Hôm đó là ngày lễ kính thánh Henri, bổn mạng của ông hoàng. Vào cuối bữa ăn tối, ông hoàng bước vào phòng tiệc, nâng ly, nói một bài chúc mừng phu nhân là bà Marie-Zh r se d'Este và các quan chức trong hoàng cung: mọi người nhìn Don Bosco không chớp mắt. Hôm sau, ông hoàng đã có thể dự cuộc săn bắn, được tổ chức để tôn vinh ông.

Sự lành bệnh này đã làm kinh ngạc các bậc bác sĩ cao tay nhất của Âu Châu, vì các ông đều đã được mời chữa trị cho ông hoàng. Khi về tới Torino, được mọi người tứ phía chúc mừng, Don Bosco chỉ cười và nói:

– Ô, về ở nhà mình, với những người nghèo khổ, thì dễ chịu hơn là ở lâu đài vua chúa và bên cạnh giường các ông hoàng biết mấy!

Trò Chơi Của Chúa Quan Phòng

Khi Don Bosco đã tháo vát tạo ra được một ngôi nhà nguyện đầu tiên dưới gác nhỏ của ông Pinardi, ngài nhận ra không có chén thánh để dâng lễ đầu tiên.

Làm sao mà mua sắm được bây giờ. Ngài như được linh ứng, liền nói với má Margarita:

– Má à! Má thử tìm và lục lọi khắp nơi xem; chúng ta không có chén thánh. Có thể má sẽ thấy có đủ tiền để mua một chiếc.

– Nói thì dễ lắm, nhưng kiếm đâu ra tiền.

Nhưng má cũng lục lọi, tìm kiếm khắp nơi, và sau cùng đã tìm thấy ở đáy một hộp tử từ lâu không sử dụng một cuộn, gói đủ tám đồng tiền vàng óng ánh, vừa đủ để mua chiếc chén thánh. Má vui vẻ kêu lên:

– Ôi hạnh phúc quá! Mà ai đã cất số tiền này vào đây hồi nào?

– Ôi hạnh phúc quá! – Don Bosco lập lại. – Chính Chúa Quan phòng đã để các đồng tiền ở đó, để chơi ta một tí.

Lại Một Trò Chơi Nữa Của Chúa Quan Phòng

Một hôm người lạ mặt tới thăm Don Bosco. Chào ngài như thường lệ:

- Chào Don Bosco, bây giờ sao?
- Vẫn không có xu nào...
- Kỳ quá! Nếu bây giờ cha khẩn cấp cần phải có tiền, thì cha sẽ làm gì?
- Tôi sẽ ngửa mặt lên Chúa Quan phòng...
- Vâng! Chúa Quan Phòng!... Chúa Quan phòng... Một dạng từ quá đẹp,

nhưng nếu cha cần phải có tiền ngay lập tức thì sao?

- Trong trường hợp đó, tôi sẽ nói với ông: Thưa ông, xin ông ra phía cửa thì sẽ thấy một người, lúc này đây, đang đem tới cho Don Bosco một món tiền dâng cúng.

- Sao? Cha nói thật không? Mà lúc tôi vào đây, tôi chẳng thấy ai ngoài đó. Ai nói với cha?

- Chẳng ai nói với tôi hết, nhưng tôi biết, và Chúa Quan phòng cũng biết.

Người khách lạ đó rất bỡ ngỡ, liền đi ra phòng khách và thấy một người ngồi chờ. Người ấy hỏi:

- Ông muốn gặp Don Bosco phải không?
- Vâng, tôi mang tới cho ngài một số tiền dâng cúng.

Thánh nhân cũng vừa bước tới cửa phòng:

- Ông thấy đó, tôi có lý để tin tưởng vào Chúa Quan phòng.

Đức Tin Thắng Mọi Cản Trở

Năm 1869, Don Bosco lại đi Rôma, nhất định phải xin cho được sự châu phê Tu hội Salêdiêng của ngài.

Xe của Đức Hồng Y Berardi đã chờ ngài tại nhà ga xe lửa, mời ngài tới ngay để thăm và ban phép lành cho cậu cháu trai của ngài. Cậu này mới 11 tuổi, là con một của một gia đình quý tộc và giàu có. Từ 15 ngày nay, cậu bé vật lộn với tử thần, cậu bị chứng thương hàn nặng, các sự chữa chạy đều tỏ ra vô ích.

Don Bosco vừa tới, mọi người trong nhà đều kêu lên:

– Ôi Don Bosco, xin cha chữa em nhỏ!

Don Bosco quay lại nói với Đức Hồng Y:

– Con tới xin Đức Hồng Y giúp đỡ con, để Đức Thánh Cha châu phê Tu Hội Salêdiêng.

– Ở cha chữa cháu tôi đi, rồi tôi sẽ tới gặp Đức Thánh Cha, nói giùm cho cha, tôi sẽ tìm mọi cách giúp cha.

Don Bosco khuyên mọi người tin tưởng nơi Đức Mẹ Phù Hộ, rồi ngài lại gần bên bệnh nhân, ban phép lành cho cậu bé. Lập tức cậu bé hết sốt rét, và hoàn toàn lành bệnh.

Mọi người hoan hô thánh nhân, nhưng ngài phản đối, nói:

– Chúng ta phải cảm tạ Đức Mẹ Phù Hộ mới phải!

Đó mới chỉ là bước đầu, các vị Hồng Y có quyền bỏ thăm thì nhiều và đều chống đối. Một trong các vị có ảnh hưởng nhiều, là Đức Hồng Y Antonelli.

Don Bosco tới thăm ngài, thấy ngài nằm nhừ trên một ghế bành.

– Don Bosco yêu quý, cha lại đây, lại gần đây!
– Thưa Đức Hồng Y, ngài an mạnh không ạ?
– Thì cha thấy đó, tôi bị nằm liệt li bì mấy ngày rồi. Tôi bị đau đớn quá vì bệnh thống phong.

– Thưa Đức Hồng Y, xin ngài giúp con trong việc của con, thì con bảo đảm ngài sẽ bớt đau.

– Cha muốn nhờ tôi việc gì?

– Con tới nài xin Đức Hồng Y nhận lo giúp Tu Hội Salêdiêng của chúng con.

– Thật ra, việc đó không dễ chút nào, nhưng tôi hứa sẽ đứng lo giúp cha, khi nào tôi có thể vào hầu Đức Thánh Cha.

– Con cần Đức Hồng Y đi hầu Đức Thánh Cha sớm cho, ngay ngày mai.

– Cha nói sao? Cha có thấy tôi đau thế nào không? Tôi không thể nhúc nhích được.

– Thưa Đức Hồng Y, xin ngài hãy tin nơi Đức Mẹ Phù Hộ, mai ngài sẽ đi lại được.

– Nếu lỡ ra tôi bị gì thì sao?

– Con xin chịu hết trách nhiệm. Đức Mẹ sẽ biết cách lo liệu mọi sự.

– Tốt lắm! Nếu mọi sự xảy ra như cha nói, mai tôi sẽ vào hầu Đức Thánh Cha và sẽ làm đủ mọi chuyện giúp tu hội của cha.

Hôm sau, mọi sự đau đớn đều hoàn toàn tan biến, Đức Hồng Y đã có thể vào yết kiến Đức Giáo Hoàng, kể cho ngài nghe câu chuyện với Don Bosco và sự lành bệnh.

Như vậy, các chương ngại vật đã lần lượt rớt xuống, nhưng vẫn còn một cái, có lẽ là ghê sợ nhất. Vị ít sẵn lòng châu phê nhất là Đức Ông Svegliati, thư ký thông thái và đáng kính của Thánh Bộ.

Don Bosco quyết tới thăm ngài. Thánh nhân thấy ngài liệt giường vì chứng sung huyết phổi.

– Thưa Đức Ông, con cần ngài giúp đỡ. – Và Don Bosco trình bày nguyện vọng của mình.

– Don Bosco thân mến, việc này khó quá, gần như không thể làm được. Hơn nữa, tôi không biết bao giờ mới đi làm lại được ở văn phòng. Tôi đang đau quá, như cha thấy đấy.

– Vậy mà con cần Đức Ông đi và đi gấp rút gặp Đức Thánh Cha giúp con.

– Cha muốn tôi đi, nhưng làm sao được vì tôi đang ho nặng và sốt nặng thế này?

– Thưa Đức Ông, bệnh ho sẽ hết, và bệnh sốt sẽ giảm, con cần Đức Ông đi ngay ngày mai.

Bệnh nhân nhìn Don Bosco cách ngạc nhiên, còn thánh nhân thì nói thêm:

– Xin Đức Ông hãy vững tin, con sẽ khẩn cầu Đức Mẹ. Nếu Đức Ông hứa lo cho Tu Hội Salêdiêng, thì con hứa Đức Ông sẽ lành bệnh.

– Nếu cha bảo đảm được như thế, tôi sẽ đi gặp Đức Thánh Cha trong vài ngày nữa.

– Không, không. Ngày mai! Con rất cần Đức Ông đi ngày mai.

– Ờ, thì tôi sẽ đi ngay ngày mai, nếu tôi hết bệnh. Tôi xin cam đoan với cha là tôi sẽ nói giúp cha để mọi sự được thành sự.

Hôm sau, Đức Ông thấy không còn một vết tích bệnh ho, bệnh sốt rét cũng hết luôn. Ngài thấy trong người khỏe khoắn: ngài đã tới gặp Đức Thánh Cha để bào chữa cho công việc của Don Bosco hết mình. Cho nên mấy hôm sau, ngày 29 tháng 02 năm 1869, Tu hội Salêdiêng đã nhận được sự châu phê.

Mẹ Ngài Hiện Về

Má Margarita qua đời đã ít lâu rồi, mà Don Bosco vẫn nhớ luôn má cách xúc động sâu xa.

Một hôm, vào năm 1860, ngài được nhìn thấy má trong một thị kiến ngắn ngủi, nhưng đầy an ủi: má lạnh lẽo và mỉm cười, ngài hỏi má:

– Má ơi, má ở đây sao? Má chết rồi mà!

– Ờ, má chết rồi, nhưng má vẫn sống.

– Má có hạnh phúc không?

– Hạnh phúc vô cùng.

– Má ở trên thiên đàng hả?

– Đúng, má ở thiên đàng, mặc dầu má đã phải qua lửa luyện ngục.

– Có các trẻ của con ở trên trời không?

– Có, đông lắm.

Rồi má kể tên nhiều em.

– Hạnh phúc trên đó thế nào má?

– Con hỏi má một điều bất khả: hạnh phúc người ta được hưởng trên trời, thì không ai có thể nói lên hoặc diễn tả bao giờ.

Bỗng chốc một luồng ánh sáng rực rỡ khôn tả bao trùm lấy má, và má nói:

– Gioan, mẹ chờ con, để mẹ con không bao giờ xa nhau nữa.

Rồi má biến đi trong tiếng hát du dương của các thiên thần.

Khi kể lại thị kiến này cho các trẻ em của ngài, Don Bosco nói như được linh ứng:

– Ô, đúng thế, cha sẽ gặp lại má của cha, và các con cũng sẽ gặp lại má, nếu chúng ta kiên trì trong việc phụng sự Chúa. Vậy, hãy can đảm lên, các con! Hãy vui lên, và đừng khi nào phạm tội!

Linh Hồn Của Các Cuộc Vui Giải Trí

Don Bosco thường nói: “Phải giữ cho tuổi trẻ bận luôn, vì nước tù hãm thì dễ hôi thối”. Ngài thích những trò chơi vui nhộn, và để nêu gương, bao giờ ngài cũng ra sân chơi trước nhất và trở thành linh hồn của các cuộc chơi.

Ngài chạy rất nhanh, và ngài thách đố các thanh thiếu niên chạy nhanh hơn ngài. Ngài để các em xếp hàng, rồi hô:

– Một... hai... ba!

Cả một đám rất đông các em lao đầu chạy, nhưng bao giờ Don Bosco cũng tới đích trước nhất. Để các em khỏi buồn, bao giờ ngài cũng dự sẵn hai túi đầy kẹo, và ngài ném cho mỗi nhóm.

Ngài luôn cười với các em, vừa cho kẹo các em, vừa phân phát cho các em những lời âu yếm, tế nhị, khích lệ, đầy tình cha lành.

Sống với các em như thế, ngài chiếm được con tim của các em. Các em không những vâng lời và kính trọng ngài, mà còn yêu mến và biết ơn ngài hết lòng.

Ngài muốn tất cả các người Salêdiêng cũng làm như ngài, và giờ chơi phải luôn vui nhộn và ồn ào.

Một hôm ngài thấy mấy em ngồi tụ lại nói chuyện. Ngài tới giữa đám các em và nói:

– Mấy con phải biết chắc rằng khi mấy con yên nghỉ, thì ma quỷ hoạt động.

Khi có ai thưa ngài rằng chạy nhảy thì hại quần áo, hại giày, thì ngài bảo:

- Ò, thà tiêu tiền cho quần áo và cho giầy dép còn hơn là tiêu tiền mua thuốc. Thợ may và thợ giầy, trong nhà này thì không thiếu. Thà mặc quần áo vá mà được Chúa đón nhận, còn hơn là quần áo bảnh bao mà rơi vào nanh vuốt của ma quỷ.

Những Cú Đá Của Ông Kỹ Sư

Năm 1860, Don Bosco đi xe lửa từ Florence qua Torino. Trong toa xe ngồi, nhiều người tranh luận về các biến cố trong ngày. Sự hiện diện của vị linh mục đã khơi dậy trong lòng họ sự ác cảm đối với các giáo sĩ Dòng Tên.

Một người trong bọn họ khẳng định rằng:

– Phải chấm dứt các loại Dòng Tên này, hủy bỏ tất cả các trường học do các linh mục điều hành. Tôi mà có đủ quyền hành, thì trước nhất tôi muốn phá hủy các hang thú vật của ông Don Bosco nào đó điều khiển tại Torino, và tôi muốn đá cho ông ta và bọn thiếu niên của ông ta mấy cú.

Rồi ông ta quay sang hỏi Don Bosco:

– Linh mục nghĩ tôi làm thế có phải không?

Thánh nhân trả lời cách hiền từ và ngay thẳng như đã quen:

– Tôi nghĩ là không phải.

– Linh mục biết Don Bosco không?

– Có biết chút ít.

– Vậy có đúng như tôi nói không?

– Tôi nghĩ là không đúng.

– Giáo dục mà ông ấy tạo cho tuổi trẻ thì không theo tư tưởng của chúng ta, phải không?

Don Bosco lắc đầu, như muốn nói rằng:

– Tốt nhất là ông bạn nên dẹp một bên những câu nhảm nhí của ông bạn đi!

– Nhưng cái ông Don Bosco đó đang đào tạo bao nhiêu là giáo sĩ Dòng Tên, còn chúng ta thì đâu có cần các linh mục và sư huynh.

Thánh nhân muốn im đi cho xong, nhưng bản tính dễ dãi và đàng hoàng, ngài muốn tranh luận vài câu để bênh vực chính nghĩa của các công cuộc ngài làm. Nên ngài nói:

– Này, ông bạn, tôi đã nhiều lần tham quan Nguyện xá của Don Bosco. Tôi đã nói chuyện với ngài. Tôi biết nền giáo dục ngài lo liệu cho thanh thiếu niên. Cho nên tôi có thể đoán chắc với ông bạn rằng ngài không nhắm mục đích nào khác, ngoài việc làm cho những em mồ côi này trở thành những Kitô hữu tốt lành và những công dân chân chính.

– Tốt lắm, thưa linh mục, tất cả các điều linh mục nói đều tốt. Nhưng ngày nay chúng ta sống trong thời đại mới. Thời Trung cổ qua đi rồi.

Xe lửa tới ga, các hành khách vội vàng xuống, ông kỹ sư “Ăn thịt cha sở” cũng xuống ga.

Sáu tháng sau, tại Rôma có những cuộc bỏ thầu lớn để xây cất quan trọng. Ông kỹ sư của chúng ta thấy hai cảng mình khá vững, ông muốn chạy đua. Nhưng, như ta biết, để đạt tới đích, không những cần cặp giò khỏe, mà còn cần có người thân lấy chân mình đẩy một chút. Vậy phải làm gì đây?

Người hùng của chúng ta cũng cảm thấy cần một sự đưa đẩy như vậy, nên ông ta tới gặp một vị hầu tước chỗ quen thuộc, xin giúp đỡ và hứa sẽ đời đời nhớ ơn. Ông hầu tước này có uy quyền lớn, nhưng không đủ cho việc này, nên ông mới bảo ông kỹ sư:

– Tôi sẵn sàng giúp anh, nhưng riêng mình tôi thì không chắc có thành công không. Tuy nhiên, tôi quen một người có thể giúp anh thành công mỹ mãn.

– Thưa ai vậy?

– Don Bosco.

– Don Bosco! Tôi có nghe nói về vị này...

– Thôi, anh cứ tới khu Valdocco, tự giới thiệu là người nhà của tôi, rồi mọi sự sẽ xuôi hết.

– Mà ông Don Bosco có ảnh hưởng ghê vậy sao?

– Ngài có thể làm bất cứ việc gì tại Rôma và tại Vaticano. Ngài chỉ viết vài chữ cho Đức Hồng Y Antonelli là có thể xảy ra phép lạ.

Ông kỹ sư cảm thấy ớn khi nghĩ rằng mình sẽ phải ra trước mặt một người mà mới gần đây, mình muốn đá cho mấy cú. Nhưng... Vì đây là công việc làm ăn to... Có mối lợi kếch xù, nên ông lấy hết sức bình sinh, lấy hết sức can đảm để tới Nguyễn xá. Đàng khác, ông tự nhủ: “Don Bosco chưa bao giờ gặp mình, và mình cũng không biết mặt ngài”.

Thánh nhân tiếp ông ta rất ân cần:

– Các linh mục nào cũng sung sướng được giúp tay vào việc cho người ta. – Don Bosco nói. – Vậy xin ông trao bức thư này cho Đức Hồng Y Antonelli, và tôi xin chúc ông thành công tốt đẹp.

– Thưa linh mục, xin cảm ơn linh mục. Ngài có nhắn gửi gì ở Rôma không ạ?

Don Bosco suy nghĩ một lát, rồi nói bằng một giọng vui đùa:

– À, tôi xin nhắn ông, khi ông hầu chuyện Đức Hồng Y Quốc vụ khanh, xin ông đừng nói là phải đá cho Don Bosco mấy cú, và phải đuổi ngài ra khỏi Nguyễn xá.

Ông kỹ sư nhìn kỹ thánh nhân:

– Vậy ra đúng ngài là vị linh mục mình gặp trên xe lửa hồi trước.

Thật dễ hiểu sự ngỡ ngàng của ông ta. Ông rối rít xin lỗi ngài, nói nay mình rất mến phục Don Bosco và công cuộc của ngài. Ông hứa sẽ không bao giờ nói xấu các linh mục nữa.

Cuộc vận động của ông ta tại Rôma đã thành công, ông đạt được một hợp đồng rất có lợi, mang lại tiền bạc rất nhiều cho ông. Dần dần ông trở nên một

Kitô hữu gương mẫu, tận tình giúp đỡ các tu sĩ Salêdiêng và là một đại ân nhân của Don Bosco.

Don Bosco Triệu Phú

Lần khác, cũng ngồi trên xe lửa, ngài gặp một người thoạt trông có dáng một người chạy hàng, mối lái cho các nhà buôn.

Toa xe chật ních người, và người kia nói về Don Bosco. Mặc dầu anh ta chưa bao giờ quen biết ngài, chưa bao giờ nhìn thấy ngài, vậy mà anh ta kể ra đủ thứ về ngài.

Don Bosco ngồi im nghe anh chàng nói. Nhưng khi anh ta oang oang cái mồm, nói Don Bosco là tay lưu manh đi xin tiền người khác để làm giàu cho gia đình mình, thì ngài ngắt lời anh ta:

– Ông bạn có biết chắc những điều ông bạn vừa nói đó không? Ông bạn có biết Don Bosco và gia đình của ngài không?

– Ồ tôi biết linh mục đó lắm! Tôi gặp ông ta kể như hằng ngày. Tôi cũng quen biết gia đình ông ta. Ông ta thường gửi những số tiền lớn về cho gia đình, cho má và anh ông ấy. Ông ta đã xây cất một biệt thự ở làng. Ông ấy về nghỉ hè ở đó. Ông ta có đủ xe, đủ ngựa.

– Này, tôi xin phép nói cho ông hay: Tất cả những điều ông nói không có lấy mảy may sự thật, toàn là bịa đặt hết.

– Sao? Linh mục cải chính tôi hả? Mà linh mục là ai mà dám nói thế?

Giữa lúc đó, xe lửa tới ga: nhiều hành khách lên xe. Thấy Don Bosco, họ reo lên:

– Ô Don Bosco! Cha ở đây sao? Cha mạnh khỏe không?

– Thế ra ngài chính là Don Bosco!

Những người trong toa xì xào với nhau:

– Ngài đó.

– Vâng, tôi là Don Bosco. Để tiếp nối câu chuyện, tôi buộc lòng phải tuyên bố rằng: tất cả những điều gì ông bạn kia đã nói đều là dối trá và ngụy tạo. Má tôi chết từ nhiều năm rồi, sau khi đã cùng tôi hy sinh cho các trẻ mồ côi của Nguyễn xá. Anh tôi vẫn ở ngôi nhà nghèo khó, nơi chúng tôi sinh ra. Còn về biệt thự, ngựa và xe, v.v... thì tôi cũng có nhiều như cái ông đi xe hạng ba kia.

Tất cả mọi người vỗ tay tán thưởng sự biện hộ của thánh nhân và tỏ nhiều dấu cung kính ngài. Còn anh chàng nói xấu ngài, mắc cỡ quá, nên khi tới ga, anh ta lên qua ngòi toa khác.

Giấc Ngủ Yên Hàn

Hôm đó là ngày áp lễ trọng. Don Bosco ngồi giải tội trong phòng thánh, và tuy là nửa đêm rồi, số các em chờ xưng tội vẫn còn đông.

Quá mệt mỏi vì công việc trong ngày, kiệt sức vì đã thức khuya đêm trước, dần dần Don Bosco không cưỡng lại được sức ngủ: đầu ngài từ từ gục xuống trên vai em bé đang xưng tội.

Thoạt tiên em bờ ngỡ, khi đã hiểu, em sung sướng được là người đỡ cho người cha tốt lành. Cậu cố gắng không cựa quậy, rồi lúc sau cậu bé cũng ngủ yên hàn.

Các em khác, đứng hoặc ngồi chờ quanh đó, thấy lâu tới lượt mình, cũng dâm ra ngủ hết. Thế là cha giải tội và các em xưng tội đã thi nhau ngủ mà không hay.

Khoảng hai giờ sáng, thánh nhân thức giấc, thấy cảnh nằm ngủ la liệt dưới chân ngài, ngài liền đánh thức các em, bảo về giường ngủ, hôm sau sẽ xưng tội.

Nhạc sĩ tài ba nhất của Tu hội Salêdiêng thời đó là cha Gioan Cagliero, sau này làm Giám mục và làm Hồng Y. Cha Cagliero đã soạn một bộ nhạc Thánh Lễ để kính tặng Don Bosco, và lấy tên là “Thánh Lễ Thánh Gioan”. Bản nhạc đó rất hay, nhưng hơi dài vì có nhiều đoạn hát chậm, và nhiều chỗ láy đi láy lại.

Được đem cử hành lần đầu tiên vào dịp Giáng sinh, lễ nửa đêm, bài lễ tuy hay lắm, nhưng cũng không cản nổi Don Bosco ngủ thiếp đi, khi hành lễ, lúc ngài ngồi cho ca đoàn hát kinh Tin kính. Đến nỗi thầy phó tế phải lắc mạnh để ngài thức dậy và lên bàn thờ tiếp tục hành lễ.

Hôm sau, ngài gọi cha Cagliero tới và bảo:

– Con ạ! Cha muốn con đổi tên gọi cho bộ nhạc lễ đêm qua. Thay vì gọi là “Thánh Lễ Thánh Gioan”, cha sẽ gọi đó là “Thánh Lễ các linh hồn nơi luyện ngục”.

Cha Cagliero là người con ngoan ngoãn và yêu mến, đã lập tức sửa lại bản nhạc, cho những đoạn hát chậm hát nhanh hơn, và bỏ đi những quãng lặp đi lặp lại.

Cha Làm Sao Mà Biết Được Điều Đó

Bá tước Camburzano, lúc đó là nghị sĩ, ông rất cảm mến Don Bosco. Một hôm nói chuyện với nhiều nhà quý phái về vị linh mục làm được nhiều điều kỳ lạ này, mọi người nghe đều tỏ ra khinh khỉnh, còn một bà thì có vẻ tợn tạo, tung ra những lời thách thức này:

– Tôi muốn được gặp con người làm được nhiều phép lạ đó, và thử hỏi ông ấy về tình trạng lương tâm của tôi. Khi đó tôi mới tin các điều ông bạn vừa nói với chúng tôi về ngài.

Mọi người vỗ tay tán thưởng. Họ đồng ý làm thử, và bà này lập tức viết thư cho Don Bosco.

Với sự ân cần đã quen và với sự đơn sơ như thường lệ, thánh nhân đã trả lời thư bà ấy.

“Bà có thể an tâm, miễn là bà trở về sống với chồng và sửa chữa lại những lần xưng tội của hai mươi năm nay.”

Bà này là người hoàn toàn xa lạ đối với Don Bosco, và những người ở xung quanh bà vẫn tưởng là bà góa chồng.

Đứng trước bức thư trả lời đó, bà chỉ còn biết nói đi nói lại: “Làm sao mà ngài biết được?...” Và bà không thể nào ở yên được.

Trong một cuộc hành trình qua Nice, ngài được Đức Cha Postel mời. Sau khi nói chuyện hồi lâu với thánh nhân, Đức Cha đánh liều hỏi:

– Don Bosco, xin cha hãy nói tôi có lương tâm yên hàn, và có đẹp lòng Chúa không?

Đầy tớ của Thiên Chúa nhìn Đức Cha cách ngạc nhiên và làm bộ muốn ra đi. Nhưng Đức Cha theo ra tới cửa, khóa cửa lại và nói:

– Don Bosco yêu quý, chúng ta sẽ không ra khỏi đây cho tới khi cha cho tôi biết giữa Thiên Chúa và tôi thế nào.

Trước thái độ kiên quyết và mạnh mẽ đó, Don Bosco thở dài, rồi đưa mắt nhìn Đức Giám mục và nói với một giọng vô cùng ôn tồn, ngắt từng tiếng một:

- Đức cha được ơn nghĩa với Chúa.
- Này Don Bosco, tôi sợ cha nói thế vì lòng tốt và quý hóa đối với tôi chăng.
- Thưa không phải vì lòng tốt chút nào hết. Đó là sự thật trăm phần trăm.
- Nhưng làm sao cha biết được điều đó?
- Thưa con đọc thấy trong lòng Đức cha.

Và hai người ôm nhau thắm thiết.

Ai Đã Nói Cho Cha Điều Đó?

Một hôm có một người tới xưng tội với Don Bosco. Vì quá nhút nhát, hoặc vì quá sợ sệt, người này đã tìm cách chữa lỗi, che giấu tội, thay vì thú nhận các tội mình.

Thánh nhân đọc thấy trong linh hồn những người xưng tội với ngài, đã để cho người đó nói ít câu, rồi ngài ngắt ngay và bảo:

- Con tới xưng tội hay tới để chữa mình?
- Thưa cha, con tới xưng tội.
- Vậy con hãy thú nhận tội mình cách đơn sơ. Hãy nói: “Con đã nghĩ điều này, điều kia. Con đã làm điều này, điều nọ; chuyện này, chuyện kia đã xảy đến cho con”.

Và ngài nói rõ cho người ấy nghe những điều tội lỗi của người đó. Vừa mắc cỡ, vừa vô cùng sung sướng, người đó hôn tay thánh nhân và hỏi ngài:

- Làm sao cha biết được những điều đó? Ai đã nói cho cha hay các điều đó?
- Chính sự mắc cỡ và sự lo sợ của con đã nói cho cha hay, hay đúng hơn, cha đã đọc thấy trong lòng con. Cha xin lỗi vì đã đoán ra các tội của con, vì cha không muốn con phạm sự thánh và xuống địa ngục, bởi vì: “Ai thú tội mình thì được Chúa tha, ai chữa tội mình, thì bị Chúa buộc tội”.

Nếu Như Con Chết Đêm Nay Thì Sao?

Từ ít lâu nay, Don Bosco để ý lo cho một em ở Nguyễn xá, nhưng em này lại cứ tỏ ra cục cằn và cứng đầu. Bởi vậy thánh nhân phải dùng đến một chiến thuật. Ngài lấy một miếng giấy nhỏ và viết vài chữ như sau: “*Nếu như con chết đêm nay thì sao?*” – Rồi ngài tới đặt miếng giấy này dưới gối giường em kia.

Tối đến, các em đi ngủ và cậu bé của chúng ta cũng thay quần áo, rồi nhảy lên giường, mảnh giấy kia hiện ra trước mắt cậu:

– Ồ, cái gì thế này?

Cậu cầm lấy mảnh giấy xoay đi xoay lại, rồi đọc: “*Nếu con chết đêm nay thì sao? Don Bosco*”.

– Don Bosco là một ông thánh. Ngài biết được cả tương lai... biết đâu chuyện này lại không xảy ra? Nếu tôi chết thật thì sao? Nhưng mà tôi không muốn chết. Không!

Cậu nằm xuống, phủ mền lên người và cố gắng ngủ đi. Nhưng... ngủ làm sao được trong tình trạng này? Mấy lời của Don Bosco thấm vào người cậu, nhức nhối như những chiếc gai. Thật không thể được.

Cậu trần trọc hồi lâu, cố nhắm mắt lại, mà đều vô ích. Cậu nghe rõ âm thanh của những lời kia: cậu tưởng như thật sự thấy mình đứng trước tử thần, đứng trước mặt Chúa phán xét. Cậu thấy địa ngục. Cậu run sợ đến toát mồ hôi.

Tôi khốn nạn quá! Nhưng tôi không muốn xuống địa ngục. Tôi muốn đi xưng tội.

Cậu cầu khẩn Đức Mẹ, rồi chỗi dậy, se sẽ mặc quần áo, rồi xuống cầu thang, đi qua các hành lang cho tới phòng ngủ của Don Bosco.

Cậu gõ cửa. Thánh nhân vẫn ngồi chờ đợi cậu, liền mở cửa đón cậu vào và nói:

– Ôi, con có biết cha mong đợi con với tấm lòng thế nào không?

Cậu đã xưng tội cách thống hối chân thành, rồi bình an vui sướng trở về giường. Bây giờ cậu mới ngủ an lành.

Một Mục Sư Tin Lành Phải Im Miệng

Một thanh niên, tên Phêrô, đã qua nhiều năm tại Nguyễn xá với Don Bosco, đã sa lưới nhóm Tin lành và ghi tên vào giáo phái đó.

Cậu ngã bệnh nặng và các người Tin lành thay nhau canh gác không cho linh mục công giáo tới thăm cậu. Don Bosco nghe tin đó, liền chạy tới nhà bệnh nhân. Ông mục sư phái Vaudois mở cửa và hỏi:

- Thưa linh mục muốn gặp ai?
- Tôi muốn gặp bệnh nhân đáng thương của tôi.
- Bệnh nhân không được tiếp ai hết. Bác sĩ đã cấm ngặt như thế.
- Chắc bác sĩ không có ý cấm cả tôi. Xin cho tôi vào, có chút việc đơn giản thôi.

Vừa nói, Don Bosco vừa gạt mọi người ra để bước vào, và gọi lớn tiếng:

- Phêrô, con đau sao? Con có nhớ cha không? Con có nhận ra cha không?
- Thưa có, cha là Don Bosco, người bạn cố tri của tâm hồn con.

Vị mục sư nuốt giận, nói to tiếng với Don Bosco:

- Tóm lại, tôi xin mời ông ra ngay. Ông không có việc gì với người thanh niên này.

- Trái lại tôi có rất nhiều việc phải làm và phải nói với cậu ấy. Ông là ai mà tự cho mình có quyền ra lệnh cho tôi như thế?

- Tôi là Amedeo Bert, mục sư Tin lành.
- Và tôi là Don Bosco, giám đốc Nguyễn xá Valdocco.
- Thế ông muốn làm gì cho thanh niên này?

– Tôi muốn giúp cậu ấy cứu linh hồn mình, còn ông thì tìm cách làm cậu ấy mất linh hồn.

– Nhưng cậu ấy không có can dự gì với ông.

– Tại sao thế?

– Bởi vì cậu ấy đã ghi tên vào Hội thánh Tin lành Vaudois.

– Còn tôi thì đã ghi tên cậu ấy vào sổ các con của tôi từ trước đó lâu rồi.

– Nhưng ông làm rối lương tâm người bệnh đáng thương này. Ông sẽ hối hận về việc này.

– Khi phải lo cứu một linh hồn, thì tôi không bao giờ sợ những hậu quả.

– Tôi nhắc lại, là ông phải ra khỏi đây lập tức. Linh mục biết tôi là người có quyền.

– Tôi xin nhắc lại là tôi kính trọng mọi người, nhưng không sợ một ai hết, vì tôi biết chắc người bệnh đang hối hận vì đã ghi tên vào giáo phái của các ông, cậu ấy muốn chết như một người công giáo.

– Đó là một sự dụ dỗ, một điều nói dối! – Ông mục sư la lên, rồi ông ta quay lại hỏi bệnh nhân – Phêrô, có đúng là cậu muốn tiếp tục ở trong Hội thánh Tin lành phải không?

– Không! – Người thanh niên trả lời. – Tôi là người công giáo, tôi muốn sống và chết như một người công giáo.

Trước sự tuyên xưng rõ ràng và ngay thẳng này, ông mục sư bỏ đi, nhưng hăm rằng:

– Rồi tôi sẽ trở lại khi thuận tiện.

– Thời gian tốt nhất là lúc này. – Don Bosco vừa nói thế vừa tiễn ông ta ra cửa. Rồi quay lại người bệnh, ngài mỉm cười và nói – Con thấy không, Phêrô? Chúng ta đã bắt ông ấy im miệng. Ôi! đạo thánh của chúng ta quyền năng biết bao! Và Chúa tốt lành dường nào! Con hãy ở trung thành.

Ngài giải tội cho cậu, mang lại bình an cho cậu. Người thanh niên này đã

lành bệnh và từ đó sống gắn bó với đức tin của mình.

Otis - Botis - Pia - Totis

Buổi tối ngày 7 tháng 2 năm 1865, Don Bosco kể lại cho các em câu chuyện sau đây:

Một người giàu có đã lâm bệnh hơn hai tháng, bệnh càng ngày càng trầm trọng, và một người bạn ngoan đạo khuyên ông nên cho đi rước cha.

– Ồ, không. – Người bệnh trả lời. Tôi không muốn xưng tội. Tôi không muốn rước cha cụ nào hết.

– Nếu mời được Don Bosco tới thì sao?

– Don Bosco? Tôi sẵn lòng gặp ngài. Tôi đã nghe nhiều điều tốt lành về ngài. Xin mời ngài tới, nhưng ngài đừng nói gì về xưng tội xưng lỗi.

Don Bosco kể tiếp:

Cha tới thăm bệnh nhân hôm thứ bảy trước. Ông ấy tỏ ý thích được gặp cha, nhưng xin cha nói bất cứ truyện gì, lịch sử, chính trị, hay về đề tài nào khác, trừ đừng nói về đạo và về xưng tội.

Thì tùy ý ông! Và cha bắt đầu kể cho ông ấy nghe những truyện vui, càng ngày càng làm cho ông ấy vui cười nhiều hơn. Tới một lúc, ông ấy cười ngặt nghẽo, muốn tắt thở. Ông ấy xin cha thôi, kẻo ông ấy chết vì cười, trước khi chết vì bệnh. Bấy giờ cha nói với ông:

– Thôi, bây giờ chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh hơn.

– Vâng, nhưng xin Don Bosco nhớ rằng tôi không muốn nghe nói về xưng tội. Đó là lời hẹn ước giữa chúng ta.

– Ông không muốn xưng tội, mà ông lại luôn luôn nhắc tới việc này trên môi miệng: như thế là ông tha thiết và lo việc ấy lắm. Dù sao thì tôi cũng sẽ không giải tội cho ông đâu; tôi sẽ chỉ nói cho nghe về cuộc đời dĩ vãng của ông thôi.

Rồi cha bắt đầu mô tả tỉ mỉ về tình trạng thể thảm của lương tâm ông ta. Người bệnh nghe rất chú ý, rồi hỏi cha:

– Nhưng thưa Don Bosco rất quý mến, làm sao cha biết được tất cả mọi truyện đời tôi như thế?

– Thì ông coi đây. – Cha trả lời. – Tôi có bốn chữ để nhìn vào lương tâm của bất cứ ai.

– Đó là những chữ nào?

– Đó là “*Otis-Botis-Pia-Totis*”.

Người bệnh mở mắt ra và nói:

– Vậy thì không cần tôi phải thú tội nữa, vì cha biết hết rồi. Thế là tôi đã xưng tội xong và cách rất tốt lành.

– Đúng thế, việc thú tội của ông đã xong, ông không thấy khó mà không tự nhận mình đã lỗi phạm các tội đó. Nhưng ông phải sám hối và quyết chí sửa lại cuộc sống, nếu Chúa còn thương cho ông sống thêm.

– Tôi không thấy có gì khó trong việc đó. Trái lại tôi sẽ sung sướng làm theo lời cha.

Cái Áo Rộp Rộng Và Cái Cửa Hẹp

Một bà giàu có trong hàng quý tộc Torino có lòng thương người nghèo và rất quảng đại. Bà có thói quen mỗi tháng tới thăm Don Bosco một lần để trao cho ngài món tiền dâng cúng của bà.

Một hôm bà tới, mặc một chiếc rộp có phần váy phồng. Bà muốn vào phòng Don Bosco, nhưng cửa phòng của ngài ghép kiếng, có hai cánh, nhưng thường chỉ mở một cánh. Thế là hẹp quá, các miếng thép chống phần váy phồng bị gãy và chiếc áo rộp xẹp xuống.

Thấy vậy, bà nổi nóng và nói sẽ không bao giờ trở lại Nguyễn xá nữa. Thánh nhân rất lúng túng vì truyện vừa xảy ra, đã vội xin lỗi:

– Xin lỗi bà, có lẽ bà quên rằng các cửa nhà Don Bosco không có rộng như ở lâu đài của bà.

Mấy lời này có vẻ càng làm cho bà bực tức. Bà gọi xe ngựa của bà quay lại đón bà ngay, vừa bước lên xe bà vừa nói thêm một lần nữa rằng bà sẽ không bao giờ đặt chân đến Nguyễn xá nữa. Don Bosco chỉ còn biết bình tĩnh mỉm cười trả lời bà:

– Thôi được, như vậy là bà bắt buộc tôi tới nhà bà.

Thật ra, Don Bosco vẫn quen tới nhà bà mỗi tuần. Khi thấy ngài tới lần thứ ba, bà hỏi:

– Sao cha lại tới sớm thế?

– Thưa bà, vì bà không tới tôi nữa, nên tôi phải tới bà. Nếu không làm sao tôi nuôi nổi bằng ấy các em, mà các em thì thiếu thốn đủ thứ.

Bà hiểu ngay cách xã giao của thánh nhân cũng như đức khiêm nhường của ngài, nên bà lại cứ hăng thẳng đích thân đem những số tiền dâng cúng quảng đại của bà tới cho thánh nhân.

Trường Hợp Điển Hình Của Một Vị Truyền Giáo

Chiều lòng một cha sở tốt lành của giáo phận Albi, Don Bosco nhận lời tới giảng thuyết ngày lễ Các Đấng.

Chiều ngày 2 tháng 11, ngài xuống khỏi các sườn đồi để tới nhà ga Bra. Nhưng ngài lạc đường, mà trời đã tối, lại có thêm mưa, nên ngài buộc lòng xin trú tại nhà một cha tuyên úy một nhà thờ nhỏ ở ven lộ.

Người ta tiếp ngài một cách không mấy vui vẻ, và ngài phải thưa lại đủ thứ câu hỏi:

- Cha là ai?
- Thưa là một linh mục đáng thương của Torino, tôi đi lầm đường và xin trú ngụ.
- Cha giữ chức vụ gì ở Torino?
- Tôi coi một nhà thờ ở khu Valdocco.
- Chắc là chưa ăn tối?
- Nếu do lòng bác ái, cha cho tôi cái gì ăn, thì tôi xin vui lòng lãnh nhận.
- Rất tiếc là trong nhà không còn gì ăn, tôi chỉ có thể mời cha ăn bánh mì và phó mát.
- Như thế quá đủ rồi. Xin cảm ơn cha.
- Và có thể cha muốn trọ đây đêm nay...
- Vâng, cha thấy đó... trời thì mưa, tối,... và xe lửa thì đi mất rồi.

- Được, nhưng nhà không còn chiếc giường nào hết.
- Không sao, tôi chỉ cần hai chiếc ghế là đủ.
- Nếu thế, xin cha cứ tự nhiên. Tôi rất tiếc không thể tiếp đãi tốt hơn.

Trong khi chị bếp đưa bánh mì và pho mát lên bàn ăn, vị tuyên úy tiếp tục hỏi ngài:

- Cha từ Torino tới à?
- Vâng thưa cha.
- Cha có quen biết Don Bosco nào đó không?
- Có quen chút ít.
- Tôi chưa bao giờ gặp ngài, nhưng tôi cần xin ngài giúp một việc. Ngài có vui vẻ tiếp, khi người ta tới gặp ngài không?
- Khi ngài có thể làm việc gì giúp đồng bào, thì ngài rất sung sướng giúp ngay.
- Tôi tính mai viết thư cho ngài, xin ngài nhận một em cô nhi vào Nguyễn xá.
- Ngài sẽ vui lòng nhận em bé, tôi có thể đoán chắc với cha điều đó.
- Chắc không? Thế cha là bạn của Don Bosco à?
- Vâng, rất thân thiết với nhau từ bé.
- Vậy, xin cha giúp tôi việc đó.
- Tôi kể như giúp xong việc đó rồi, để cảm ơn lòng bác ái của cha đối với tôi đây.
- Nhưng... cha... cha là ai?
- Tôi chính là Don Bosco.
- Ồ, cha là Don Bosco? Sao cha không nói cho tôi biết ngay từ đầu. Xin cha tha lỗi vì đã không tiếp cha tử tế hơn. Ai mà nghĩ như thế được? Xin cha để pho mát đấy. Tôi nhớ còn ít thức ăn trong nhà.

Ngượng ngùng và vội vã, cha gọi chị bếp đặt ngay tấm khăn bàn, bảo chị dọn

súp, luộc mấy quả trứng, còn cha thì mở tủ, lôi ra một nửa con gà quay. Cha xử cứ lảng xảng chạy qua chạy lại, còn Don Bosco thì mỉm cười thấy vị tuyên úy quá bận như thế.

Sau bữa ăn, Don Bosco được dẫn tới một chiếc giường lịch sự và ấm áp. Sáng hôm sau, cha tuyên úy này tiễn Don Bosco tới nhà ga, luôn miệng xin lỗi ngài. Vào lúc sắp chia tay, Don Bosco nói với vị tuyên úy:

– Cha tuyên úy thấy không? Chúng ta phải rút ra bài học từ những gì mới xảy ra cho chúng ta. Mình không là gì, thì lấy gì mà cho. Mình có ít thì cho ít. Nếu mình có nhiều, mình sẽ cho kha khá, nhưng luôn phải theo sự chỉ dẫn của đức bác ái, thì bao giờ rồi cũng có lợi cho mình.

Ba Trăm Con Chồn

Trong buổi triều yết riêng với Đức Piô IX, ngày 19 tháng 1 năm 1867, Don Bosco thấy rõ Đức Thánh Cha cư xử thân mật với ngài thế nào. Câu chuyện kéo dài về những điều kiện đáng buồn mà các giáo phái đã gây ra cho Giáo Hội. Đức Thánh Cha hỏi Don Bosco:

– Con nghĩ gì về lệnh ân xá mà Ta đã ban cho các tù chính trị?

Thánh nhân thấy trước những tai biến nghiêm trọng sẽ xảy tới dồn dập, nên ngần ngại không trả lời được. Đức Thánh Cha phải năn nỉ:

– Nào con nghĩ thế nào cứ nói cha nghe!

– Do hành động cao cả này, Đức Thánh Cha hình như đã làm như ông Samson khi bắt được 300 con chồn, rồi lại thả chúng ra. Chúng chạy tán loạn, chạy ra khắp nơi, gieo rắc những đám cháy và tan hoang.

– Đúng! đúng! Con đã đoán đúng! – Và Đức Thánh Cha kết luận. – Chúng ta đã mắc sai lầm, những con thú rừng có thể trở nên hiền hòa và thuần thực, còn những con chồn thì “có thể trút bộ lông ra, nhưng không bỏ được tính xấu của chúng”.

Ba Vị Giáo Hoàng Mặc Nợ

Trong buổi triều yết Đức Piô IX, Don Bosco mang theo một danh sách dài những ân huệ ngài muốn xin. Một số trong đó quá lớn lao, đến nỗi ngài không dám hy vọng là sẽ xin được.

Đức Thánh Cha nhắc đến truyện Don Bosco và các anh em tu sĩ Salêdiêng gắn bó với Tòa Thánh và nhất là đối với Đức Thánh Cha. Rồi ngài nói một cách trịnh trọng:

– Don Bosco thân mến, Ta biết lắm, ba vị Giáo Hoàng mặc nợ con! Con đã bảo vệ danh dự các ngài bằng các tác phẩm của con: Lịch sử nước Ý, lịch sử Giáo Hội và Đọc Sách Công giáo... Ta nói thật, ba vị Giáo Hoàng mặc nợ con!

Thánh nhân liền nắm lấy cơ hội, đưa mắt nhìn Đức Thánh Cha và nói cách tế nhị:

- Thưa không những trong quá khứ, mà hiện tại nữa ạ.
- Ta hiểu lắm, con có gì cần phải xin Ta không?

Thế là Don Bosco dâng lên Đức Thánh Cha tờ đơn dài của mình, Đức Thánh Cha xem qua, rồi chấp thuận ban cho ngài tất cả các ân huệ ngài xin. Đức Thánh Cha nói:

- Như thế Đức Giáo Hoàng hiện nay trả xong các món nợ của ngài.

Ngài Sê Cai Trị Lâu Hơn Thánh Phê-rô

Mẫu truyện sau đây càng cho thấy rõ Đức Piô IX trả ơn bội hậu cho Don Bosco và anh em tu sĩ Salêdiêng về sự nhiệt tâm của họ đối với Tòa Thánh. Lòng từ ái của Đức Thánh Cha thật là tuyệt vời.

Tháng 2 năm 1869, Don Bosco lại tới kính thăm Đức Thánh Cha. Ngài tiếp thánh nhân mà hai mắt ướt lệ. Ngài nói:

– Don Bosco yêu quý, Ta già rồi, bất cứ lúc nào Ta cũng có thể mất. Vậy nếu con có cần xin ơn gì cho Tu hội của con, thì làm gấp đi.

Với sự bình tĩnh và vẻ vững chắc thường lệ, thánh nhân nhìn Đức Thánh Cha với niềm cung kính, rồi trả lời với một giọng tiên tri:

– Tàu Đức Thánh Cha, Chúa còn dành cho Đức Thánh Cha những việc trọng đại, sinh ích lớn cho cả Hội Thánh.

– Chỉ còn thiếu một năm nữa thôi, là Ta ngồi ở ngôi Giáo Hoàng bằng số năm của Thánh Phê-rô!

– Mà Đức Thánh Cha sẽ vượt quá những năm của triều Giáo Hoàng Thánh Phê-rô!

– Con nói sao? Chuyện này chưa bao giờ xảy ra hết.

– Vậy mà con xin tuyên bố với Đức Thánh Cha, là không những ngài có những năm của triều Giáo Hoàng Thánh Phê-rô, mà còn sống thêm mấy năm nữa.

Lời tiên tri đó đã được thực hiện.

Ngài Nói Tiên Tri Ai Sẽ Là Tân Giáo Hoàng

Sau khi Đức Piô IX băng hà, người ta chuẩn bị hộp kín để bầu tân Đức Giáo Hoàng.

Don Bosco đã được ủy cho trách nhiệm bàn tính công việc này với ông bộ trưởng Crispi. Một hôm thánh nhân đang đi dạo trong khu điện Vaticăn thì gặp một vị Hồng Y mà ngài chưa thấy bao giờ. Người hướng dẫn nói với thánh nhân:

– Đây là Hồng Y Pecci.

Don Bosco nhìn ngắm Đức Hồng Y rồi tiến lại và chào với một giọng con thảo:

– Xin đức Hồng Y ban phép cho con hôn tay ngài.

– Cha là ai mà tiếp xúc với tôi cách ngay thật và tự nhiên thế?

– Thưa con là một linh mục nghèo hèn, nay con hôn tay ngài, và con cầu nguyện với niềm tin chắc chắn là vài ngày nữa, con sẽ được hôn chân ngài.

– Xin cha đừng cầu nguyện theo ý đó. Tôi cấm cha đấy.

– Thưa Đức Hồng Y, ngài không có quyền cấm con cầu xin những điều đẹp lòng Chúa.

– Nếu cha cầu xin theo ý đó, tôi sẽ phạt vạ cha.

– Thưa Đức Hồng Y, lúc này ngài chưa có quyền phạt vạ. Khi ngài có quyền, con sẽ cúi đầu vâng theo.

– Nhưng cha là ai mà nói với tôi với nhiều uy quyền như vậy?

– Thưa con là Don Bosco.

– Thôi, tôi, tôi xin cha đừng nói nữa. Bây giờ là lúc phải làm việc, không phải lúc nói giỡn.

– Thưa con không giỡn đâu, nhưng đó là sự thật! – Don Bosco mỉm cười thưa.

Và đúng đó là sự thật. Quả vậy, vài ngày sau đó, Đức Hồng Y Gioan Pecci đã trở thành Đức Tân Giáo Hoàng Lêô XIII. Sau này khi gặp Don Bosco. Đức Lêô XIII thường nói với thánh nhân:

– Cha đã là người đầu tiên chào tôi là Giáo Hoàng, thì tôi sẽ là người Cộng tác viên Salêdiêng đầu tiên của cha.

Những Bàn Tay Thùng

Một hôm, Don Bosco là người rất ghét mang nợ, nói chuyện với mấy tu sĩ Salêdiêng đầu tiên, trong đó có cha Rua. Đến một lúc, thánh nhân xoay qua nói với cha Rua:

– Này, cha Rua, mọi người tới đòi tiền, mà cha bảo họ về tay không à!

– Ôi Don Bosco, đó chỉ là vì lý do rất đơn giản, là kết tiền nhà dòng rỗng trơn rồi.

– Thì cha mang bán mấy phiếu hàng còn lại kia đi! Thế là sẽ trả được hết các nợ.

– Con đã bán một số rồi, không lẽ bán hết.

– Bán đi, bán đi! Rồi Chúa sẽ lo liệu cho ta.

– Xin lỗi Don Bosco, còn chút tiền trong tay đó, con đã toan tính cả rồi. Trong mười lăm ngày nữa, ta phải trả một món nợ lớn, 28 ngàn lira, vì đã tới hạn phải trả rồi.

– Ồ thế là điên khùng! Sao lại không trả các nợ hôm nay rồi để tiền trả món nợ mười lăm ngày nữa mới đáo hạn! Bán đi, bán đi! Và trả nợ cho xong đi!

– Nhưng các khoản nợ hôm nay có thể khất lại được, còn món nợ kia thì không.

– Cứ bán đi! Bán đi! Chúa sẽ lo liệu. Mình muốn dự trữ để lo việc mai sau như thế, là cản đường của Chúa Quan Phòng.

– Nhưng Chúa Quan Phòng khuyên ta phải nghĩ đến tương lai, và đã có lần chúng ta thấy mình ở trong những tình huống nguy kịch.

– Bán đi! Bán đi! Cha hãy nghe tôi! Cha hãy ra bàn giấy, còn gì lòi ra bán hết để trả nợ. Rồi ta hãy tự phó thác trong tay Chúa.

Rồi thánh nhân quay lại nói với những người đang có mặt:

– Bao giờ mới kiếm được ông quản lý có hai bàn tay lủng để giúp việc cho tôi cách trọn vẹn?

Mọi người cùng cười với người cha tốt lành, nhân câu nói tuyệt vời này. Và mọi người cùng hô lên:

– Đã tìm được người có hai bàn tay lủng, đó là cha Rua.

Đúng thế, từ ngày đó trở đi, cha Rua đã hoàn toàn làm theo ý của Don Bosco.

Hai Tai Dài Quá

Một hôm đi xe lửa ngang qua Sampierdarena, tình cờ ngài ngồi trong một toa, đối diện với hai nữ tu bác ái.

Khi tới ga Asti, nhiều người xúm lại ở cửa toa xe để chào thánh nhân, khi đó hai nữ tu mới biết vị linh mục ngồi đối diện với mình là Don Bosco. Các chị nghe nói nhiều về ngài, nhưng chưa bao giờ thấy ngài.

Hai chị rất sung sướng được thấy ngài gần như vậy. Một chị táo bạo hơn, nhìn lên ngài, rồi tự nghĩ trong lòng: “Don Bosco! có phải đúng ngài không? Cứ suy nghĩ như lời người ta nói, tôi tưởng tượng ngài có dáng cao lớn, mạnh mẽ, tướng mạo hùng dũng, chớ đây tôi lại thấy một linh mục không có vẻ gì hết. Và... ngài lại có hai tai quá dài...!”

Bỗng chốc Don Bosco xoay qua một anh em dòng đồng hành với ngài, ngài nói có ý cho các nữ tu kia nghe thấy:

– Này, một hôm tôi muốn chụp mấy tấm ảnh, nhưng khi người thợ ảnh mang lại cho tôi nửa tá hình của tôi, thì tôi nhận xét và bảo ông ta: “O tôi cứ tưởng tôi là một “Con người xinh xắn, có dáng vóc cao, mạnh mẽ, tướng mạo hùng dũng, nhưng thay vào đó là một linh mục không có vẻ gì hết... Rồi... hai tai lại quá dài!”

Chị nữ tu nhỏ bé tái mặt đi, nhưng Don Bosco làm chị an tâm bằng cách mỉm cười và hỏi thăm chị rằng:

- Chị đi đâu?
- Thưa con đi sang đảo Sardaigne.

- Và ở đó chị sẽ làm gì?
- Thừa con được bổ nhiệm làm việc tại một cô nhi viện các em gái.
- Không đâu! Trái lại, chị sẽ phải lo cho các em trai.
- Cha nói cái gì thế?
- Chị không thích như thế, phải không?
- Dạ, không thích.
- Ồ, nhưng đó là điều sẽ xảy ra cho chị, và chị sẽ làm ích nhiều cho các em trai nghịch ngợm đó.

Khi tới ga Sampierdarena, Don Bosco xuống xe, nhưng ngài còn quay lại nói với chị nữ tu một lần nữa:

- Chị Brambilla, chị hãy vui vẻ lo cho các em trai.

Thánh nhân quả là một tiên tri. Như chính chị Brambilla biên thư cho ngài sau đó, khi vừa tới Sassari, chị đã nhận được một sự bổ nhiệm khác: chị được chỉ định làm việc ở một cô nhi viện con trai. Tại đây, cùng với bốn chị em nữ tu khác, chị đã phải gánh vác rất nhiều công việc.

Bà Bá Tước... Trẻ

Don Bosco đã nghe nhiều về một bà bá tước giàu có và đạo đức, ngài muốn làm quen với bà để xin bà giúp đỡ các công trình của ngài, nhưng ngài chưa có dịp nào để gặp bà.

Ngài biết bà có một sự yếu đuối dễ tha thứ: đó là bà thích được coi là trẻ, và bất bình cách cay đắng khi người ta nhắc tới tuổi đã khá cao của bà. Vì bà có một ái nữ cũng ngoài ba mươi tuổi rồi, thường được người ta kêu là bà bá tước trẻ, nên bà rất khó chịu khi nghe người ta kêu bà là “Bà bá tước già”.

Một hôm Don Bosco gặp bà, bà liền hỏi ngài:

- Xin lỗi cha, cha có phải là Don Bosco không?
- Thưa bà, chính tôi đây ạ. Và tôi có hân hạnh được nói chuyện với ai đây ạ?
- Tôi là bá tước X ...

Don Bosco nắm ngay lấy cơ hội:

- Ô thưa bà bá tước, tôi rất hân hạnh được gặp bà, bà bá tước má của bà có mạnh không ạ?

- Má tôi ấy ạ? Chúa đã gọi bà ấy về từ lâu lắm rồi.
- Vậy sao tôi nghe rằng bà vẫn mạnh và tỏ ra lanh lẹ và trẻ trung.
- Thưa cha, có lẽ cha lộn tôi với con gái của tôi rồi. Chính tôi là bà bá tước mẹ đây ạ!

- Xin lỗi bà bá tước, sự lầm lẫn của tôi thật dễ tha thứ, vì bà còn bảnh quá. Tôi mừng cho bà đấy.

– Thì cha thấy, tôi giữ được sức khoẻ vì tôi sống rất chừng mực. – Bà bá tước nói và mỉm cười rất hài lòng.

– Tôi cũng mừng với bà, và tôi cầu xin Chúa giữ gìn bà sống lâu mạnh khỏe.

– Cám ơn cha, tôi xin nhận lời chúc mừng của cha, và xin cha cũng nhận một chút của dâng cúng này cho các công trình của cha, sau này tôi sẽ dâng nhiều hơn.

Và bà nhét lệ hai tờ 100 lira vào tay Don Bosco.

Con Đánh Mất Các Tội Của Con Rồi!

Một hôm người ta dẫn tới Don Bosco một cậu bé đang khóc nức nở. Vì muốn xưng tội chung một lần cho rất cẩn thận, cậu bé này đã biên ghi các tội của mình đầy một tập nhỏ. Nhưng rồi không biết tại đâu cậu đánh mất tập nhỏ đầy công phu của cậu. Cậu đã lục soát tất cả các túi quần áo, mà cũng không kiểm thấy tập vở nhỏ, và cậu cũng không muốn nói cho ai hay duyên cớ sự đau buồn của cậu.

Don Bosco gọi cậu tới gần và hỏi:

– Con làm sao thế, Gioakim yêu dấu của cha? Con có đau gì không? Hay là có đứa nào đánh con không?

Cậu bé lấy can đảm và thưa:

– Con đánh mất các tội của con rồi!

Nghe thế, các bạn của cậu bé và Don Bosco đều phá ra cười, rồi thánh nhân nói tiếp:

– Con đánh mất các tội rồi thì càng tốt chứ sao! Con càng sẽ hạnh phúc hơn, nếu không khi nào con gặp lại các tội đó nữa, vì không có tội, thì chắc chắn con sẽ lên Thiên đàng.

– Thưa con đánh mất tập vở nhỏ ghi các tội của con. – Cậu bé nói.

Don Bosco đã lượm được tập vở đó, liền rút trong túi ra và nói:

– Con an tâm đi, con yêu dấu của cha. Các tội của con nay ở trong tay đáng tin cậy. Đây này con!

Nhìn thấy tập nhỏ của mình, cậu bé tươi tỉnh ngay, mỉm cười và nói:

– Nếu con biết cha lượm được các tội con, thì thay vì khóc, con đã vui cười, và chiều nay khi tới xưng tội với cha, con chỉ cần nói: Thưa cha, con xưng các tội mà cha đã lượm được, và đang ở trong túi cha.

Phó-mát... Và Các Tội

Tháng 04 năm 1876 một học sinh năm thứ ba cổ ngữ ngã bệnh. Cậu là niềm an ủi và hy vọng của các bề trên, vì hạnh kiểm rất tốt và kết quả học vấn cao.

Sau khi đi dưỡng bệnh tại gia đình, cậu trở lại Nguyễn xá. Cậu lên gặp Don Bosco và nói với tất cả tấm lòng thành:

– Thưa cha, ba má con nay quần bách về tiền bạc quá, không thể trả chi phí nội trú cho con, và cũng không thể trả món nợ còn đang mắc với Nguyễn xá. Tất cả những gì ba má con có thể làm, là đền bù chút ít cho Nguyễn xá: đó là mang cho cha nửa tá phó mát tròn này. – Vừa nói, cậu vừa lấy trong bao ra sáu tấm phó mát tròn đẹp của xứ sở cậu.

Cảm mến sự khiêm nhu, tính ngay thật và nét dễ thương của đứa con rất yêu dấu, Don Bosco hỏi:

- Vậy ba má con không thể làm gì hơn hay sao?
- Dạ, không thể làm gì hơn ạ! Phần con, con có thể cho cha cái này nữa.
- Cái gì thế con?
- Các tội của con trong một cuộc xưng tội chung.

Thánh nhân cười vui vẻ, đón nhận niềm tin yêu ngây thơ của đứa con, và nói:

– Tốt, tốt! Phó mát thì cha giữ để trao xuống nhà bếp, còn việc xưng tội, thì tối nay con tới gặp cha.

Hôm đó trong bữa ăn của nhân viên, người ta đưa phó mát cho mọi người dùng, và Don Bosco làm ai nấy đều vui thích khi ngài kể lại cho họ nghe câu

truyện trên.

Bộ Đồ Ăn Bằng Bạc Biển Mất

Như ta biết, Don Bosco rất hóm hỉnh và ưa đùa giỡn. Một hôm được mời ăn tối ở nhà nam tước Martin, bên Pháp, ngài để ý thấy các người ngồi ăn đều tràn trề tán thưởng bộ đồ bằng bạc rất quý giá, chạm trổ rất công phu.

Trước khi cáo biệt ra về, ngài thấy vì quên lãng, hoặc vì kính nể các khách mời, ông nam tước không cho ngài số tiền giúp đỡ các em như mọi khi, ngài liền phải dùng mưu. Ngài đi lại chiếc bàn, nơi bộ đồ bằng bạc đó, lấy bỏ hết vào cặp của ngài.

Ông nam tước và các quan khách tự hỏi câu truyện đùa giỡn này sẽ kết thúc thế nào. Còn Don Bosco, khi đã làm xong công việc lạ kỳ đó, liền quay lại hỏi ông nam tước:

– Thưa nam tước, bộ đồ ăn này đáng giá bao nhiêu?

– Nếu cha mua mới, thì phải trả mười ngàn quan. – Ông nam tước trả lời. – Nhưng nếu đem bán lại, thì chỉ được một ngàn thôi.

– Vậy thì thay vì mang bán cho người khác, tôi để lại cho nam tước đó. – Don Bosco nói cách nghiêm chỉnh. – Nam tước phải trả tôi một ngàn quan cho các cô nhi của tôi.

Mọi người đều cười phá lên, và ông nam tước thi hành ngay.

Quả Trứng Và Con Gà

Một hôm, Don Bosco đàm đạo với hai bác sĩ, hai luật sư và một giáo sư. Các ông này có ý chứng minh với Don Bosco là không thể có Thiên Chúa.

Ngài cứ để cho họ tranh luận thả cửa, và sau khi họ đã trình bày tất cả mọi chứng minh và lý sự, ngài kể cho họ nghe câu truyện quả trứng và con gà. Ngài kể cách vui đùa, rồi bảo họ:

– Bây giờ tới lượt mấy ngài! Xin cho biết quả trứng có trước hay con gà mái có trước?

– Chắc chắn là con gà có trước. – Một ông bác sĩ mau mắn trả lời, với sự tán thưởng của mấy ông kia.

– Nhưng do đâu mà có con gà?

– Thì do quả trứng mà nở ra. – Họ cùng nhau đáp lại lớn tiếng.

– Nhưng ai làm ra quả trứng đầu tiên để rồi nở sinh ra con gà đầu tiên?

Mấy ông im lặng nhìn nhau, vì không ông nào biết trả lời thế nào nữa. Sau một lúc im lặng lúng túng, ông bác sĩ thứ hai la lên:

– Quảng mẹ nó đi, cả gà và trứng! Làm sao mà trả lời câu hỏi đó được?

Bấy giờ Don Bosco nói:

– Thôi đừng quảng đi, để tôi đưa trứng xuống nhà bếp để họ dọn cho chúng ta ăn ngon. Nhưng mấy ông có thể cứ mãi mãi từ gà đến trứng, rồi lại từ trứng đến gà, mà không có lối thoát, cho tới khi phải kết luận rằng phải có Đấng Tạo Hóa, có Thiên Chúa. Ngài đã tạo thành vạn vật, ngài đã sáng tạo quả trứng đầu tiên để sinh nở ra con gà, hoặc tạo thành con gà đầu tiên để đẻ ra quả trứng đầu

tiên. Cũng như ngược dòng từ con lên tới cha, cứ thế mãi, rồi cũng sẽ gặp một người không do cha mẹ sinh ra, mà là do chính Thiên Chúa tạo dựng, đó là Adam, con người đầu tiên.

Mọi người đều phải chấp nhận lý luận của thánh nhân, hay ít ra họ cũng hết cãi, và ngợi khen thánh nhân đã khéo thu phục họ cách dễ thương và với nhiều tinh trí như vậy.

Một Buổi Thôi Miên Đồng Bồng

Don Bosco được tin rằng, tại đường Santa Teresa ở Torino, có một người tự xưng là bác sĩ, tên Giuriô, ông này mở một phòng mạch chữa bệnh bằng thôi miên, với sự yểm trợ của một bà thần thông, tên là Brancani. Nhiều người đau khổ vì những bệnh khó hiểu và bất trị, đã gởi tới đây những đồ vật thuộc về họ. Sau khi xem xét các đồ vật này, mấy ông lang băm của chúng ta gọi ra bệnh, chỉ dẫn cách chữa, và qui định những phương dược. Don Bosco quyết tâm phanh phui chuyện lừa bịp này, vì có hại và nguy hiểm.

Ngài tới đó cùng với hai người đi theo. Ngài thấy phòng mạch đầy ắp những người coi. Sau khi chứng kiến nhiều sự chữa chạy, ngài xin được đặt trong sự hiệp thông thôi miên của bà thần thông.

Vừa nhận được sự ra hiệu của ông bác sĩ, thánh nhân liền bắt đầu đặt câu hỏi. Nhưng các câu trả lời của bà đồng có vẻ vu vơ và vô nghĩa. Don Bosco rút trong túi ra một mớ tóc và hỏi:

– Tóc này là của ai?

– Tội nghiệp cho cậu thanh niên đó! Chắc cậu đau lắm! – Bà ta lẩm bẩm trả lời.

– Nhưng người có mớ tóc này không phải là một thanh niên. – Don Bosco đáp lại. – Thôi ít là xin cho biết người đó ở đâu?

– Người đó ở... ở đằng kia, đường Monnaie.

– Không phải, không phải đường Monnaie.

– Ở xa hơn chút nữa, trên một đường khác về phía đó.

- Xin cho biết người đó đau bệnh gì?
- Tôi nói ngay: người ấy đau lắm! Tôi nghiệp!
- Nhưng đau bệnh gì? – Don Bosco nhấn mạnh.
- Tôi nghiệp người thanh niên! Anh ta bị bệnh kinh phong.
- Ồ không!... Anh ấy không bao giờ bị kinh phong.

Lúc đó người đàn bà đâm ra lúng túng, rồi nổi xung, nói bậy bạ những lời thô tục và dơ dáy, làm những người có mặt xàm xì và phẫn nộ, thế là mọi người đều bỏ ra về.

Những người đi đều chứng hứng, họ cảm ơn Don Bosco đã mở mắt cho họ.

Người Đàn Bà Mộng Du

Một lần khác người ta nghe phong phanh rằng tại quảng trường Chateau, có một thầy ngải thôi miên thu hút dân chúng tới đông lắm, vì thầy có phép vén mở những bí mật của người ta, và nói tiên tri với sự giúp đỡ của một người đàn bà mộng du. Bà này có phép đọc được những bức thư gắn kín. Don Bosco tới nơi đó, tay cầm một lá thư đóng dấu và gắn kỹ.

– Mời linh mục tới gần đây! – Ông thầy ngải mời lớn tiếng, và Don Bosco bước tới chỗ người đàn bà ngồi, với mắt được bịt bằng một băng vải.

– Thưa linh mục cần gì ạ? – Ông thầy ngải hỏi.

– Tôi muốn biết nội dung bức thư này. – Don Bosco vừa nói vừa giơ cao bức thư lên cho mọi người thấy.

– Rồi linh mục sẽ được toại nguyện.

Ông thầy ngải quay lại nói với người đàn bà mộng du, bảo hãy đọc bức thư đó. Bà ta ngập ngừng, vì chưa được dự trù gì hết. Nhưng vì bị thúc bách quá, bà ta nói:

– Tôi thấy... Tôi thấy rõ lắm, rõ mọi điều.

– Mà bà thấy gì?

– Tôi không thể nói được.

– Tại sao lại không thể nói được?

– Vì bí mật.

– Bí mật gì?

– Bí mật của thư gắn kín.

– Đó, các ngài thấy không: bà ấy nói có lý. Thư dán kín thì không ai được phạm đến. – Ông thầy ngài nói như thế với mọi người và là cách trả lời Don Bosco.

Nhưng thánh nhân đáp lại:

– Ờ, thì con xé bỏ con dấu, mở phần dán kín.

– Như thế là được rồi. Bây giờ chị hãy đọc lên cho mọi người nghe! – Ông thầy ngài ra lệnh cho người đàn bà mộng du.

– Tôi vẫn không đọc được?

– Bởi vì tôi không thể và không muốn biểu diễn trước mặt các giáo sĩ.

Đó là dấu tỏ tường cho thấy mục ta không thể lừa bịp các linh mục. Thế là mọi người bỏ ra về, vừa đi vừa chế nhạo người đàn bà mộng du và ông thầy ngài. Đồng thời họ khen ngợi thánh nhân đã một lần nữa cứu họ khỏi bị mê hoặc.

Những Miếng Bọt Biển Và Con La Hay Là Bí Quyết Vĩ Đại

Một hôm giảng cho các Cộng tác viên Salêdiêng, Đức Cha Ferre, Giám mục Casale nói: “Anh em có biết tại đâu Tu hội của Don Bosco được truyền bá cách kỳ diệu như thế, và tại đâu các công trình của Salêdiêng mở rộng lẹ như vậy không? Thì đây tôi nói cho anh em nghe: đó là chìa khóa của những việc thiện mệnh mông của con cái ngài.”

“Bí quyết thứ nhất: miếng bọt biển! Ngài thấm nhuần các tu sĩ Salêdiêng và các thanh thiếu niên của ngài bằng lòng đạo đức, đến mức có thể nói là làm cho say mê đạo đức. Giả như họ có muốn, họ cũng không còn khả năng làm điều xấu. Họ đẩy tội lỗi ra, cũng như miếng bọt biển thấm đầy chất rồi, thì không hút được chất lỏng khác nữa.”

“Bí quyết thứ hai: ngài đặt trên vai những phụ tá ngài nhiều công việc khác nhau. Ngài bắt họ kiêm nhiệm nhiều thứ việc, bắt họ lo đủ này nọ, đến nỗi họ không còn đâu thời giờ để phạm tội nữa, không có cả thời giờ để đuổi ruồi nữa. Giống như những con la luôn luôn phải chở đồ”.

Khi người ta lập lại cho thánh nhân nghe những lời trên đây, ngài chấp nhận ngay và giải thích thêm:

“Đúng như thế! Bao lâu chúng ta là những miếng bọt biển thấm nhuần đạo đức, và như những con la tốt, luôn chở đồ, thì Tu hội chúng ta sẽ vững tiến”.

“Có thể nói mọi người chống chúng ta và chúng ta phải tranh đấu chống mọi người. Giới pháp luật cũng hoàn toàn chống chúng ta. Các phong trào tứ phía đều chống nghịch. Nhưng chúng ta đừng sợ. Bao lâu chúng ta còn như con la và miếng bọt biển, thì Thiên Chúa sẽ ở với chúng ta. Bởi vậy chân trời trước mặt ta sáng sủa, và con đường được mở rộng cho ta”.

Tôn Giáo Hoặc Cây Gậy

Một vị mục sư Anh giáo muốn làm quen với Don Bosco vì đã nghe nói nhiều về ngài, và muốn biết phương pháp giáo dục của ngài. Ông tới Torino năm 1855, và xin tham quan Nguyện xá Salêdiêng. Don Bosco đích thân ra đón ông và hướng dẫn ông đi xem hết cơ sở lớn lao của ngài.

Càng rảo qua các công xưởng và các phòng khác nhau, vị mục sư càng ngạc nhiên. Nhưng khi ông được dẫn vào một phòng riêng rộng bao la, nơi đó hơn 500 thanh thiếu niên đang chăm chỉ học hành trong một sự im lặng tuyệt đối, dưới sự giám thị của hai chủng sinh, thì sự ngạc nhiên của ông ta trở thành sự vô cùng ngỡ ngàng. Ông nói với thánh nhân:

– Thưa linh mục, ngài không thấy đây là một cảnh tượng tuyệt vời sao? Xin linh mục cho biết nhờ bí quyết nào mà có thể đạt được sự im lặng và kỷ luật như thế này? Xin linh mục cho biết, vì tôi muốn ghi nhận và mang về áp dụng bên nước Anh chúng tôi.

– Thưa mục sư, bí quyết của tôi thì không dùng cho mục sư được?

– Tại sao thế ạ?

– Đó là bí quyết dùng cho người Công giáo, mà ngài là Tin Lành. Bí quyết của tôi là các em đi xưng tội thường xuyên, xưng tội hàng tuần.

– Nếu vậy thì đó là một phương tiện giáo dục đầy hiệu lực mà chúng tôi không có. Có cách nào khác thế lại được không ạ?

– Thưa không! Nếu không có yếu tố Tôn giáo này, thì chỉ còn cách dùng cây gậy.

- Thưa cha, như vậy thì hoặc là Tôn Giáo hoặc là cây gậy.
- Vâng, Tôn giáo hay là cây gậy. – Don Bosco mỉm cười lặp lại.
- Tốt! Một là Tôn giáo hay là cây gậy. Tôi hiểu và tôi sẽ kể lại cho bên Luân Đôn người ta nghe.

Với Các Thiếu Niên Phạm Pháp

Cũng năm 1855, Don Bosco đã giảng tinh tâm cho các em thiếu niên phạm pháp của trung tâm “Generala” của thành phố Torino.

Sau khi tất cả các em đã dự buổi rước lễ chung, chấm dứt mấy ngày đại phúc, Don Bosco được ông bộ trưởng Ratazzi cho phép dẫn tất cả số 350 em thanh thiếu niên này đi dạo chơi cách Torino cả 6 cây số.

Suốt ngày, tất cả các em đều vui đùa cởi mở, và khi chiều xuống, nghe hiệu còi trở về, không thiếu một em nào hết.

Không sao tả được sự ngạc nhiên sững sốt của mọi người: nhân viên, ban giám đốc, ông Bộ Trưởng, mọi người đều cảm phục. Làm sao một vị linh mục khó nghèo, một thân một mình, không có ai bảo vệ, không có nhân viên cảnh sát đi theo giúp, thế mà có thể bảo đảm kỷ luật và sự phục tùng của mấy trăm thanh thiếu niên loại đó?

Thánh nhân đã nhờ dịp này giải thích cho họ nghe những lợi điểm của hệ thống giáo dục của ngài. Mấy ông nghe khoái quá, nên vài hôm sau, họ tới đề nghị xin ngài nhận làm giám đốc trường cải tạo đó. Nhưng Don Bosco từ chối và nói:

– Thưa mấy ông, tôi không thể nhận, bởi vì với hệ thống giáo dục của tôi, tôi sẽ làm cho mấy em trở nên linh mục và tu sĩ, và đó là điều các ông không ưng.

Ngài Cho Mượn Tiếng Nói Của Ngài

Vào những năm cuối đời ngài, Don Bosco lại qua Pháp để quyên tiền nuôi các em. Một cha giám đốc nhân dịp này đã chuẩn bị một buổi trình diễn và gửi giấy mời tất cả các vị ân nhân và mời dân chúng tới dự.

Nhưng khi sắp tới giờ bước lên sân khấu, thì em đóng vai chính của vở kịch bị mất tiếng. Không cách nào thay thế em được. Không lẽ để mọi người ra về không, không được xem diễn kịch. Người ta kêu cầu Don Bosco và thánh nhân gọi cậu diễn viên tới và hỏi:

– Con muốn cha cho con mượn tiếng của cha không?

– Ôi, Don Bosco!

– Con để cha làm: con quỳ xuống đây, con hãy nhận lấy phép lành của cha và con hãy đi đóng vai trò của con.

Cậu bé vâng lời, cảm ơn thánh nhân và cậu đã hoàn thành xuất sắc vai trò của cậu. Trong thời gian đó, thánh nhân bị khản cổ và không nói lên được một tiếng nào. Vào lúc kết thúc buổi trình diễn, ngài gọi cậu bé lại, khen cậu đã diễn xuất hay, rồi ngài nói:

– Bây giờ con trả lại cho cha tiếng nói của cha, để cha đi xin cơm bánh cho các cô nhi của cha.

Thánh nhân liền nói được như thường, còn em bé lại khàn khàn như trước.

Ông Cha Nhỏ

Cũng trong dịp hành trình này, lúc ở Nice, thánh nhân thuê xe để đi. Khi trả tiền xe, ngài mới thấy mình không còn một xu. Ngài xin người đánh xe ngựa cảm phiền tới khu sinh hoạt thánh Phêrô, để được trả tiền sau.

- Tôi sẽ hỏi ai?
- Hỏi tôi.
- Mà tên linh mục là gì?
- Cứ hỏi ông cha nhỏ.

Lúc gần tối, người đánh xe ngựa tới và hỏi ông gác cổng, xin gặp ông cha nhỏ.

- Mà ở đây không có ông nào là ông cha nhỏ hết! - Ông gác cổng trả lời.

Người đánh xe ngựa nản nỉ, và bắt đầu nói lớn tiếng làm ông gác cổng mất nhẫn nhục, muốn xua anh ta đi. Anh ta đang tức tối, toan ra đi, thì Don Bosco về tới. Thấy ngài, người đánh xe ngựa kêu lên cách đặc ý:

- Đây rồi! Ông cha nhỏ đây này!

Don Bosco vui cười, trả số tiền nợ anh ta và còn cho thêm tiền cà phê nữa, làm anh ta vừa sung sướng vừa ngỡ ngàng, nói:

- Ông này đâu có gì là nhỏ. Ông thật là một ông cha lớn, một trượng phu!

Đóng Vai Thằng Hề

Don Bosco có nhiều sáng kiến. Trong một ngày đại hội hóa trang năm 1869 tại Torino, hồi đó diễn ra cách trang nhã, đứng đắn và vui vẻ, Don Bosco được thành phố cho phép mở chợ phiên để bán đồ tại quảng trường Lâu Đài, vào những ngày chót của đại hội. Gian hàng của Nguyễn xá đẹp nhất và có nhiều đồ nhất, nhất là nhiều sách vui và hữu ích.

Các người bán hàng của Nguyễn xá đều cải trang thành những tên hề, lôi cuốn nhiều người tới xem và mua hàng, nên đã bán được với những giá rất cao cho các bà các cô trong hàng quý tộc Torino.

Tiền thu được rất bội, và một bà hầu tước đã khen ngợi Don Bosco là đã có ý kiến tế nhị đó, những ý kiến mà như bà nói:

– Chỉ có các vị thánh mới có được.

Thánh nhân trả lời:

– Don Bosco phải lo cho mọi người, cho nên Don Bosco phải lợi dụng mọi cơ hội, kể cả làm hề nữa, để cho các con của ngài khỏi đói, và để xúc tiến các công trình của ngài.

Năm Trăm Li-ra Thì Nhiều Quá

Don Bosco rất dễ tính và rất dễ thương đối với những người dưới quyền ngài. Năm 1871, ngài sai cha Paulô đi lập một nhà mới tại Morassi, gần Genève. Cha Paulô sau này sẽ là vị kế nhiệm thứ hai của ngài.

Vì là một cơ sở giáo dục, nên giáo sư Paulô đã nhận được bạn bè và thân quyến lo cho một số tiền, khi ngài sắp lên đường, thánh nhân gọi lại hỏi có cần thêm gì không?

- Cảm ơn cha, con không cần gì hết. Con đã có sẵn 500 lira trong túi rồi.
- Ồ, không cần có nhiều tiền như thế. Ở Genève cũng có Chúa Quan Phòng!
- Ngài mở tủ lấy mấy lira đưa cho cha Paulô và lấy lại tờ 500 lira.
- Dự trữ một số tiền để lo cho công việc mai sau thì theo ý cha, là một sự xúc phạm đến Chúa Quan Phòng.

Ngài trởi câu châm ngôn này cho các đấng kế vị ngài.

Xin Trả Tôi Chiếc Đồng Hồ

Những trò nghịch ngợm tinh vi và tế nhị, Don Bosco dám chơi cả với những vị có chức quyền cao, khi ngài thấy là cần và nên.

Một hôm, tại Paris, ngài tới thăm một nhà sang trọng, giàu có. Ông ấy nói ngay với ngài mấy lời có vẻ quá đề cao:

– Tôi đã nghe những truyện lạ lùng về cha, và tôi ước gì được chính mắt nhìn thấy một việc như thế.

– Tôi sẵn lòng. Và nếu ngài muốn thì tôi làm ngay.

– Dạ, dạ!

Thế là Don Bosco bước qua bước lại vài phút, rồi nói:

– Tôi sẵn sàng rồi. Ngài hãy ghi giờ cho đúng nghe!.

Ông chủ nhà móc túi lấy đồng hồ coi giờ thì không thấy đâu nữa, liền kêu lên:

– Xin cha trả cho tôi chiếc đồng hồ! Tôi có đủ chứng cứ về sự thánh thiện của cha rồi.

– Ồ, mà tôi không cho ông chiếc đồng hồ, nếu ông không cho các con tôi một số tiền tương đương với giá của nó.

– Đồng hồ của tôi đáng giá ba trăm quan.

– Tốt lắm, ông đưa tôi 300 quan, thì tôi trả đồng hồ cho.

Ông chủ nhà đã không đưa 300 quan, nhưng là 500 quan.

Cha Đoán Đúng Không

Trong kỳ nghỉ hè niên khóa 1878, ông chủ nhà ga Torino tới Valdocco cùng với một cậu con trai mười sáu tuổi, con của người bạn, cậu này đang học trường kỹ thuật. Ông chủ nhà ga muốn xin tham quan cơ sở của Don Bosco.

Thánh nhân đang ở ngoài sân, ngài chào ông xếp ga và đích thân hướng dẫn ông và cậu thiếu niên đi coi nhà, trình bày tỉ mỉ từng nơi làm việc. Khi hai người sắp cáo biệt, thì thánh nhân chào ông xếp ga, rồi đặt tay lên vai cậu thiếu niên mà nói:

– Albanello, con nán lại đây vài phút, cha có chuyện cần nói với con.

Không ai nói cho thánh nhân biết tên của người thiếu niên, nên cậu ngạc nhiên thấy Don Bosco gọi tên mình. Và cậu đi theo ngài như một người máy. Khi tới phòng của ngài, Don Bosco nói với cậu:

– Bây giờ con hãy quỳ xuống đây, để rồi xưng tội.

– Nhưng con bỏ xưng tội nhiều năm rồi!

– Cha biết... Cha biết! Chính bởi vậy mà cha bảo con phải xưng tội.

– Nhưng con còn phải dọn mình...

– Không cần, cha sẽ kể chuyện đời của con cho con nghe, xem cha đoán có đúng không.

Nói xong, ngài hỏi cậu:

– Sao? Dominico! Cha đoán đúng không?

– Quá đúng! – Albanello thưa lại cách choáng váng.

– Bây giờ con hãy xin lỗi Chúa, rồi cha ban phép tha tội cho con.

Cậu thiếu niên bắt đầu khóc như có lẽ chưa từng thấy khóc như thế bao giờ. Rồi cậu đứng lên, muốn chào thánh nhân để ra về. Nhưng thánh nhân đặt tay lên đầu cậu và nói:

– Chưa xong đâu, Albanello! Đức Mẹ muốn con ở lại đây: con sẽ trở lại Nguyễn xá, con sẽ ở với Don Bosco, con sẽ lãnh áo giáo sĩ và Don Bosco sẽ sai con đi truyền giáo.

– Việc đó thì xin cha hãy để xem đã.

– Ờ, rồi con sẽ thấy rằng cha đã đoán đúng.

Albanello cảm ơn thánh nhân và ra về, trong lòng cứ phân vân: “Chuyện đó, chắc là không! Mình sẽ không là giáo sĩ, càng không là thừa sai.”

Mấy tháng hè trôi qua, Albanello thấy rõ và bị thôi thúc bởi tiếng gọi của Chúa, cậu trở lại Nguyễn xá. Cậu học thêm hai năm văn chương cổ điển, rồi năm 1880 ra đi làm thừa sai tại Brazil.

Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau Khi Các Bông Hồng Rụng

Một hôm, một trong số các tu sĩ của Don Bosco tới gặp ngài. Do những lời hứa ngon ngọt của cha mẹ, thầy nói rằng từ ít lâu nay trong thầy thấy đời sống nhà dòng nặng nề quá, và muốn quay lại sống với bà con trong gia đình. Thánh nhân lắng nghe mọi lời của thầy rồi nói:

– Cha hiểu hết rồi. Như thế là con muốn bỏ cha và anh em đây, vì con thấy vài cái gai. Con muốn trở lại gia đình con vì ở đây toàn là hoa nở. Ồ, con cứ về đi. Nhưng chúng ta sẽ gặp lại nhau khi các bông hồng rụng.

Tu sĩ đó vui vẻ chào biệt Don Bosco, hôn tay ngài nhiều lần, rồi ra đi.

Về tới gia đình, thầy được đón chào ấm ì, vui vẻ như ngày hội: người ta mở tiệc ăn uống mừng thầy. Anh em bà con ai cũng sẵn đón thầy.

Ngày tháng trôi qua. Bắt đầu nảy sinh những đụng chạm nhỏ nhỏ, những lời mất lòng, những câu nói chua chát, những điều vô lễ, cãi lộn, gây gổ, đụng độ, đủ thứ... cho tới một hôm người em gái mà thầy quý mến nhất, buông ra lời chê trách “Tên chối Chúa”.

Đó là vết đâm sâu sau cùng vào con tim thầy tu sĩ đáng thương. Thầy bắt đầu biếng ăn, mất ngủ, thầy thu quần áo và đồ đạc, cho vào sắc... rồi lên đường trở lại Torino, trở lại Nguyễn xá. Thầy tới quỳ dưới chân Don Bosco và nói:

– Thưa cha, dù con không đáng, nhưng xin cha nhận con vào số con cái cha!

Don Bosco vẫn chờ đợi thầy, liền nâng thầy đứng dậy, mỉm cười nói:

- Thì cha nói trước với con, là chúng ta sẽ gặp lại nhau, khi các bông hồng rụng... Tốt, con trở lại nhận chỗ cũ của con, nhận lại công việc trước kia của con, và đừng nghĩ gì đến gia đình và cha mẹ bà con nữa. Tình thương của cha đủ cho con.

Mẻ Tắm Bất Ngờ

Trong cuộc hành trình tại Nice, Don Bosco đã bị tắm bất ngờ.

Một hôm, đi thăm các nhà về, ngài đi lối tắt cho lẹ, và ngài đánh liều qua một dòng sông nhỏ trên một chiếc cầu không có lan can. Cầu lại xiêu vẹo rung rinh, nên thánh nhân bước hụt và té nhào xuống nước, người đồng hành không kịp giữ lấy ngài.

Uớt đẫm từ đầu đến chân, ngài đi vội quăng đường ngắn về tới trường của ngài. Người ta kiểm áo và đồ thay cho ngài. Nhân viên và các thầy, các cha xúm lại, kiểm đồ cho ngài thay, nhưng vì nhà trường nghèo quá, thiếu hết cái này, lại thiếu cái kia, thành thử thánh nhân đành phải vào giường nằm đắp mền, chờ cho ông mặt trời nhột nhạt làm cho khô bộ đồ của ngài.

Cũng do đấy, thánh nhân phải ngưng tiếp khách và đi thăm mọi người, nên sự việc đến tai nhiều người, người ta còn đăng báo nữa, thành thử cả thành phố đều biết chuyện. Thế là như Chúa Quan Phòng làm: người ta tới tấp gọi đến cho ngài ba áo dài đen linh mục, hai áo choàng mới toanh, nhiều áo lót và vớ, đến nỗi Don Bosco phải vui vẻ cười và nói:

– Một mẻ tắm có lợi như thế, dù không thích, cũng nên tắm mỗi ngày.

Chúng Ta Hãy Bắt Đầu

Ngài ở Marseille một tuần lễ rồi, mà trái với các lần trước, ngài chưa nhận được món tiền dâng cúng nào cho các công trình của ngài.

Một hôm ngài chia sẻ nỗi lo buồn của ngài với cha Giám đốc nhà trường, rồi hình như ngài lấy lại được can đảm và kêu lên:

– Chúng ta hãy bắt đầu!

Và ngài bắt đầu thật. Giữa lúc đó người ta dẫn tới cho cha một thanh niên không thể tự mình đứng được: với phép lành của Đức Mẹ Phù Hộ, ngài làm cho cậu ấy đứng thẳng lên được và được lành mạnh.

Nhiều bệnh nhân khác cũng kéo nhau tới, và cũng được thánh nhân chữa cho hết mọi bệnh tật. Ngài còn đọc thấy trong lương tâm nhiều người, đánh động lòng họ, đoán ra các tội của họ, và nói tiên tri về tương lai.

Tin đồn về các ơn lạ này loan ra nhanh như chớp. Dân thành phố và dân chúng các nơi xung quanh chạy tới xin phép lành của thánh nhân, nhờ ngài xin cho các ân sủng và ân huệ.

Nhờ có các phép lạ đó, các của dân cúng cũng ùn ùn được đưa tới. Mọi người thấy rằng “ngài đã bắt đầu thực sự”.

Cuộc hành trình này của thánh nhân đã là một cuộc khải hoàn, và cũng là một hành động của Chúa Quan Phòng lo cho các công trình Salêdiêng tại Pháp, các nhu cầu tại Torino, và đặc biệt cho các nhà thờ và các xứ truyền giáo.

Chín Mười Ngàn Li-ra Có Là Gì?

Tại Nice, thấy cơ sở của dòng không đủ chỗ cho các em, vì các trẻ xin vào nhiều quá, ngài tìm cách mua một ngôi nhà rộng hơn, người ta chỉ cho ngài xem một tòa nhà tại quảng trường quân đội, nhưng họ nói thêm:

– Thưa cha, ngôi nhà này mà mua được thì được việc quá, nhưng...

– Nhưng sao?

– Nhưng nó mắc quá! Những 90 ngàn lira!

– 90 ngàn là 90 ngàn, cha lấy đâu ra tiền?

– Chúa Quan Phòng sẽ kiếm đủ cho ta.

– Vâng, cha cứ nói Chúa Quan Phòng, nhưng trong khi chờ đợi, cha không có lấy một xu.

– Tôi không có gì, nhưng nếu Chúa muốn công việc của ta phải phát triển, ngài sẽ cho ta kiếm đủ số tiền mua cái nhà này. Xin Chúa hãy là công cụ của việc đó!

Don Bosco đã truyền lệnh thì không ai dám cưỡng lại. Thế là hợp đồng mua nhà được ký, tiền cũng kiếm được đủ để trả, và “Ngôi biệt thự Gauthier” huy hoàng, rộng lớn, có nhận hơn 300 người, được chuyển qua cho Tu hội Salêdiêng. Và khi bắt đầu năm mới, khu nhà này đầy ắp những quý con, lúc nào cũng làm vang động cả một khu trời bằng tiếng la hò ca hát vui vẻ.

Don Bosco nói:

– Anh em thấy chưa? Dù 90 ngàn lira, biệt thự Gauthier cũng đã trở thành của chúng ta. Ôi, Chúa Quan Phòng có những cánh tay dài chừng nào! Chỉ có

đức tin của ta là ngắn thôi!

Con Có Nghe Thấy Tiếng Sấm Không?

Don Bosco rất yêu thương các con của ngài, và ở xa, ngài cũng hết tình lo lắng cho chúng. Một hôm, một trong các chủng sinh của ngài được một gia đình ân nhân mời ra ở chơi một ngày.

Biết lòng tốt của những người này, thánh nhân chấp thuận và cho phép thầy đi.

Nhưng rồi tới một lúc ban chiều, ngài khẩn khoản tìm gọi chủng sinh vắng mặt đó, và cho người kiểm khắp nơi. Ngài băn khoăn đến nỗi đã kêu lên:

- Thế thì thầy ở đâu? Ở đâu bây giờ?
- Thưa cha, cha không nhớ là đã ban phép cho thầy đi ra ngoài đó sao?
- Có cha có nhớ, nhưng bây giờ cha muốn thầy có mặt tại đây.

Không ai hiểu được nguyên do sự lo lắng băn khoăn như thế, vì thánh nhân luôn có tính vô cùng bình tĩnh. Chiều hôm đó, khi chủng sinh kia trở về, người ta mới hiểu cơ sự.

Thầy tới chào thánh nhân, hôn tay ngài. Ngài hỏi ngay:

- Con có nghe tiếng sấm đó không?
- Thưa cha, con có nghe thấy, và con đã hiểu. Thật chỉ có phép lạ đó mới đã có thể cứu con. Con đã gặp nguy cơ quá lớn.
- Thôi, con hãy đi tạ ơn Đức Mẹ và hứa với Mẹ là con sẽ luôn luôn là đứa con xứng đáng của ngài.

Thầy vâng lời ngay, rồi thầy kể lại cho mấy anh em tò mò muốn biết câu chuyện:

“Trong gia đình rất đạo đức và đức hạnh đó, có một người lạ ở đâu mới tới. Người này không đàng hoàng lắm. Cô ta cứ liếc tôi và đặt tôi trong một tình trạng rất nguy hiểm. Cô ta đặt những cạm bẫy cho tôi, và biết đâu cô ta đã không thử làm điều tệ hại, nếu giữa lúc đó một tiếng sấm lớn đã không nổ vang. Khi ấy tôi đã hiểu ngay rằng Don Bosco vẫn trông chừng tôi. Và tôi cuốn gói ra về ngay.”

Chiều tối hôm đó, Don Bosco phải giải thích và trả lời nhiều câu hỏi. Ngài vui đùa nói:

– Lần này thì sấm mà không có bão táp, nhưng các con coi chừng! Vì những tiếng sấm theo lệnh của Don Bosco thì kinh khủng lắm.

Chiếc Nón Giáo Sĩ Mới

Từ lúc còn là một thiếu niên và trong thời kỳ là chủng sinh, Don Bosco đã có một tâm hồn tế nhị rất đặc biệt.

Khi còn là chủng sinh ở Chieri, ngài thấy một bạn chủng sinh bị chế nhạo vì chiếc nón giáo sĩ của thầy này có hình dáng kỳ lạ. Một hôm ngài lại gần thầy kia và nói:

– Giacomelli, anh để tôi đổi cái nón của anh nghe?

– Tại sao? Ừ thì anh lấy đi!

Ngài cầm lấy nón của thầy này, và vài giờ sau, ngài trở lại với một chiếc nón mới, đội lên đầu thầy bạn kia và nói:

– Anh coi, cái nón này anh đội mới đẹp!

– Đẹp quá, tuyệt quá! Thế còn cái nón cũ của tôi?

– Để tôi giữ làm kỷ vật, anh bằng lòng chứ?

– Bằng lòng lắm... Nhưng tại sao thế?

– Vì khi đội chiếc nón kia, anh có vẻ một ông cha phó nhỏ, còn đội nón này thì anh có vẻ như một ông cha sở thật sự.

Toàn Những Bông Là Bông

Lòng tốt và sự tế nhị của Don Bosco làm mọi người yêu mến ngài, và thật sự ngài đã được yêu mến thiết tha.

Một chứng cứ của sự quyến luyến của mọi người đối với thánh nhân đã được thấy rõ, sau một cơn bệnh nguy kịch đã tưởng dẫn ngài tới nhà mồ, ngài được bình phục và trở lại với các thanh thiếu niên của ngài. Hôm đó đã là một ngày đại lễ đặc biệt.

Từ sáng sớm các em đã đi mua rất nhiều bông, có bao nhiêu mua bấy nhiêu, rồi đem trải trên quãng đường từ bệnh viện Refugium đến Nguyễn xá.

Các bà các cô bán bông ở chợ Cửa Lâu Đài hết sức ngạc nhiên khi thấy các thiếu niên đoàn lũ tới mua bông. Các bà hỏi:

- Mua bông tặng ai mà nhiều thế?
- Hôm nay lễ gì mà mua nhiều bông thế?
- Nay là ngày kính ông thánh nào?
- Thánh nào hả? Đó là lễ mừng Don Bosco. Ngài vừa thoát khỏi một cơn bệnh trầm trọng. Hôm nay ngài trở lại giữa chúng em.

Các em chạy đi chạy lại, rắc bông trên đường và hai bên bờ cây, bờ tường của Nguyễn xá.

Khi Don Bosco vừa xuất hiện, còn phải chống gậy, thì một tiếng hô vang dội:

- Don Bosco muôn năm!

Mấy em lớn hơn chạy lại bu lấy ngài, và nhìn quanh thấy một chiếc ghế. Các em kiệu ngài về Nguyễn xá, trong khi các em khác vui vẻ đi trước, đi hai bên

kiệu và theo sau, miệng không ngớt hô câu: “Don Bosco muôn năm!”.

Một Trận Chiến Ở Trong Vườn

Hồi đó là thời gian chiến tranh giành độc lập cho Nước Ý (1848–1849), cho nên nơi giới trẻ cũng rạo rức một thứ men đấu tranh khó tả.

Don Bosco biết sử dụng mọi truyện để thu hút các trẻ em, nên ngài cho phép các em có những cây gậy, hàng ngũ chỉnh tề để hai phía thử sức nhau. Hiệu lệnh vừa ban ra, cuộc chiến đấu diễn ra hăng hái, đến nỗi vượt quá giới hạn của sân chơi, tràn xuống mảnh vườn của má Margarita.

Bờ giậu bị xơ xác, mấy luống rau mới gieo thì bị giẫm nát, mùa rau và hoa trái của má bị hư hại trầm trọng: tất cả mảnh vườn của má là một cảnh tan hoang.

Má buồn bã chạy tới. Má đang kể lể với mấy ông tướng giặc non này, và đang còn tuyệt vọng trước những sự phá hoại như thế, thì Don Bosco tới:

– Má ơi, biết làm sao được! Chúng nó trẻ dại mà!

Rồi thánh nhân gọi tên “đại tướng” lại. Cậu ta nửa mừng nửa lo, vừa sợ la vừa hãnh diện vì chiến thắng. Thánh nhân khích lệ cậu bằng những lời dịu dàng, rồi lấy trong túi ra một gói kẹo ngon, ngài nói:

– Con đem chia cho những người chiến thắng và những người chiến bại, nhưng giấu đưng cho má biết, kéo má lại cho cha mấy gậy nghe!

Được Cứu Thoát Nhờ Kẻ Thù

Từ nay Don Bosco phải lo gây dựng và phát triển Tu Hội mà ngài đã có ý lập, để mãi mãi tiếp tục công trình của ngài, nhưng tính chuyện lập một Tu Hội trong những năm đó là một điều liều lĩnh và điên rồ.

Một hôm, ông Bộ trưởng Rattazzi nói cách bất ưng với ngài rằng:

– Thưa linh mục, tôi cảm phục công cuộc rất nhân đạo và từ thiện của ngài. Tôi cầu chúc cho ngài sống lâu nhiều năm vì ích lợi của tuổi trẻ. Nhưng ngài cũng sẽ chết như mọi người, và khi ngài chết đi, thì công cuộc của Ngài sẽ ra sao? Ngài có nghĩ tới chỗ đó không?

– Thưa ngài Bộ Trưởng, đó là mối lo nghĩ lớn nhất của tôi.

– Hay là linh mục lập một Hội gồm có các linh mục và giáo dân thấm nhuần tinh thần của ngài, nhiệt tâm như ngài, để họ trở thành những trợ tá của ngài, và là những người tiếp tục công việc của ngài.

– Thưa ngài Bộ trưởng, như thế quá vĩ đại và tốt đẹp. Nhưng ở thời buổi những cuộc bách hại này, ngài nghĩ có thể làm được sao?

– Làm được lắm! Linh mục hãy lập một hội đúng theo những đòi hỏi của thời đại ta: hội phải tuân theo những luật pháp hiện hành, phải đóng thuế... Tóm lại, là một hội của những người công dân tự do, tập hợp lại để cùng nhau sống cho một mục đích từ thiện.

Đối với Don Bosco, lời đề nghị này là một tia sáng, bởi vì ông Rattazzi có uy tín để phát biểu về chính trị. Cho nên thánh nhân bắt ngay lấy câu nói đó để hỏi ông:

– Thưa ngài Bộ trưởng, nếu tôi lập một hội như thế, ngài có cho phép không?

– Tôi cho phép chứ! Tôi sẽ phê chuẩn và sẽ liệu cho hội được phê chuẩn.

Thánh nhân phác họa ra luật dòng. Luật này được phê chuẩn và Tu Hội Salêdiêng ra đời, sống mạnh, và sống mãi, nhờ chính con người hai năm trước đó, đã đưa ra đạo luật chống lại các dòng tu.

Khi nói tới truyện này với bạn bè các đệ tử, Don Bosco thường nói với giọng vui đùa:

– Nhờ kẻ thù ta, mà ta được cứu thoát!

Như vậy, nhờ những kẻ thù của dòng tu, mà ta đã lập được Tu Hội của ta. Con đường của Chúa Quan Phòng kỳ diệu biết bao!

Lấy Tay Bịt Tai

Trong số các lời tiên tri của Don Bosco thì sau đây là lời đáng kể nhất.

Trong số các thiếu niên của ngài, có một em có nhiều triển vọng nhất, một hôm em này tới thưa ngài:

- Thưa cha, con muốn đi tu. Xin cha cho con một lời khuyên.
- Nếu con muốn đi tu thật, thì con hãy ở lại đây với cha.
- Để làm gì cha?
- Không thiếu việc cho con đâu. Con sẽ tha hồ hoạt động.
- Không! Con không muốn nghe nói về những việc này! Con không thích các hoạt động đó.

Rồi cậu đưa hai tay bịt lấy hai tai, như tỏ ý phản đối. Thánh nhân nói:

- Được lắm! Con sẽ đi tu Dòng Tên, họ sẽ cho con về. Từ đó, con sẽ sang tu Dòng Phanxicô, con cũng sẽ không ở được. Sau nhiều thăng trầm, con sẽ trở lại Nguyễn xá, nơi đó con sẽ sung sướng nhận được cơm ăn, áo mặc đàng hoàng mà nay con từ chối.

Ngạc nhiên, nhưng vẫn cố chấp, cậu ra đi. Cậu đã thành tu sĩ Dòng Tên, tu sĩ Phanxicô, và còn tới gõ cửa nhiều nhà dòng khác. Sau nhiều biến hình đổi dạng, đúng như Don Bosco đã nói tiên tri, thầy đã trở lại Nguyễn xá, xin được nhận vào vì lòng bác ái, để có nơi ăn chốn ở. Và Don Bosco đã quảng đại đón nhận thầy tới ở với ngài, cho tới mãn đời.

Uống Cà-phê Tại Nhà Tên Dao Phủ

Sau khi thánh Giuse Cafasso qua đời, Don Bosco đã thay ngài làm cha giải tội trong các nhà tù. Hằng tuần ngài vào các nhà tù để chu toàn bốn phận đạo đức này.

Một hôm sau khi ngồi giải tội nhiều giờ, ngài bước ra hành lang, nhưng vì mệt quá, ngài không nhìn ra lối đi nữa. Cho nên thay vì đi theo lối ra ngoài, ngài lại mở cửa vào căn phòng của người đao phủ. Anh này đang ngồi ăn bữa tối với vợ và cô con gái. Thấy mình lầm lẫn, thánh nhân vui cười chấp nhận tình huống, và nói rất tự nhiên:

– Tôi muốn xin một ly cà phê, tôi mệt quá. Bác có vui lòng cho tôi được không?

– Thưa cha được lắm, mời cha ngồi đây!

Ông ta đưa ghế mời ngài ngồi, còn bà vợ và cô con gái thì lo dọn cà phê. Trong lúc đó, ông ta nói với ngài:

– Thưa cha, cha có biết cha đang ở trong nhà ai đây không? – Nhà một người tử tế. – Don Bosco đáp lại.

– Cha đang ở trong nhà người đao phủ.

– Thì có sao? Tôi biết ông là người tử tế, như thế là đủ. Tôi muốn chúng mình bầu bạn với nhau.

Ông ta chưa bao giờ thấy một người có chức vị cư xử với mình như thế, nên vô cùng ngạc nhiên và lúng túng.

Ông chỉ biết chấp tay xá ngài. Khi cà phê được mang tới, mà chỉ có một ly, thì Don Bosco xin mang một ly nữa:

– Ồ, chúng ta phải cùng uống cho vui!

– Thưa không được ạ! – Người đao phủ trả lời. – Tôi cho người ta qua kiếp khác mà dám dùng cà phê với cha là người đưa họ lên trời sao?

– Đúng vậy mà! Hai chúng ta cùng làm chung một công việc bổ ích: bác thì làm đối với xã hội dân sự, còn tôi thì làm cho Thiên Chúa.

Ly cà phê thứ hai được mang tới. Thánh nhân cầm đưa cho người đao phủ và hai người cùng vui vẻ nhấp nháp. Và đó không phải là lần cuối cùng. Từ hôm đó, người đao phủ cũng nhập bọn với các tù nhân để xưng tội và rước lễ, cho tới ngày ông ta bỏ được nghề không mấy danh giá này.

Thánh nhân thích kể lại câu chuyện xảy ra này, và ngài kết luận: “Người đao phủ và tôi, chúng tôi là hai người bạn thân”.

Người Ta Lấy Cặp Chiếc Áo Của Ngài

Một hôm, má Margarita xúc động chạy kiểm ngài mà nói:

– Gioan, con có biết gì không?

– Sao má? mình trúng giải nhất à?

– Trúng chẳng thấy đâu, thấy mất của rồi con ạ! Chiếc áo của con, chiếc áo tốt duy nhất, bị mất cắp rồi. Má phơi ngoài nắng kia và họ lấy mất rồi.

– Nếu là mất trộm, thì mình phải cam chịu, chớ làm sao bây giờ?

– Phải kiểm cho ra tên ăn cắp, nó chắc còn ở đâu đây không xa.

– Má muốn con làm cảnh sát không?

– Bao giờ cũng thế, con chẳng lo gì hết. Thế con tính làm gì để cho ra chuyện?

– Đâu có khó gì má! Con sẽ mang một trong số áo choàng nhà binh mà thành phố đã cho chúng ta, như thế con sẽ đi ra, ăn mặc như một người lính.

– Như thế coi ghê quá! Có vẻ như ăn mặc cho ngày đại hội hóa trang!

– Hóa trang một chút xíu, đâu có sao? – Rồi thánh nhân đổi giọng. – Má à! Có lẽ tên trộm cần có chiếc áo đó hơn con... Có lẽ lúc này anh ta đã hối hận... Nếu anh ta tới xưng tội với con, con sẽ chỉ buộc anh ta quyết chí dốc lòng chừa, không tái phạm, rồi con sẽ cho anh ấy chiếc áo đó, hoặc cái gì tương đương, và con sẽ tha hết mọi tội cho anh ấy. Trong khi chờ đợi má hãy cầu xin Đức Mẹ gửi đến cho con một chiếc áo khác.

Khải Hoàn Tại Barcelona

Năm 1886, chiều lòng những Cộng tác viên Salêdiêng, ngài qua Tây Ban Nha. Các báo chí đều đưa tin này, cho nên khi tới nơi, ngài đã được đón chào như một vị đế vương. Từ khắp nơi, các phái đoàn và những vị quyền quý trong xã hội đều tới chào ngài.

Tại nhà ga, một đoàn xe ngựa sang trọng bốn mươi chiếc đón chờ ngài. Đó là xe của những nhân vật có chức vị cao trọng trong xã hội. Để được nhìn thấy ngài, người ta trèo lên các mái nhà, trên các tường bao quanh nhà ga, trên các cây ở dọc đường ngài qua.

Phải tăng thêm số xe lửa và các xe chuyên chở để thỏa mãn số người tới quá đông. Thành phố tưng bừng như đại hội trong suốt mấy ngày thánh nhân lưu lại đây.

Từ sáng sớm cho tới khuya, luôn tấp nập các quan tòa, các bà lớn, các vị trong hàng quý tộc, các tu sĩ, chen lấn với đám thường dân, để ít là một lần trông thấy thánh nhân và lãnh nhận phép lành của ngài ban, từ ban công nhà ngài ở.

Những ngày đó được đánh dấu bằng sự chữa lành nhiều người què quặt, tê bại và nhiều bệnh nhân nam phụ lão ấu. Ngài nói tiên tri về một em bé hai tuổi, rằng em sẽ là linh mục Salêdiêng, và việc này đã xảy ra đúng như vậy.

Ngày 15 tháng 4, Hội Công giáo, gồm những thành viên có chức vị lớn trong dân, muốn tổ chức một buổi lễ Hàn lâm để tôn kính Don Bosco và tặng thưởng ngài Đại Huy chương thánh Georges.

Nhiều bài diễn văn đầy nhiệt tình đã được đọc lên, đề cao con người và công lao của thánh nhân. Được mời nói ít lời, ngài đứng lên và nói cách ngắn gọn:

“Chủ đích và mục tiêu của Tu Hội chúng tôi là quét sạch các đường phố khỏi các bọn ranh con thường làm mồi cho những chuyện trộm cắp và đòi bại, giáo hóa chúng để chúng trở thành niềm an ủi cho gia đình chúng, danh dự cho tổ quốc, làm cho chúng trở thành những người bảo vệ tài sản của quý vị, thay vì phải tìm chúng mà đòi lại, với bàn tay cầm súng lục. Tất cả công trình đó thể hiện được, là nhờ lòng bác ái của anh chị em. Nhưng mọi hân hạnh và vinh hiển thuộc về Thiên Chúa!”.

Rồi trong một chút phấn khởi tuyệt vời, ngài hô lớn tiếng: “Hỡi thành phố Barcelona diễm phúc và được Chúa chúc phúc! Tôi sẽ nói cho tất cả nước Ý nghe về người và các nhân đức của người. Tôi sẽ trình lên, để Đức Thánh Cha thấy tấm huy chương này, và tôi sẽ kể cho ngài biết dân chúng nơi đây tôn kính và yêu mến ngài chừng nào! Hỡi thành phố Barcelona, xin Chúa chúc lành cho người! Vì người rất trung thành với tôn giáo của tổ tiên người, và vì lòng quảng đại đáng cảm phục của người đối với những người nghèo khổ!”.

Dân chúng vỗ tay hoan hô và hò la vui vẻ như điên loạn, những tiếng hoan hô và hò la phát ra từ những trái tim đầy xúc cảm và hoan hỉ.

Rồi ngay lúc đó, người ta thực hành một cuộc quyền tiền cho các công trình Salêdiêng.

Sau cùng, Don Bosco ban phép lành cho mọi người. Thật là một cảnh tượng vô cùng cảm kích: tất cả các khán giả quyền quý đều quỳ gối lãnh nhận phép lành. Rồi người ta chen nhau để hôn tay ngài và hôn áo ngài. Phải mất một giờ rưỡi, ngài mới ra khỏi đó. Về tới nhà, ngài mệt lử, đêm đã khuya, nhưng ngài rất vui, và để làm giảm vẻ tôn vinh của những cuộc tỏ bày đó, ngài thường nói: “*Quam parva sapientia regitur mundus!* Chỉ cần một chút, cũng đủ cho thế gian tung hô cảm phục.”

Lòng Can Đảm Bị Thử Lửa

Chúng tôi không theo thứ tự thời gian, và dành lại nơi phần cuối này một số mẩu truyện mà thánh nhân thường ưa kể lại hơn. Ngài thích kể lại, cũng như người ta thích nghe.

Khi học thần học tại chủng viện Chieri, ngài có một người bạn chí thân, cũng tốt lành và thánh thiện như ngài. Đó là thầy Luy Comollo. Hai người bạn thường qua một phần kỳ nghỉ hè với nhau.

Một hôm, thầy Comollo tới thăm xóm Becchi, sau mấy lời thăm hỏi vội vàng, má Margarita bảo thầy Bosco và thầy Comollo:

– Tôi muốn ngồi lại nói chuyện cho vui, nhưng tôi phải ra đồng gặt lúa. Đây hai anh em làm chủ lấy nhà cửa, và tôi ra lệnh hai anh em bắt một con gà làm thịt đãi nhau một bữa.

Nói rồi má đi ngay.

Sau khi nói chuyện với nhau hồi lâu về việc học hành và những chuyện khác, vừa hữu ích vừa có tính xây dựng, hai thầy bắt đầu thấy đói cào đói cẩu. Bosco nói:

- Bây giờ là lúc phải vâng theo lời má.
- Đúng lắm. – Comollo nói. – Tôi gầy bấp, còn anh đi rửa nồi.
- Tốt, nhưng quan trọng là bắt con gà để có nước súp và món ăn chính.

Bắt gà là chuyện dễ, nhưng làm thịt nó thì không đơn giản đâu. Cả hai thầy không thầy nào thích làm thịt nó. Phải rút thăm, trúng thầy Comollo.

Thầy chộp con gà, nắm đầu nó, quay mấy vòng, rồi quăng ra phía trước mặt. Con vật rơi bịch xuống đất, nhưng rồi nhồm dậy, sau một phút hoảng hốt, lại gáy te te rất vui vẻ, vỗ cánh ra vẻ chiến thắng.

Hai anh em thừ mặt ra, chỉ còn biết nhìn cảnh trớ trêu đó. Nhưng họ lại bắt con gà khác. Và lần này thầy Bosco thử tài. Thầy nắm cổ con gà, như kiểu muốn vặn cổ nó, rồi tung nó lên cao. Nó đáp xuống một cây ở cạnh nhà.

– Lần này mà có thoát đàng trời!

Hai thầy cùng kêu lên và chạy lại, tưởng nó chết rồi. Họ lấy thang, một thầy giữ thang, một thầy leo lên. Vừa đưa tay ra toan nắm lấy nó, thì con gà giẫy mạnh một cái, thoát thân, bay lên mái nhà. Trò chơi thì có vui đấy, nhưng bụng đói như cào ròi. Cho nên hai anh em quyết bắt con gà thứ ba và lấy rìu giết ngay. Đây coi họ làm việc! Thầy Comollo nắm con gà, đặt đầu nó trên thớt, và thầy Bosco nhắm mắt chặt một phát. Đầu gà bị bắn ra xa hơn một mét, và khi thấy máu phun ra, hai thầy bỏ chạy vì sợ quá!

– Chúng mình khờ quá! – Bosco nói. – Nhưng má đã ra lệnh, mình phải can đảm lên!

Thế là hai anh em nhặt con gà lên, làm sạch lông rồi đem luộc, và ăn một bữa vui vẻ nhất đời.

Một Ngày Đi Thăm Đồng Quê Vui Vẻ

Trong kỳ nghỉ hè năm 1836, Gioan nể lời mời đi mời lại của thầy bạn Comollo, đã quyết định sang chơi tận Cinzano, một làng cách Castelnuovo của Don Bosco ba giờ đi bộ: đó là nơi mà cậu của thầy Comollo làm cha sở. Bosco tới đó vào giờ cơm trưa, cùng với ba người bạn. Tới nơi vừa mệt vừa đói, thì được bà bếp của cha là bà Madalena cho biết cha sở và cháu đều vắng mặt vì đi họp mặt các linh mục tận bên làng Sciolze.

– Cha sở và người cháu có sớm về không?

– Sớm lắm cũng phải tối hôm nay, và mấy thầy hiểu cho, là tôi không thể tiếp ai hết.

– Làm sao bây giờ? – Bốn anh em hỏi nhau. – Không lẽ lại lộn bộ qua Sciolze bụng đói thế này? Ai đồng ý đi nào?

– Mà trở về Castelnuovo bụng đói thế này thì cũng hết chịu nổi!

– Vậy thì làm thế nào bây giờ?

Thầy Bosco lạnh trí và tháo vát, không chịu bó tay. Trong một phút, thầy suy nghĩ kế hoạch, rồi tấn công ngay:

– Ước gì bà Madalena ở nhà thì đỡ quá! Tôi biết bà có quyền hành như một bà chủ. Bà là cánh tay phải của cha sở, và là một ơn phúc cho nhà cha sở. Tôi muốn được gặp bà.

– Thầy muốn gặp ai? – Bà bếp hỏi.

– Gặp bà Madalena và làm quen với bà ấy, vì tôi nghe nói bà ấy dễ tính, dễ thương, và có cử chỉ rất nhẹ nhàng.

Nghe được xưng hô là “Bà” và nghe những lời khen ngợi đó, bà bếp khoái quá, và nói một cách hớn hở:

– Thưa, Madalena là tôi, là tôi đây! Và thầy là ai? Làm sao mà biết tôi rõ thế?

– Tôi là Gioan Bosco, bên thôn Becchi, tôi là bạn học và bạn thân của thầy Comollo, cháu cha sở.

– Thầy Bosco, chúng sinh hả? Ồ tôi đã nhiều lần nghe cha sở nói khen thầy. Vậy thầy từ Castelnuovo qua hả?

– Vâng, đúng thế, và đây là ba người bạn thân của tôi cũng là bạn thân của thầy Comollo. Thầy Comollo đã mời chúng tôi nhiều lần. Thế ra bà Madalena, chủ nhà...

– Tôi không phải là chủ nhà, nhưng chỉ là người giúp cha sở. Tôi làm tất cả những gì tôi thấy có lợi trong nhà, và hơn ba mươi năm nay cha sở hoàn toàn tin nhiệm tôi.

– Thưa bà, chúng tôi biết hết. Cha sở thường nói không thể tìm được một người thứ hai như bà Madalena. Bà vừa tiết kiệm, vừa đảm đang, hoạt bát, để ý tới mọi việc và thành công trong mọi việc.

Dưới những tràng khen ngợi như thế, chị Madalena không cảm được mình nữa. Chị líu ríu xin lỗi:

– Thật tiếc quá cha sở không có mặt đây...

– Chúng tôi cũng rất tiếc, nhưng biết sao được! Thôi để lần sau.

– Lần sau làm sao? Các thầy đi đâu bây giờ?

– Chúng tôi ra hàng quán.

– Không thể như thế được! Xin mời mấy thầy vào nhà ngồi nghỉ, rồi tôi sẽ liệu.

– Nhưng cha sở không có nhà!

– Cha sở không có nhà, nhưng có tôi đây! Và ngài sẽ rất bằng lòng. Mời các thầy vào nghỉ chân! Vào đi mà!

– Như thế này thì phiền cho bà quá! – Các thầy vừa vào nhà vừa nói. – Chúng tôi không muốn lạm dụng lòng tốt của bà!... Mà bà còn bận bao nhiêu việc khác...

– Xin các thầy đừng lo, xin cứ để tôi làm. – Bà bếp nói.

– Chỉ một lát là tôi dọn xong một bữa ăn ngon cho mấy thầy. Đồng ý chứ?

– Vâng, đồng ý, nhưng...

– Không có gì hết. Rồi các thầy sẽ hài lòng. Tôi có chìa khóa hầm rượu đây mà!

Như trẻ lại ba mươi tuổi, chị xắn tay áo lên, chạy xuống bếp, rồi lại chạy lên, đi lên đi xuống, vừa dọn bàn ăn vừa kể những tài làm bếp của chị. Chị cũng không hết lời khen cha sở và nhân đức của thầy cháu cha.

Chỉ một lúc là bữa ăn đã sẵn sàng, một bữa ăn thịnh soạn và ngon lành! Mọi sự diễn ra lẹ như xả hết ga, và bữa ăn vui vẻ được kết thúc bằng những tràng pháo tay hoan hô nhà bếp.

Sau đó, khi gặp lại cha sở, Bosco kể lại cho ngài nghe tất cả câu truyện ly kỳ này. Cha sở cười ngất. Cái tài hoạt bát của thầy Bosco, sau này sẽ mang lại cho ngài kết quả như chưa từng ai làm được.

Anh Chàng Sô-cô-la

Trong các nhà Salêdiêng, người ta có thói quen mừng lễ thánh Lu-y Gonzaga cách đặc biệt long trọng. Ngay từ những năm đầu, Don Bosco đã dành cho lễ này tầm quan trọng hết sức lớn.

Năm 1858, vào dịp lễ trọng này, thánh nhân đã đặt tại một nhà hàng một bữa điểm tâm có cà-phê với sô-cô-la, bánh mì giòn và bánh ngọt.

Vào lúc giữa Thánh Lễ, người nhà của nhà hàng chở một xe đầy cà-phê, sô-cô-la và bánh ngọt tới, đậu xe cạnh phòng thánh. Rồi anh ta vào nhà thờ vì thấy trang hoàng đẹp và các em hát rất hay.

Anh coi phòng thánh được nhờ coi giùm các món ăn thơm ngon kia: anh không chống trả được sức cám dỗ của hương vị cà-phê bốc khói và những tấm bánh ngọt thơm phức. Anh nghe như có tiếng giục bảo anh:

– Ăn đi!

Sau một lúc do dự, anh đánh bạo, uống cạn ly thứ nhất, rồi ly thứ hai, rồi ly thứ ba, và anh ta nhét đầy mồm các thứ bánh ngọt.

Khi Thánh Lễ xong, mọi người vào ngồi trong phòng khách. Don Bosco ra hiệu cho người bồi của nhà hàng ra lấy điểm tâm mang vào, nhưng anh ta thấy mấy bình cà-phê gần như cạn hết, các bánh ngọt cũng biến đâu mất nhiều. Anh kêu lên:

– Làm sao thế này?

Rồi, tức run lên, anh ta chạy vào kể cho Don Bosco biết chuyện lạ này. Lúc nào cũng bình tĩnh, Don Bosco bảo anh ta về nhà hàng lấy đồ mới, và ngài trang

trái hết.

Nhưng ai là thủ phạm vụ ăn vụng ghê gớm này? Nhưng kìa các em hoảng hốt chạy lại kêu cứu Don Bosco:

– Lẹ lên! Lẹ lên! Cha ơi, đến mà coi! Anh giữ phòng thánh đang hấp hối!

– Anh ta ở đâu?

– Thừa ở đằng cuối sân kia. Anh ta giãy giụa, lăn trên đất và kêu lên: “Tôi chết, tôi chết mất!”

Don Bosco chạy tới. Anh chàng Viglietti thú nhận tội ăn vụng, ăn cắp thức ăn, xin tha thứ, và xin thánh nhân giúp anh ta dọn mình chết lành. Thánh nhân bảo:

– Không, con không chết đâu, nhưng con sẽ nhớ mãi chuyện này.

Được đưa vào phòng bệnh nhân, anh ta được cứu sống với một liều thuốc số bằng dầu thầu dầu. Nhưng từ hôm đó, ai cũng gọi anh ta bằng biệt hiệu “Anh chàng Sô-cô-la”, một biệt hiệu năm mươi năm sau, khi không còn sống ở Nguyễn xá nữa, anh ta vẫn không tránh khỏi.

Don Bosco Giảng Cho Tuổi Trẻ

Don Bosco đã giảng cho Tuổi trẻ th' nào?

Khi giảng cho thanh thiếu niên, Don Bosco dùng rất nhiều gương lành và thí dụ, rút ra không những từ Thánh Kinh, mà còn từ những truyện ngắn, truyện ngụ ngôn, làm cử tọa khoái nghe lắm. Rồi ngài rút ra những bài học đạo đức.

Người lái buôn và những con khỉ

Một người bán hàng rong, mang trên vai một thùng những đồ hàng, trong đó có nhiều nón vải đủ kiểu. Một hôm đi bán trễ, khi tới khu rừng thì trời đã tối, nên anh ta đành kiếm một gốc cây để nằm ngủ. Mở thùng đồ ra, anh ta lấy một chiếc nón vải, chụp lên đầu cho khỏi lạnh sương đêm.

Trong rừng này có rất nhiều khỉ, chúng ở trên cành, nhìn các tác động của chú lái buôn, chờ cho chú ngủ thiếp đi, chúng mới thi nhau leo xuống, mở thùng đồ ra, lấy mỗi con một chiếc nón vải, đội lên đầu, rồi lanh như cắt, chúng leo lên chót vót các ngọn cây cao nằm ngủ, như những cô thiếu nữ duyên dáng.

Sáng sớm hôm sau, người lái buôn thức dậy để tiếp tục lên đường. Anh ta vô cùng buồn rầu khi thấy chiếc thùng đã bị mở ra và các chiếc nón đã biến đâu hết. Anh ta nghĩ ngay là có trộm. Anh giậm chân, bức tốc. Nhưng bỗng anh nghe thấy những tiếng cười rít lên từ trên các cành cây, những tiếng tay đập lên trán, và những tiếng vỗ tay vui vẻ.

Cái gì thế này? Anh ta ngẩng mặt lên thì thấy các chú khỉ đội nón vải đang chế nhạo anh ta. Anh ta kêu lên:

– Ôi bọn cướp là bây chứ ai!

Rồi anh chửi bới, lấy đá chọi chúng, và lấy gậy hăm chúng, để bắt chúng trả anh các món hàng đó.

Mấy con khỉ nhảy từ cành nọ qua cành kia để tránh bị đá chọi. Còn anh chàng lái buôn thì ngã lòng, bức tốc, rồi lột chiếc nón vải của mình liệng xuống đất.

Hèn quá! Các chú khỉ cũng lập tức bắt chước cử chỉ của anh ta, thế là các nón vải từ các cành cây được liệng xuống như mưa, làm anh chàng lái buôn nghèo được vô cùng an ủi. Anh vội vàng lượm tất cả các chiếc nón vải, và lên đường, lòng đầy vui vẻ và cảm tạ Chúa.

Bài học đạo đức: Tuổi trẻ thường làm như lũ khỉ. Thấy người ta làm điều lành cũng bắt chước. Mà thấy người ta làm điều xấu cũng bắt chước. Bởi vậy cần thiết phải đặt trước mắt các thiếu niên những gương tốt, gương lành, và tránh đừng để các em thấy bất cứ gương xấu nào.

Hãy quảng đại với Chúa!

Một hôm Chúa gọi thánh Phêrô và thánh Gioan tới để cùng ngài đi lên núi. Chúa bảo hai tông đồ:

– Lấy mỗi người một hòn đá và mang theo với mình.

Thánh Phêrô nhiều mưu mánh, đi nhặt một viên đá nhỏ, còn thánh Gioan thì không tính xa tính gần gì hết, nên xách một hòn lớn.

Cuộc trèo núi khá lâu, nhọc mệt, và thánh Gioan bắt đầu đổ mồ hôi. Thánh Phêrô liền nói với một giọng chế nhạo:

– Tội nghiệp anh Gioan! Anh chẳng ma lạnh tí nào hết. Tội gì mà tha một hòn đá lớn như thế, nặng như thế, làm anh mệt toát mồ hôi như vậy? Thầy bảo

mỗi người mang một hòn đá, chớ có bảo mang hòn đá bự đâu? Anh coi! Tôi mang theo viên sỏi này thì có mệt gì đâu? Có đổ mồ hôi ra đâu?

Chúa Giêsu nghe mấy lời của Phêrô, chỉ vuốt râu và mỉm cười thôi. Rồi tới một lúc, Chúa bảo hai ông dừng chân, thầy trò kiếm bóng cây ngồi nghỉ. Chúa thấy hai môn đệ mệt và đói, Ngài giơ tay làm phép và hai cục đá trở thành hai chiếc bánh mì ngon lành. Nhưng bánh của thánh Phêrô nhỏ xíu, còn bánh của thánh Gioan thì vừa lớn vừa ngon đặc biệt.

Chúa Giêsu mỉm cười, thánh Gioan sung sướng, còn thánh Phêrô thì đỏ mặt tía tai, vì hôm đó Phêrô không có gì nhiều để ăn cho đỡ đói.

Bài học luân lý: Ta đừng keo kiệt đối với Chúa, thì Chúa sẽ quảng đại đối với ta. Không những Ngài ban cho ta cơm bánh, mà còn ban cho ta tất cả những gì cần thiết.

Con gà mái và con chồn

Một con gà mái khó tính, một buổi chiều nọ, không muốn vào chuồng như những con khác. Nó lang thang đây đó, mổ cái này, ăn cái kia, tỏ vẻ khoái chí vì được tự do. Lúc trời tối, nó nhảy lên đồng rơm, kiếm chỗ ngủ đêm cho vừa ý.

Nhưng một lúc sau, một tiếng động làm nó giật mình dậy, một con chồn đã thấy nó, và chồm lên định ăn thịt nó. Con gà bay vội lên được một cành cây gần đó.

Con chồn không ngót theo dõi nó: chồn nhảy xuống đất, ngồi chờ và rình: cái mõm nó ngẩng lên, không ngót hướng về phía con gà.

Sau một hồi chờ đợi khá lâu, con gà lại đập cánh bay, nhưng không lên cao được, mà lại xà xuống bờ dậu. Chú chồn lờng lộn lên, tìm cách leo lên bờ dậu, và cuối cùng nó leo lên cành cây ngồi nép mình chờ đó.

Con gà sợ quá, bay lần nữa, nhưng lão đảo mất hướng, nên rơi tọt xuống đất. Lạnh như chớp, con chồn vồ ngay được nó, giữ chặt nó trong nanh vuốt của mình, rồi xé nó ra từng mảnh mà ăn.

Bài học luân lý: Các con ơi, con chồn là hình ảnh của ma quỷ, còn các con đôi khi làm như con gà dại dột. Các con có căn bản tốt, nhưng các con quá tin cậy vào sức riêng của mình. Các con không thích bị chế ngự, không ưa kỷ luật, cũng như con gà kia không thích vào chuồng gà.

Những em khác, không có kinh nghiệm, lầm tưởng rằng chỉ cần cầu nguyện một chút, cộng với thiện chí; nhưng mấy em đó không ngờ rằng bản tính con người ta dễ hướng về điều xấu, và các em quên rằng con chồn là ma quỷ và những dịp nguy hiểm, thì mưu mô và mạnh hơn các em: cho nên nó sẽ làm cho mấy em sa vào cạm bẫy của nó.

Khi Nào Chúng Ta Kiếm Được Con Bò...

Tuổi trẻ dễ ăn uống, cho nên cháo bột bắp cũng như những xe chở đậu và hạt dễ thường làm các em thèm thường. Nhưng cũng có một số em bủ môi, nhăn mặt.

Những khi đó, như một người cha tốt lành, Don Bosco khuyên các em gắng ăn bằng cách kể cho các em những truyện vui.

Một hôm, ngài nói với một trong những em khó tính nhất:

– Ăn đi con, vui vẻ mà ăn đi! Khi nào chúng ta gặp được bò vô chủ, con bò không thuộc về ai hết, thì cha con ta sẽ xả thịt nó, và ta sẽ tha hồ mà ăn cốt lét và rôti.

Câu nói đó đủ làm cho em ấy chấp nhận và ăn uống vui vẻ.

Chiếc Lạp Xưởng Bự...

Một hôm, đang họp với một số khá đông linh mục và các thanh thiếu niên, Don Bosco hỏi một em:

– Này con, trong tất cả những gì con đã thấy trong đời con, con thích cái gì nhất?

– Thích Don Bosco! – Em trả lời ngay.

Mọi người vỗ tay. Thánh nhân chỉ cười, rồi kể chuyện này: “Lần phiên chợ vừa rồi ở Torino, những người nhà quê của làng cha tới xem những gian hàng đầy những kỳ công của kỹ nghệ thời mới. Đi qua các gian hàng đó, hết mọi người đều khoái nhìn những đồ được trưng bày. Chỉ có một người trong bọn họ là im lìm, đứng đưng.”

“Mỗi người đều tự hỏi: “Không lẽ anh ta không thích một đồ vật nào trong các đồ vật tân kỳ được trưng bày hay sao?”

“Bọn họ tiếp tục qua các gian hàng khác. Khi tới một phòng trưng bày một chiếc lạp xưởng bự cùng với những đồ vật khác, anh chàng nhà quê kia mới mở miệng nói: ‘O!... Đó là một cái gì tuyệt đẹp!’”

Kể chuyện này, Don Bosco đã rất tế nhị làm cho mọi người hiểu ngay rằng ngài không nhận lời khen của một cậu bé hâm mộ ngài.

Ngài Ăn Bát Hồ

Có lần Don Bosco đi giảng tinh tâm ở một họ đạo miền quê. Ngài ngồi tòa giải tội cho người ta mãi tới khuya.

Cha sở và người lo phục vụ các cha, sau khi chờ ngài quá lâu, đã bỏ về, quên cả lo bữa ăn tối cho thánh nhân.

Khi về tới nhà, Don Bosco tìm đồ ăn tối mà chẳng thấy gì hết, bếp thì tắt ngòi đã lâu. Tìm mãi, ngài thấy trên lò bếp đã ngòi có một bát gì, giống như một bát cơm đặc sệt. Ngài ăn vậy, rồi đi ngủ an lành.

Sáng hôm sau, vừa bước tới phòng thánh, thấy bà bếp hai tay chống trên hông và trách ngài:

– Ôi Don Bosco! Cha làm nhiều điều kỳ quái quá! Cha làm trễ bữa ăn tối hôm qua, rồi cha lại ăn luôn bát hồ tôi chuẩn bị để hồ quần áo!

Bấy giờ thánh nhân mới hiểu tại sao bát cháo tối qua khó ăn quá. Ngài nói:

– Tôi đâu có muốn như thế, thành thử thay vì hồ quần áo của bà, bát hồ đã hồ cứng các gân cốt của đời tôi.

Cà-phê Tôi Quá

Một hôm, ngài đến thăm một gia đình quý phái. Người ta mời ngài dùng một tách cà-phê. Thay vì cho đường vào tách cà-phê, người ta làm đổ vào một thìa thuốc xổ muối. Don Bosco nhấp nhấp, làm bộ khoái trá. Vào mấy nhấp cuối cùng, ngài làm bộ hơn và nói:

– Từ này giờ, tôi tưởng rằng sau cái vị đắng khé này, tôi sẽ tìm được chút ngọt ngào, nhưng không thấy ngọt đâu hết.

Người ta khám phá ra sự lầm lẫn: mọi người phá lên cười và xin lỗi thánh nhân.

Câu Chuyện 400 Li-ra

Một hôm ngài dự một buổi tiệc đầy những món ăn mỹ vị và dư dật, khi thay đĩa và muổng nữa lần thứ ba, để chuẩn bị cho các khách dùng những thức ăn ngon thêm nữa, thì Don Bosco thôi không ăn nữa. Chủ nhà thấy vậy liền nói:

– Ô, Don Bosco, cha dùng nữa đi chứ! Hay là cha không được khỏe?

– Tôi khỏe lắm, nhưng nhìn thấy đồ ăn đầy tràn như thế này, tôi tưởng đến các con của tôi, chúng thường không được ăn no.

Một người đồng bàn liền đứng lên nói:

– Đúng lắm! Vậy anh em chúng mình nên nghĩ đến các trẻ em đói khổ này.

Nói rồi, ông ấy cầm một chiếc khay, đi một vòng quanh bàn ăn, quyên được một số tiền lớn 400 lira.

Đi Hớt Tóc

Một hôm, bước vào một tiệm hớt tóc. Don Bosco thấy người đàn bà cầm dao cạo. Ngài bước ra ngay, vừa đi vừa cười nói:

– Không bao giờ để một người đàn bà ra lệnh cho tôi ngửa lên cúi xuống, quay bên này, quay bên kia.

Rồi ngài qua đường tìm đến một tiệm mà chắc chắn sẽ có người đàn ông cầm dao cạo, chớ không phải người đàn bà.

Một Khối Nặng Đè Lên Tim

Một hôm ngài ăn bữa tối với ông chủ ngân hàng Cotta. Bỗng nhiên ngài có vẻ dăm chiêu tư lự. Ông chủ ngân hàng hỏi ngài có chuyện gì buồn chẳng. Ngài đáp:

– Đây này, tôi bị đè nặng trên tim bởi cái khối nặng mấy ngàn lira mà ông đã cho tôi vay, tôi không biết làm cách nào trả nợ ông được.

– Cha cứ vui vẻ đi, để tôi bảo đem cà-phê, chắc cha hết nặng bụng mà!

Quả vậy, khi người ta đem cà-phê cho ngài, Don Bosco thấy trên chiếc đĩa kê, có giấy biên nhận đã ký, chứng thực các khoản nợ đã trả hết.

Tôi Sẽ Chào Quý Sứ

Người ta hỏi tại sao ngài giao du với đủ mọi thứ người, từ các người quý tộc đến những chàng lái buôn, từ các bậc vương tôn cho đến các ông nghị sĩ, ngài trả lời:

– Các bạn thấy không? Tôi sẽ không ngần ngại chào cả quý sứ, miễn là nó để yên cho tôi đi làm việc cứu các linh hồn.

Một Bà Chằng

Một bà hảo tâm, nhưng có tính rầu rĩ. Một hôm bà mời thánh nhân tới dự bữa cơm với gia đình bà. Thánh nhân nhận lời, hứa sẽ tới, nhưng rồi quên không tới.

Giận dữ vì sự thất hứa của Don Bosco, bà viết cho ngài một bức thư cứng cõi, và cuối thư nói sẽ không bao giờ trợ giúp Nguyễn xá của thánh nhân nữa.

Don Bosco chờ mấy ngày để cơn giông tố qua đi, rồi ngài đích thân tới thăm bà. Ngài nói với bà bằng một giọng rất dễ thương:

– Bà ạ, tôi mang trả lại cho bà bức thư của bà, vì tôi sẽ rất ngại nếu bức thư này được tồn trữ tới ngày phán xét chung.

Nghe mấy lời dịu hiền và có ý nghĩa sâu sắc đó, bà liền vui cười, làm lành với thánh nhân, và lại tiếp tục gửi tiền dâng cúng tới Nguyễn xá cho Don Bosco.

Thỏa Mãn Tính Tò Mò

Trong cuộc hành trình qua Paris, Don Bosco tới thăm một người rất giàu có, nhưng không được quảng đại lắm trong các việc từ thiện.

Muốn biết lý do của cuộc hành trình của thánh nhân tại Paris, ông ấy hỏi ngài:

– Thưa cha, người ta gán cho cuộc hành trình của cha nhiều lý do: nào là quảng bá các công cuộc của cha, nào là thành lập một tu viện, nào là những dự tính chính trị...

– Thế ông có biết lý do nào làm cho chó sói ra khỏi rừng không? Là vì nó đói. Chỉ vì nó đói. Cũng chính để cứu đói cho các cô nhi của tôi mà tôi tới Paris. Ở đây có nhiều người hảo tâm và quảng đại, như ông đây chẳng hạn. Tôi rất mong đợi ở lòng bác ái của các ông.

– Tôi hiểu!

Ông ấy trả lời, và ông ấy đã hiểu thật. Và để khỏi phụ lòng Don Bosco, ông liền trao tay ngài một món tiền dâng cúng rất lớn. Và đó không phải là món tiền sau cùng của ông.

Thằng Quỷ Sẽ Vui Cười

Một hôm đang nói chuyện với một số các con cái của ngài, thì mấy anh em này nhắc tới việc ngài có thể chết, và mọi người sẽ đau buồn trong tang tóc. Thánh nhân liền đáp cách bình thản:

– Ồ, Don Bosco sẽ chết. Khi đó nhiều người sẽ nói: ‘Tội nghiệp Don Bosco! Ngài chết rồi’. Họ chỉ nói thế thôi, nhưng có một người sẽ vui mừng lắm. Đó là thằng quỷ. Nó sẽ nói rằng: ‘Cuối cùng thì con người không ngừng chống phá ta và giạt mất của ta những linh hồn, cũng tiêu rồi!’

Những Truyện Phiêu Lưu Nực Cười Của Bertoldo

Một hôm mẹ Catarina Daghero, Bề Trên Cả Dòng Con Đức Mẹ Phù Hộ, dẫn một chị nữ tu tới gặp Don Bosco. Chị nữ tu này bị chứng bổi rối, chị tự làm khổ mình và làm khổ người khác.

Don Bosco tiếp chị nữ tu cách nhân nhục, rồi ngài gọi Bà Bề trên và nói:

– Bà mẹ có biết quyển “Những truyện phiêu lưu nực cười của Bertoldo và Bertoldino” không?

– Thưa cha không. Con không biết quyển sách đó.

– Bà đi tìm và mua cho được quyển truyện đó, và mỗi khi chị kia trở thành quá mơ màng, bà cho chị ấy đọc vài trang. Chị ấy cần giải khuây và vui vẻ.

Quảng Đại Như Một Ông Vua

Tuy nghèo, nhưng Don Bosco quảng đại như một ông vua. Và ngài muốn các con cái của ngài cũng làm như ngài.

Một hôm, một trong các linh mục Salêdiêng của ngài dẫn một đám học sinh đi dạo chơi. Họ lạc đường, và tới trưa, họ thấy mình đang ở trong một ngôi làng xa xôi. Cha sở làng đó, cảm thương cha con lạc lõng, liền giữ lại ăn bữa trưa rất niềm nở và tử tế.

Về tới nhà, linh mục đó kể lại câu chuyện cho Don Bosco. Ngài liền hỏi:

- Thế con có đền bù gì lại cho cha sở không?
- Vậy con phải tặng ngài cái gì hay sao?
- Bốn phận của con là lấy một tờ trăm lira, bỏ vào trong phong bì dán lại, rồi đưa cho cha sở, xin ngài một Thánh Lễ cho con và cho các em. Con nên nhớ đây là qui tắc phải giữ, vì con nên biết, trong những trường hợp đó, ta không được hà tiện, mà trái lại phải quảng đại như một ông vua. Lần này đã lỡ, để cha lo liệu đền bù thay cho.

Và ngài đã làm như đã nói.

Mười Li-ra Để Xưng Tội

Một hôm, có một người tới gặp Don Bosco xin xưng tội. Thánh nhân tiếp rất vui vẻ, rồi hỏi:

– Con xưng tội từ bao lâu rồi?

– Thưa từ mười năm nay.

– Vậy thì đưa đây mười lira.

– Sao thế cha? Con vẫn nghe rằng, đi xưng tội không phải mất tiền gì hết mà!

– Nếu không phải trả xu nào hết, thì tại sao con chờ mười năm mới xưng tội.

Người ấy ngượng ngùng nhìn lên Don Bosco, thấy thánh nhân cười, thì thưa ngài:

– Thưa cha, cha có lý. Từ nay con sẽ không như thế nữa.

Các Tước Hiệu Không Quý Tộc

Rất dễ thương đối với những người giúp việc cho ngài, Don Bosco tìm cách vui đùa tế nhị để cha con ở với nhau.

Chẳng hạn, ngài vui đùa phong cho họ những tước vị công hầu, bá tước, với những mảnh đất mà gia đình ngài có ở làng quê. Cho nên có người được phong làm bá tước Becchi, hầu tước Val-cappone, hiệp sĩ Bric Pin, v.v...

Dù khi có mặt các vị khách quan trọng và khách ngoại quốc, ngài cũng gọi những người đó bằng các tước hiệu đó, làm cho những vị khách nhìn những người đó với vẻ ngạc nhiên, giở nón và cúi đầu chào một cách kính cẩn.

Tôi... Tôi Sẽ Đi Tu Sa-lê-diêng!

Một hôm trong một buổi họp có mặt nhiều hội viên, người ta khen ngợi một số dòng tu vĩ đại thực hiện được những công trình tốt đẹp. Một người nói lớn:

– Giả như tôi không là tu sĩ Salêdiêng, tôi sẽ đi tu...

Don Bosco nghe và chia sẻ các lời khen ngợi đối với các Tu hội đó, và khi nghe lời của người vừa phát biểu trên đây, ngài đã phát biểu cách từ tốn và mạnh mẽ:

– Còn tôi, nếu không phải là tu sĩ Salêdiêng, tôi sẽ đi tu Salêdiêng!

Mọi người vỗ tay rầm rầm, và chạy lại tranh nhau hôn tay ngài.

Tước Hiệu Hiệp Sĩ

Khi bá tước Cibrario, chánh văn phòng của nhà vua, gửi cho Don Bosco văn bản và văn bằng tuyên phong ngài chức vụ Hiệp sĩ thuộc hàng Thánh Maurice và Lazare, ngài vội vàng gặp bá tước và phản đối:

– Thưa bá tước, ngài tấn phong cho tôi chức Hiệp sĩ, thì còn ai dám bố thí cho tôi để nuôi các em? Mà Thánh Giá, thì tôi có quá nhiều rồi! Xin ngài ban huy chương này cho các con cô nhi của tôi!

– Làm cách nào bây giờ cha?

– Thì xin ban cho các em một khoản trợ cấp, để mua bánh mì cho các em.

Và thánh nhân được toại nguyện, vì công báo đã đăng tải một nghị định, cấp một khoản trợ cấp hàng năm là 500 lira cho công cuộc xã hội của Don Bosco.

Don Bosco Và Don Orione

Khi người cha nhân lành lâm trọng bệnh lần cuối cùng, cậu Lu-y Orione là một trong mười hai em đã xin hiến dâng sự sống mình cho Chúa, để xin thế mạng cho Don Bosco được sống lâu thêm. Các em đã ký vào bản thỉnh nguyện sau:

“Lạy chúa Giêsu Thánh Thể, lạy Mẹ Maria, Phù Hộ các giáo hữu, lạy thánh Phanxicô Salê, bốn mạng chúng con, chúng con khiêm nhường ký tên dưới đây, xin giữ gìn Don Bosco là cha rất yêu mến và là Bề trên chúng con được sống, chúng con xin thế mạng sống chúng con. Chúng con nài xin Chúa thương nhận lễ hy sinh của chúng con, và xin nghe lời chúng con xin.”

Bản thỉnh nguyện này được đặt trên bàn thờ thánh Anna, trong nhà thờ Đức Mẹ Phù Hộ, trong khi cha Berto dâng Thánh Lễ cầu xin theo ý đó, có cậu Orione giúp lễ.

Chúa không nhận sự hiến dâng anh hùng đó, vì ngài muốn ban cho Giáo hội một vị tông đồ khác và ban cho những người nghèo khổ một người cha tốt lành khác. Từ sau khi Don Bosco qua đời, cậu Orione cảm thấy được Chúa chúc phúc cách đặc biệt.

Khi thi hài thánh nhân được quàng tại nhà nguyện Thánh Phanxicô Salê, ngày 01.02.1888, cậu Lu-y Orione cùng vài anh em bạn, được danh dự nhận các đồ vật người ta đưa, để đặt chạm vào xác Don Bosco, rồi trao lại cho họ. Bỗng nhiên cậu có linh ý, chạy vào nhà ăn của các tu sĩ Salêdiêng, cách đó mấy bước, cậu chộp lấy một con dao quá sắc, để cắt lấy vài khúc bánh mì. Ý của cậu là viên lấy một số hòn, đem đặt chạm vào xác của thánh nhân, rồi phát cho người ta một

số, còn thì giữ cất đi để dùng sau. Nhưng cậu hấp tấp vội vàng quá, nên đã gặp nạn: ngay nhất thứ nhất, cậu chém xẻ ngón tay trở của ngón tay cậu (vì cậu thuận tay trái). Trong lúc đau đớn đó, cậu lại nghĩ ngay đến chuyện buồn thảm: là không có ngón tay đó, cậu sẽ không thể dâng Thánh Lễ, một điều cậu hằng mơ ước.

Làm sao bây giờ? Cậu lấy khăn mù soa quấn lấy ngón tay đó lại, nắm chặt lấy bằng tay kia, rồi chạy lên chỗ để xác Don Bosco. Với niềm tin mạnh mẽ nhất, cậu đặt ngón tay trở đầy máu của cậu, áp vào bàn tay của Don Bosco. Vừa chạm vào, tức khắc vết thương lành ngay.

Sau này, Orione làm linh mục và lập Dòng Con Chúa Quan Phòng. Không bao giờ ngài quên thầy mình là Don Bosco. Ngài nuôi dưỡng tâm hồn mình bằng tinh thần của Gioan Bosco và Giuse Cottolengo. Ngài đặc biệt sùng kính hai vị thánh linh mục này.

Mỗi khi qua Torino, ngài lại tới Valdocco để tôn Đức Mẹ Phù Hộ và Don Bosco. Nếu có mấy phút thông thả, ngài thường tới quỳ cầu nguyện trên cung thánh, ở chỗ mà xưa kia, ngài thường ngồi khi còn là chú bé giúp lễ: ngài hồi tưởng lại lòng sùng kính Thánh Thể mà Don Bosco đã ghi tâm khắc cốt cho các đệ tử.

Dịp lễ phong hiển thánh cho Don Bosco, ngài đã tới Roma để tôn kính thánh nhân và chia vui với Gia đình Salêdiêng, đúng vào ngày lễ Phục sinh, mà Đức Piô XI, “Vị Giáo Hoàng của Don Bosco”, đã gọi là “Lễ Phục sinh Salêdiêng”. Ngày 3 tháng 4, ngài tham dự buổi triều yết tại Vương cung Thánh đường Thánh Phêrô. Khi ngài đang ra khỏi Thánh đường này, thì tác giả tập sách nhỏ này được một vị cao cấp trong giáo triều Rôma kéo tay và nói:

– Cha có muốn thấy Don Bosco của ngày nay không?

Và vị đó chỉ cho tôi thấy Don Orione đang là một mình băng qua quảng trường, ăn mặc khó nghèo, nhưng từ con người khiêm nhu và từ tốn đang tỏa ra

như một ánh hào quang, vì tâm hồn ngài tràn đầy niềm an vui.

Ngày 08 tháng 4 sau đó, ngài tới Torino từ sáng sớm, quỳ trước hòm xương thánh của Don Bosco. Ngài ở đó gần như liên tục cho tới giờ rước kiệu. Ngài cầm phương dư đi theo hòm xương thánh qua các đường phố của đô thị, dưới cơn mưa tầm tã. Những người nhận ra ngài thì lấy tay chỉ và nói:

– Một ông thánh đi theo một ông thánh.

Rồi Ông Sẽ Thấy

Chúng tôi đã kể nhiều truyện về sức mạnh bắp thịt của thánh nhân. Nhưng đây là một tích xảy ra lúc thánh nhân lâm bệnh lần cuối đời.

Khi còn trẻ, ngài dễ dàng lấy hai ngón tay bóp vỡ những hạt dẻ, những hạt mận, hạt đào. Những thanh sắt dùng làm tay vịn cầu thang, thì ngài có thể giứt tan ra rừng mảnh như rơm rác. Vào cuối đời, sau nhiều trận đau yếu, ngài vẫn biểu diễn cho người ta thấy một sức mạnh không mấy suy giảm.

Năm 1884, thánh nhân bị liệt giường. Bác sĩ thấy ngài mất sức quá, nên có ý thử xem con bệnh của mình có còn sức bao nhiêu. Ông đưa cánh tay mình cho ngài và nói:

– Cha thử bóp cổ tay tôi cho hết sức coi!

Thánh nhân nhìn ông cách ngạc nhiên và thương hại:

– Bác sĩ hãy coi chừng, vì rồi bác sĩ sẽ thấy.

– Cha đừng sợ làm tôi đau.

Don Bosco vâng lời, bắt đầu nắm và xiết cổ tay ông bác sĩ. Sau khi chịu được một chút, ông kêu lên và rút tay lại:

– Thôi đủ rồi, đủ rồi! Thử như thế quá đủ rồi! Thật là bàn tay sắt!

Rồi bác sĩ cho ngài thử chiếc lực kế (máy đo sức mạnh). Don Bosco xin bác sĩ thử trước: máy ghi 43. Ngài lại xin linh mục đang giúp Ngài thử: vị này gắng hết sức, lên được 45.

– Bây giờ đến lượt tôi!

Ngài bóp mạnh và máy ghi số 60, tối đa. Ông bác sĩ phải kêu lên:

- Tay ngài mạnh hơn kìm sắt! Ngài còn mạnh hơn chúng tôi là những người khỏe mạnh.

Kiểm Giùm Tôi Hai Cái Bề

Cho tới những ngày cuối cùng, Don Bosco vẫn giữ được tinh thần minh mẫn và vui đùa đặc biệt của ngài. Các linh mục và y tá giúp ngài rất thương ngài khi thấy ngài khó thở. Ngài vui vẻ nói:

– Đi kiểm giùm tôi ông thợ làm bề thợ rèn, để ông ta sửa giùm tôi hai cái bề của tôi.

Và ngài gắng cười lên, để giảm mỗi đau thương chung của những người đau đớn đó.

Vẻ luôn luôn tươi sáng của tâm hồn ngài đã làm rực sáng cả cuộc đời ngài, thì trong mọi hoàn cảnh, vui cũng như buồn, đã đi theo ngài tới trước nhan Thiên Chúa, nơi quê trời vĩnh cửu!